

Curierul ADVENTIST

Crescând
împreună cu Dumnezeu pag. 8

Anul LXXXII
Noiembrie - Decembrie 2005
nr. 11-12

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă

Coperta: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

4	Editorial
La înălțimea lui Hristos
Gabriel Dincă
5	Devoțional
Ilustrații anonimi
Florian Ristea
8	Spiritual
Crescând împreună cu Dumnezeu
Tim Goff
11	Misiune
Ziua Recunoștinței a sosit!
Cornel Roman
12	Experiență
Un nou început
Louisa Azamfirei
14	Școala de Sabat
La început a fost... întrebarea!
George Uba
16	Misiune
O lucrare în zilele din urmă
Lazăr Forrai
18	Experiențe
De la cititori
22	Experiențe
Pașaport pentru Cer
Dorin Sisu
23	Istorie adventă
Valdenzii adventiști
Benone Lupu
24	Teologie
„Un singur Dumnezeu” în matematica cerească
Florin Lăiu
30	Reportaj
Consacrați Domnului
Gabriel Dincă
31	Reportaj
Șapte pentru Hristos
Laurențiu Gherghe
32	Reportaj
Binecuvântare și reconsacrare
Alina Chirileanu
33	Misiune
„Speranță pentru mâine”
Nadia Gabriela Safta

- 34 Spiritual
Slujirea într-o lume nebună
Roy Adams
- 38 Reportaj
Un Sabat de neuitat
Gabriel Dincă
- 40 Reportaj
Conferința Națională cu privire la Sabat
Aurel Neațu
- 42 Tineret
De ce părăsesc tinerii biserica?
Gary Hopkins și Renei Drumm
- 46 Reportaj
Ziua visului împlinit
Lavinia Ștefan
- 48 Reportaj
Comitetul de buget al Uniunii Române
Gabriel Dincă
- 50 Sănătate
Ce să facem cu stresul?
Neil Nedley
- 54 Sănătate
„Veniți la Mine toți cei trudiți și
împovărați, și Eu vă voi da odihnă”
Felician Fara
- 56 Pagina copiilor
Detectiv de sărbători
Bonnie Walker
- 57 Reportaj
Căci Dumnezeu era cu ei!
Gabriel Vasilescu
- 58 Știri
- 62 Reportaj
Teologia oamenilor de afaceri
George Iacob
- 63 De la inimă la inimă
Casa credinței
Teodor Huțanu

Gânduri de recunoștință

Acum, când suntem la cumpăna dintre ani, gândurile noastre se îndreaptă cu recunoștință și mulțumire către Tatăl nostru ceresc, care ne-a călăuzit și ne-a purtat de grijă și în anul care s-a scurs în veșnicie. Dorim să le mulțumim, cu această ocazie, cititorilor și colaboratorilor noștri pentru sprijinul acordat, pentru rugăciunile pe care le-ați înălțat pentru noi, pentru gândurile dumneavoastră de încurajare și îndreptare.

Pentru Noul An dorim ca „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Romani 15,13)

Redacția

Stimați cititori,

Pagina pentru SCRISORI este un spațiu de dialog, în care puteți comunica: sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nepublicate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articolele care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore cu care ne confruntăm.

Începând cu anul 2006, vom adăuga:

- ♦ pagina Spiritului Profetic
- ♦ pagina membrilor
- ♦ pagina tinerilor

La înălțimea lui Hristos

GABRIEL DINCĂ

Una dintre dorințele cele mai des întâlnite la copii este aceea de a crește mare. Ba, mai mult, unii copii sunt așa de interesați și de fascinați de acest lucru, încât își aleg un loc în casă unde marchează în fiecare lună creșterea lor fizică. La sfârșitul anului, nu scapă ocazia de a se măsura din nou și de a exclama plini de bucurie: „Mami, uite cât am crescut, mai am puțin și-l ajung pe tati!”.

Deși noi, cei mari, ne-am oprit din creșterea fizică, nu putem spune totuși că am ajuns la „starea de om mare, la înălțimea staturii plinățății lui Hristos”. Dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4,15 u.p.), să creștem „în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3,18).

Dar poate că vă întrebați: Ce înseamnă să creștem în harul și în cunoștința Domnului? Cum putem ști dacă acest lucru a avut loc în viața noastră în acesta an? Dacă ar fi să răspundem într-o singură frază la prima întrebare, atunci ar trebui să spunem că a crește în harul și în cunoștința Domnului Hristos înseamnă a ne asemana tot mai mult în caracter cu Mântuitorul nostru. Dar creșterea în cunoștința Domnului Hristos implică mai mult decât o cunoaștere intelectuală. Ea înseamnă o contemplarea a vieții și a caracterului Mântuitorului și o trăire asemenea Lui. Și cum putem face acest lucru? Apostolul Petru ne spune: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavie; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos (2 Petru 1,5-8).

De ce este așa de necesară și de valoroasă această creștere?

Petru ne oferă cinci motive pentru care noi trebuie să creștem în cunoașterea Domnului Hristos:

- 1) Harul și pacea vor fi înmulțite în viața noastră.
- 2) Toate lucrurile care au de-a face cu viața și evlavie vor fi dăruite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos.
- 3) Miopia și amnezia spirituală vor fi evitate.
- 4) Niciodată nu vom aluneca de la calea credinței.
- 5) Vom primi „din belșug intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”.

Creștem sau îmbătrânim?

Atunci când noi creștem în cunoașterea Domnului Hristos, credința noastră va crește, iar controlul de sine și dragostea față de semenii noștri vor crește, de asemenea.

În fiecare zi, vom pătrunde tot mai mult în înțelegerea dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Cu cât Îl vom cunoaște mai mult pe Isus, cu atât Îl vom iubi mai mult. Dragostea noastră crescândă față de El ne va conduce la o dragoste mai mare față de semenii noștri, iar relațiile cu cei din jurul nostru vor cunoaște o îmbunătățire calitativă. Relațiile pe care le avem cu semenii noștri vorbesc foarte mult despre cât de mult Îl cunoaștem pe Isus, despre credința noastră și despre caracterul nostru. Modul în care noi ne comportăm și comunicăm cu colegii de serviciu, cu membrii familiei, modul în care noi suntem dispuși să-i slujim, să-i iertăm și să-i răbdăm, atunci când este nevoie, arată cât de mult am crescut în această privință. Creșterea credinței, a cunoștinței, a dragostei nu ne va lăsa niciodată să fim indiferenți față de cei din jurul nostru, ci ne va implica direct în misiunea și în viața bisericii.

Cu toate acestea, Cuvântul Scripturii ne spune că dezvoltarea noastră spirituală nu se va realiza accidental sau de la sine, ci ea cere seriozitate, zel, stăruință și efort. Acest lucru nu înseamnă mântuire prin fapte – pentru că Dumnezeu ne dă și voința, și înfăptuirea – ci arată dorința noastră de a intra în posesia darurilor care ne-au fost deja oferite prin jertfa Domnului Hristos. Dacă nu suntem atenți, ni se poate întâmpla și nouă, asemenea profesoarei care a dorit să fie directoare. Se spune că o profesoară, care avea o vechime de 25 de ani în învățământ, își dorea să fie directoare, așa că a participat la un concurs pentru ocuparea acestui post. Marea ei surprindere a fost atunci când acest concurs a fost câștigat de o altă colegă, cu doar 7 ani vechime. Supărată, l-a întrebat pe inspector de ce a fost preferată colega sa, care avea doar 7 ani vechime în învățământ, în locul ei, care avea 25 de ani. Atunci inspectorul i-a răspuns: „Vă înșelați, doamnă profesoară. Colega dumneavoastră are 7 ani de experiență, iar dumneavoastră aveți un singur an de experiență, pe care l-ați repetat de 25 de ori.”

Mulți dintre noi suntem creștini de mai mulți ani, dar am crescut noi în Domnul sau doar am îmbătrânit în Domnul? Am repetat cumva primul an de credință de mai multe ori? Pentru că a crește spiritual nu este ceva care se întâmplă automat, o dată cu trecerea anilor, Dumnezeu ne mai pune la dispoziție încă un timp de har. Începând cu primul trimestru al anului 2006, suntem invitați să-I permitem lui Hristos să lucreze, în mod planificat, la dezvoltarea noastră spirituală.

Vă invit să ne facem un plan pentru a petrece mai mult timp cu Isus în fiecare dimineață, în studiul Bibliei și în rugăciune, în anul care urmează ca „să creștem în toate privințele, și să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4,15)

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

FLORIAN RISTEA

Undeva, în nord-estul Virginiei, Statele Unite, pe râul Potomac, dincolo de Washington D.C., se află Cimitirul Național Arlington – o suprafață de 248 hectare de teren, conținând rămășițele pământești a peste 240.000 de veterani, familiile lor și lideri politici. Majoritatea celor îngropați aici au servit în forțele armate ale Statelor Unite, mulți dintre ei fiind uciși în luptă.

Alături de monumentele președinților William H. Taft, John F. Kennedy și ale altor personalități americane, se găsește și „Mormântul necunoscuților” (adesea numit „Mormântul soldatului necunoscut”), ridicat în memoria a trei soldați americani neidentificați și păzit zi și noapte de un soldat. De-a lungul timpului, acest monument a ajuns simbolul omagiului pe care și alte națiuni îl aduc propriilor eroi neidentificați, căzuți în lupta pentru cauza țării lor. Deși necunoscuți, ei sunt considerați eroi ca și ceilalți.

Biblia și eroii ei

Dacă vizitezi Cimitirul Național Arlington, tendința firească este să zăbovești mai mult la mormântul marilor personalități decât la „Mormântul soldatului necunoscut”. Subiectivismul specific omenesc sau cultul eroului pe care îl avem în noi ne determină să procedăm tot așa și cu citirea Bibliei: trecem grăbiți peste pasaje sau personajele „obscure” și ne oprim la ceea ce considerăm interesant sau la cei pe care obișnuim să-i numim „eroi ai credinței”. Este ca o vizită la „Mormântul soldatului necunoscut”.

Ilustrații anonime

Nu știu care au fost criteriile lui Dumnezeu atunci când i-a inspirat pe scriitorii Bibliei să introducă în textul sacru unele nume sau evenimente. Cert este că în Biblie nu găsim doar „celebrități”, ci și necunoscuți. Însă Dumnezeu nu a intenționat ca Scriptura să fie un fel de „cimitir al eroilor”, în care unora să li se acorde mai multă importanță decât altora. De fapt, noțiunea de „erou” ne-a fost imprimată de mitologia greacă, nu de Biblie. În Sfânta Scriptură nu găsim „eroi”, ci numai oameni și fapte care „li s-au întâmplat, ca să ne slujească drept pilde...” (1Cor. 10,11). Adică, avem ceva de învățat și de la acești „necunoscuți”. Chiar dacă nu sunt atât de ample ca ale altora, scurtele lor povești inspiră credință și curaj, aduc mângâiere și speranță celor credincioși. Există mulți, mai ales tineri, care nici măcar nu îndrăznesc să viseze că viața lor ar putea lua o întorsătură fericită. Pentru că sunt prea săraci, pentru că vin dintr-un mediu social defavorizat sau pentru că sunt marcați de un anumit eveniment din viața lor, ei se resemnază în această condiție. Povestea care urmează este despre și pentru asemenea oameni.

Eroul necunoscut

Printre numeroșii necunoscuți despre care scriu autorii Sfințelor Scripturi, am întâlnit unul care pare a fi prototipul omului nefericit din fiecare epocă a istoriei. Numele lui apare în doar două versete. Chiar și cei mai fideli cititori ai Bibliei ar avea probleme să-l recunoască, dacă l-ar auzi rostit: **Iaabe!** A rămas înscris în paginile

sfinite pentru un act de credință care i-a schimbat viața. În rest, este absolut un anonim, un outsider.¹ Poate că tocmai lucrul acesta dă speranță milioanele de anonimi care se pot regăsi în această istorisire. Iată-o: „Iaabeț era mai cu vază decât frații săi; mamă-sa i-a pus numele Iaabeț (Trist), zicând: 'Pentru că l-am născut cu durere'. Iaabeț a chemat pe Dumnezeu lui Israel și a zis: 'Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință...'. Și Dumnezeu i-a dat ce ceruse.” (1 Cronici 4,9.10)

Povestea lui începe cu ...sfârșitul! Mențiunea „Iaabeț era mai cu vază decât frații săi” este, de fapt, concluzia experienței sale. Dar la început nu a fost așa. Probabil că a simțit tristețea numelui său suficient de mult timp pentru a-și dori ca lucrurile să se schimbe. Motivul pentru care purta acest nume a fost chiar nașterea sa. Mama lui a asociat durerea nașterii cu destinul său. Așa că l-a numit Iaabeț (Trist) – un nume ca un destin care avea să-l urmărească tot timpul.

Galeria nefericiților

În Vechiul Testament există cel puțin două situații identice cu experiența lui Iaabeț, care ilustrează foarte clar obiceiul părinților de a da copiilor lor nume simbolice, care indicau către o anumită experiență, trăsătură de caracter sau stare de spirit.

În Geneza 35,16-20, este relatată moartea Rahelei, soția patriarhului Iacov, cauzată de o naștere grea. Chiar înainte de a muri, ea l-a numit pe noul ei născut *Ben-Oni* („Fiul durerii mele”).

O altă dramă se găsește în 1 Samuel 4,12-22. Aici, nora marelui preot Eli, care era însărcinată, a primit vestea șocantă despre moartea soțului și a socrului ei, precum și despre capturarea chivotului de către filistenii. Acest lucru a declanșat nașterea prematură a copilului ei, căruia, cu ultima suflare, i-a pus numele *I-Cabod* („Nu mai e slavă”).

Lăsând deoparte împrejurările traumatizante ale nașterii acestor copii, ne putem imagina efectul pe care îl avea rostirea acestor nume pentru ei, de-a lungul vieții. De exemplu, dacă Beniamin, fiul Rahelei ar fi purtat numele *Ben-Oni* („Fiul durerii mele”), de fiecare dată când ar fi fost strigat, i s-ar fi amintit faptul că a rămas orfan chiar de la naștere. De asemenea, era foarte dureros pentru *I-Cabod* să fie strigat toată viața cu „Nu mai e slavă!” Din acest motiv, nu este greu de presupus că acești oameni au fost marcați profund de numele pe care îl purtau.

Refuzul nefericirii – un act de credință

La fel și în cazul lui Iaabeț („Trist”): orice rostire a numelui său – de către prietenii de joacă sau de rude – îi inspira tristețe. El îi amintea destinul său nefericit, prefigurat de episodul dureros al nașterii sale.

Putem fi ispitiți să le judecăm greșit pe aceste mame, care nu s-au gândit la consecințele unor asemenea nume asupra copiilor lor. Ca ființe psihosomatice, suntem afectați de tot ceea ce ne influențează mintea și gândirea. Însă, pentru a te ridica deasupra problemelor care tind să-ți sufocă existența, nu este suficient să

porți un nume frumos sau să ții cont de principiile psihologiei moderne. Mulți poartă nume frumoase, dar nu rezistă presiunii pe care realitatea vieții o așază asupra lor. Dacă ești unul dintre ei, istoria lui Iaabeț poate fi revelatoare pentru tine.

Iaabeț a refuzat acest destin. Deși erau împlinite toate condițiile să ducă o viață nefericită, Iaabeț s-a rugat lui Dumnezeu pentru schimbarea vieții sale. Lucrul cel mai interesant în această relatare despre Iaabeț este rugăciunea sa neterminată. El spune: „Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință...”. Fiecare lucru pe care îl cere începe cu condiționalul „dacă”, sugerând o continuare de genul: „Dacă Tu, Doamne, vei face aceste lucruri pentru mine, atunci eu voi...” (vezi Geneza 28,20-22). Dar nu se menționează ce a promis el lui Dumnezeu. Relatarea se încheie cu cuvintele: „Și Dumnezeu i-a dat ce ceruse”. Astfel, povestea lui subliniază cel mai strălucitor adevăr al Bibliei: Dumnezeu ne ascultă rugăciunea, ne ajută în problemele noastre, ne binecuvântează și ne salvează de la moarte veșnică **nu pentru ceea ce facem noi, ci pentru că ne iubeste.**

În urma acestei experiențe, Iaabeț a ajuns „mai cu vază decât frații săi”.² Din ziua în care și-a încredințat destinul în mâna lui Dumnezeu, lucrurile au început să se schimbe. Binecuvântarea lui Dumnezeu i-a schimbat sărăcia în bogăție și tristețea în bucurie, iar din omul trecut cu vederea a devenit cel mai apreciat, mai respectat și mai ascultat!

Nefericiții zilelor noastre

Prin încrederea în Dumnezeu, Iaabeț și-a depășit condiția. Până atunci, fusese un om tipic, dominat de neputință și autocompătimire. Nu este lumea plină de astfel de oameni? Nu se plâng cei mai mulți de condițiile în care trăiesc, de lipsuri sau de pierderi? Și, totuși, cât de puțini vor să schimbe lucrurile! Iar dintre aceștia, cât de puțini aleg calea corectă de a face o schimbare! Aceia care reușesc sunt cei care își schimbă atitudinea față de condiția lor. În loc să privești suferința ca pe o groapă din care nu poți ieși, mai bine folosește-o ca pe o trambulină către schimbare.

Cum este viața ta? Te resemnezi în fața problemelor ei sau te provoacă să le răstorni? Nu știi cât de mult poți face tu pentru a schimba condițiile în care trăiești, dar știu că Dumnezeu poate să o facă. În loc să te plângi din cauza lor, mai bine roagă-te lui Dumnezeu pentru ajutor. În loc să te resemnezi și să duci o viață tristă, mai bine luptă, așa cum a făcut Iaebeș.

Văzându-i pe tinerii de azi căutând împlinirea și sensul vieții atât de departe de Dumnezeu, poți și tu cu siguranță rezultatul: tristețe! Nu este nevoie de prea multe „încercări” pentru a simți amărăciunea acestor slogane: „Uită-te înăuntrul capacului și... îți vei da seama că trebuie să mai cumperi o sticlă”. „Trimite un SMS la numărul... și vei citi pe factură cât te-a costat”, „Cumpără noul produs... și vei umple buzunarele altora”, „Trimite trei etichete... și așteaptă”, „Răspunde la întrebarea la care ți-am spus deja răspunsul și crede că tu ești singurul care a răspuns corect” ș.a.m.d.

Biblia spune: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bîzui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3,5.6). Încrederea în Dumnezeu presupune voință și acțiune. Ea poate transforma un necunoscut într-un erou.

Eroi necunoscuți

În 1936, Fanny Blankers-Koen a participat, pentru prima dată, la Jocurile Olimpice de la Berlin, cu

echipa Olandei. S-a întors acasă fără nici o medalie. Singurul ei „trofeu” a fost un autograf de la renumitul atlet american de culoare, Jesse Owens, multiplu campion olimpic. „L-am văzut urcând de patru ori pe podium”, a declarat ea ziarului *New York Times*, în 1982. „Am dorit să pot urca și eu pe podium, măcar pe locul doi sau trei”. Deoarece în 1940 și 1944 Jocurile Olimpice nu s-au mai desfășurat datorită celui de-al doilea război mondial, șansa a venit pentru ea abia peste 12 ani, în 1948. În tot acest timp, ea a continuat să se antreneze. În ciuda greutăților războiului și a opozițiilor care îi spuneau că este prea bătrână pentru a câștiga o medalie, Fanny s-a menținut în formă cum a putut. Alerga mai multe ore prin pădure sau pe pistă, în timp ce copilașii ei se jucau la groapa cu nisip.

În 1948, la Jocurile Olimpice de la Londra, era cea mai în vârstă dintre concurenți. Deși majoritatea analiștilor și scriitorilor sportivi nu-i acordau prea multe șanse, totuși, la 30 de ani, ea a devenit atleta cu cele mai multe medalii din istoria Jocurilor Olimpice. În șapte zile zbuciumate, Fanny a câștigat patru medalii de aur și, cu siguranță, ar fi câștigat încă două, dacă o regulă olimpică n-ar fi limitat la patru numărul de probe la care se putea înscrie un concurent! Celelalte două medalii au fost câștigate cu rezultate mai slabe decât reușise ea la Campionatele Europene de Atletism, în 1946!

Când a plecat de acasă, era o necunoscută, dar s-a întors ca o eroină. În cinstea ei, s-a declarat sărbătoare națională și s-a organizat o paradă costisitoare. Ea și familia ei s-au plimbat prin Amsterdam într-o trăsură descoperită, trasă de patru cai. Un nou trandafir olandez a primit numele ei. A primit mai mult de o mie de scrisori și telegrame și i-au fost solicitate autografe fără număr. Ea povestește: „Când m-am întors acasă, nu mi-a venit să cred ceea ce vedeam... Cât de diferit arătau străzile cu doar câțiva ani înainte! Am plâns. Aceasta era prima sărbătoare în țara mea, după război”.

Sunt mulți necunoscuți în lume, cărora nu le acordă nimeni nici o șansă de reușită în viața aceasta. Curând însă, tot Universul va aclama victoria lor. Va fi prima sărbătoare după Marele Război, iar ei vor fi tratați ca niște eroi. Scriitorul Apocalipsei i-a văzut, dar nu i-a putut recunoaște când a fost întrebat (Apocalipsa 7,13-14). Atunci, toți „eroii necunoscuți” pe care i-a avut Dumnezeu în lumea aceasta vor fi identificați după numele lor cel nou. Chiar și Iaebeș! Vei fi și tu?

¹ Necunoscut, persoană de lepădat, paria.

² Cuvântul *kabad*, tradus cu „mai cu vază” în versiunea Cornilescu, are și alte sensuri: mai important, mai bogat, mai onorabil, mai demn de respect, mai apreciat.

Florian Ristea, pastor,
Comunitatea Cervenă,
Conferința Oltenia

Cum este viața ta?
Te resemnezi în fața
problemei ei sau te
provoacă să le răstorni? Nu
știi cât de mult poți face tu
pentru a schimba condițiile
în care trăiești, dar știu că
Dumnezeu poate să o facă.

Crescând împreună cu Dumnezeu

Cum să închizi ușa din dos a bisericii?

TIM GOFF

Poruncile de înaintare erau concise, directe și clare. Ele nu au venit ca o surpriză pentru micul grup de ucenici. Ei L-au văzut slujind. Cuvintele pe care le-au auzit au născut în ei speranță. Când a murit și a înviat, ei au crezut. Au fost martorii învierii Sale, iar acum erau cei chemați să transmită lumii mesajul. Era o misiune care avea să-i provoace până la ultima răsuflare. O asemenea cerere va stârni inimile lor și le va susține în timp ce vor umbla pe drumuri prăfuite sau vor fi apăsați în momentele dificile ale vieții.

Urmașilor lui Isus li s-a încredințat sarcina atingerii tuturor oamenilor cu vestea Evangheliei, atingerea lumii întregi cu mesajul speranței. Visatul cu ochii deschiși, plictiseala, gândirea îngustă și un stil de viață neglijent au dispărut o dată ce mințile lor au acceptat provocarea și responsabilitatea. Gândirea lor s-a schimbat radical, s-a schimbat felul în care își foloseau timpul, talentele, bunurile și chiar modul în care se îngrijeau de corpul lor, ca templu, potrivit noului concept că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu era cu ei și totodată în ei.

Dar ce a vrut, cu adevărat, Isus să spună urmașilor Săi prin cuvintele: „Mergeți și faceți ucenici?” Cum arată un ucenic? Mai mult, cum sunt făcuți ucenicii?

1. Cum sunt făcuți ucenicii

Convertirea, schimbarea, este prima parte a misiunii Evangheliei. Cea de a doua parte am putea-o numi actul de „a învăța tot ceea ce Isus a poruncit”. Dar cine este responsabil pentru experiența creșterii și maturizării credinței și a pocăinței? Nu este nici un secret că prima parte a misiunii Evangheliei este mai ușor de determinat chiar și sub raport cantitativ (prestabil). Prima parte – „a merge” – rezultă din campanii și acțiuni evanghelice sau din seminarii biblice. Proclamarea Evangheliei și a învățăturilor bisericii este împărtășită cu iubire și pasiune. Dar este încheiată, oare, lucrarea de a face ucenici, în momentul în care noul credincios iese din apa botezului? Evident că nu.

După botez, majoritatea oamenilor sunt la nivelul de „bebeluși” în Hristos, care nu au învățat încă să umble singuri. Noii convertiți au auzit despre zecime, dar au priceput ei implicațiile mai largi ale administrării vieții de creștin? Noii convertiți au auzit despre „templul Duhului

Sfânt” și despre importanța de a ne îngriji de trupuri, dar au început ei în mod practic să abordeze un stil de viață sănătos în propriile vieți? Ei au auzit despre credința în Dumnezeu, dar au început ei înșiși să exploreze și să înțeleagă ce înseamnă să depui totul pe altar și să te încrezi în Dumnezeu în toate privințele?

Când eram la liceu, la ora de științe, am învățat despre osmoză. Am făcut experiențe folosind o bucată de pânză, apă și un lighean. Am pus bucata de pânză în ligheanul cu apă și priveam cum apa ridică pânza deasupra, împotriva principiului gravitației. Companiile care fac prosoape din hârtie se mândresc cu produsele lor care sunt atât de absorbante și de permeabile. În același fel, și oamenii pot să absoarbă adevărul. Dar lucrul acesta ia timp. Ar trebui oare ca procesul de instruire, de pregătire și de „experimentare prin observație” să fie lăsat la voia întâmplării sau a osmozei, sperând că noul credincios va crește singur, că se va ridica cumva la suprafață și va deveni ceea ce ar trebui să devină?

Noii credincioși, care au ceva cunoștințe anterioare despre Biblie și credința creștină, au șanse mai mari de reușită. Dar ce se va întâmpla cu aceia care au doar puține cunoștințe sau nu știu nimic cu privire la adevărul creștinism? Binecuvântați sunt cei care-și fac ușor prieteni. Binecuvântați sunt cei care îi invită adesea la ei acasă. Binecuvântați sunt cei care nu au îndoieli sau obiceiuri nesănătoase în viață sau tendința de a-i copleși pe alții. Nu mulți însă pot să facă lucrurile acestea. În graba noastră de a crește numărul membrilor bisericii, cele mai bune eforturi, energii și resurse sunt folosite, de obicei, în a-i lega pe oameni de Hristos și a-i face membri în trupul Său, biserica, dar prea adesea noi neglijăm instruirea acestor nou-născuți în pașii credinței. Ce se va întâmpla după ce studiile doctrinelor biblice se vor încheia și stresul întâlnirilor de evanghelizare va lua sfârșit? Cum va putea noul credincios să se integreze în părtășia credinței?

Părinții mei sunt grădinari. Am amintiri dragi (amintirile se îmbunătățesc pe măsură ce înaintez în vârstă și uit de slăbiciuni) cu privire la o recoltă extraordinară, provenind din grădina din spatele casei. Când pleca la treabă, tata obișnuia să umple pungi de hârtie, luate de la băcănie, cu legume și verdețuri din grădină și să le vândă cu un dolar punga doar pentru a scăpa de ele.

Tata și mama știau cum să profite cel mai bine de mica parcelă de pământ atunci când venea vremea semănatului. Ei plantau pepeni prin porumb, pentru a folosi tot terenul disponibil, sau puneau fasole pe araci, de-a lungul gardului, pentru a salva spațiul. Plantele mai mici puteau crește printre cele mai mari. Îmi aduc aminte că i-am văzut citind o carte intitulată *Grădinărit pe 30 cm*. Era o carte despre obținerea unei producții maxime din propria grădină. Am mâncat atât de bine în anii aceia. Semințele erau plantate de obicei una câte una. Unele plante cereau mai multă îngrijire decât altele. Dar recolta era cu adevărat bogată.

Cum ar arăta oare procesul evanghelistic și al transformării în ucenici, dacă noi am integra modelul grădinăritului în activitatea spirituală pentru alții? În loc de a împrăstia semințele și a culege ce va supraviețui buruienilor, unei înrădăcinări superficiale și păsărilor cerului, noi ar trebui să fim foarte atenți și grijulii cu privire la cum și unde plantăm. Solul ar trebui să fie bine pregătit în prealabil. Conform tehnologiei de astăzi, ar trebui chiar să luăm „mostre” de pământ. Ar trebui să udăm cu atenție fiecare plantă în mod regulat. Ar trebui araci puternici pentru mlădițele fragede de vișă-de-vie, pe măsură ce ele cresc și se ridică spre soare. La vremea potrivită, va avea loc o rețezare a unor mlădițe nefolositoare și o grijă atentă pentru cele care vor susține strugurii pentru viitoarea recoltă. Multă muncă și atenție trebuie depuse pentru fiecare plantă în parte, dar știm că fiecare

plantă va da atât cât s-a investit în ea: ciorchini lungi de struguri, ramuri încărcate de mere și șiruri de porumb dulce. Energia și efortul depuse pentru fiecare plantă și-au dovedit valoarea și își iau acum răsplata.

Cum îi poate ajuta o comunitate a credinței pe acești noi credincioși să pășească pe drumul creșterii lor spirituale? Ce am putea face pentru a ne asigura că noii convertiți cresc spre maturizare? Ne putem permite să petrecem timp în cultivarea și îngrijirea unei grădini?

2. Creând un proces al uceniciei pentru biserica mea

Pastorul Bob și comitetul bisericii sale discutau cu privire la acțiunile evanghelice ale noului an, când Heather, membră de mult timp a bisericii Anytown, și-a împărtășit îngrijorarea și frustrarea că cele câteva persoane care fuseseră botezate în ocazii precedente nu mai veneau la serviciile divine. Ea participase la fiecare întâlnire evanghelistică și fusese profund emoționată în fața deciziilor pe care acei oameni le luaseră, dar acum încerca un sentiment de dezamăgire, observând că unii renunțaseră de tot la ele.

John, primul prezbiter, a devenit puțin suspicios, gândind că Heather nu

ar dori ca biserica lor să mai aibă o serie de întâlniri evanghelice în acel an. Dar ea a explicat că iubea cu adevărat evanghelizarea, fiind parte a ocaziilor în care oamenii luau decizii, îmbrățișând credința și sărbătorind-o din plin cu ocazia botezului. Îngrijorarea ei era că noii membri nu aveau pur și simplu timp suficient să fie asimilați în viața bisericii înainte ca o nouă campanie evanghelistică să înceapă.

Pastorul Bob, calm, a împărtășit îngrijorarea lui Heather, dar nu a vrut să pară că și cum el ar fi liniștit atunci când vine vorba de câștigarea de suflete. El i-a chemat pe prezbiteri pentru a discuta cu ei ce ar putea face ca noii membri să nu se mai strecoare afară pe ușa din dos a bisericii? Era aproape unanim faptul că ei optau pentru păstrarea unei viziuni evanghelice în biserica lor, totuși, au înțeles că atunci când venea vorba

de asimilarea noilor convertiți în viața bisericii, când trebuia să fie învățate cele mai fine lecții de credință și practică, acestea lipseau.

Sam, expert în resurse umane la un spital din apropiere, reamintea

Convertirea, schimbarea, este prima parte a misiunii Evangheliei. Cea de a doua parte am putea-o numi actul de „a învăța tot ceea ce Isus a poruncit”.

grupului că cea mai mare și încărcată activitate în legătură cu noii lor angajați, o au la început, atunci când are loc orientarea lor, când petrec ore, dacă nu chiar zile, în acest proces. Este

timpul când se clarifică așteptările, se oferă sfaturi și îndrumări, proces căruia i se oferă un timp de calitate.

De-a lungul lunii respective, pastorul și prezbiterii bisericii au studiat și discutat cu privire la ce înseamnă „a face ucenici” și „a-i învăța tot ce a poruncit Isus”. Au început prin a alcătui o listă a lucrurilor pe care ei le considerau folositoare pentru cunoștințele și practica noilor credincioși în procesul devenirii de urmași devotați ai lui Hristos. Cu cât discutau mai mult despre lucrurile acestea, cu atât entuziasmul lor creștea.

La următoarea întâlnire de comitet, pastorul Bob a împărtășit membrilor rezultatul discuțiilor și viziunea cu privire la ucenicie, pe care prezbiterii o exploraseră. Raportul său a fost bine primit și, ca rezultat, comitetul a numit câteva persoane într-un comitet special, care avea o singură sarcină: să creeze un program al procesului uceniciei prin instruire, învățare, disciplină și legătură cu noii convertiți. Ei au ajuns la concluzia că ucenicia este o călătorie de o viață, așa că au fost de acord că ar trebui incluși în acest program toți membrii bisericii din Anytown.

Comitetul se întâlnea săptămânal. Au început să realizeze că toți oamenii pot intra în una din cele patru categorii: (1) căutători, (2) noi creștini, (3) creștini maturi, (4) conducători. Fiecare grup are nevoi specifice. Fiecare grup trebuie încurajat să înainteze pe drumul creșterii și dezvoltării spirituale. Căutătorii trebuie încurajați să devină credincioși. Noii convertiți trebuie îndrumați spre creștere și maturizare în credință și practică. Credincioșii maturi ar putea fi instruiți pentru a deveni

conducători, iar conducătorii pot apoi fi învățați să-i abordeze pe căutători. Astfel, biserica Anytown se va angaja în procesul transformării căutătorilor în conducători, care, în schimb, îi vor instrui pe noii credincioși. Aceasta va da sens vieții fiecărei persoane.

Pe măsură ce comitetul special adăuga noi concluzii materialului lor, au descoperit că sunt cinci valori, sau pregătiri spirituale pe care fiecare persoană ar trebui să le aibă. Concluzia finală a fost aceea că, dacă oamenii ar putea păstra un echilibru în viețile lor, în cele cinci domenii, ei ar putea beneficia de cea mai înălțătoare experiență creștină:

1. *Cultivarea unei relații personale cu Isus*
2. *Participarea la închinarea colectivă*
3. *Obținerea unei educații continue și instruire pentru lucrarea misionară*
4. *Recunoașterea valorilor fundamental-umane, acelea de a oferi și primi atenție unii de la alții*
5. *A sluji lui Dumnezeu și semenilor potrivit cu darurile și talentele oferite de Dumnezeu*

Ca rezultat, comitetul a început să pregătească clase speciale care îi vor ajuta pe membri și pe oaspeți să înțeleagă și să se dezvolte în cele cinci domenii. Pastorul Bob a fost entuziasmat când i-a auzit vorbind despre înființarea de clase doar pentru căutători și, personal, s-a gândit la înființarea unei clase speciale, numită „Alfa și Omega”, care avea ca obiectiv o privire de ansamblu asupra marii controversă și a planului lui Dumnezeu de salvare a neamului omenesc, de-a lungul veacurilor. Clasa era compusă din șapte sesiuni care, în cele din urmă, ar fi reușit să trezească interesul

vizitatorilor. Una dintre instructoarele Școlii de Sabat s-a ridicat și a spus că, dacă oamenii ar înțelege cum pot fi puse laolaltă învățăturile Bibliei, vor înțelege mai bine ceea ce a făcut Dumnezeu. Pastorul Bob a provocat-o să-și formeze o clasă care să-i introducă pe oameni în înțelegerea modului în care este organizată Biblia, cum se studiază și cum te poți bucura de un studiu bun și util al Scripturii. Primul diacon a sugerat includerea unei sesiuni în care să se discute despre unelele de studiu ale Bibliei și cum pot fi ele folosite în mod eficient.

Grupul era pe punctul de a se despărți într-o seară, când primul prezbiter a spus: „Esențial în ceea ce facem noi aici nu este pierderea timpului, ci împlinirea misiunii de a crește oameni pentru Dumnezeu. În planurile noastre cu privire la ucenicie, căutăm să-i aducem pe oameni la Hristos, să-i creștem în Hristos, să-i instruiem în Hristos și să-i trimitem pentru Hristos”. Peste cameră s-a lăsat liniștea. Grupul nu a mai trăit asemenea simțăminte cu privire la slujire de multă vreme. Heather a spus: „Cred că dacă întâlnirile noastre evanghelice vor fi urmate de o atmosferă spirituală ca aceasta, ușa din spate a bisericii s-ar putea să rămână închisă.”

3. Închizându-ți ușa din spate

Imaginează-ți ce ar însemna pentru biserica ta ca tu să ai un plan, un proces sau un program asemănător. Nu toate bisericile trebuie să procedeze la fel: să gândească, să planuiască și să practice același proces de a câștiga ucenici. Punctul central însă, cheia, îl constituie aici elementele procesului: căutătorii sunt asistați să devină credincioși; noii credincioși sunt invitați să crească în Hristos; creștinii maturi sunt încurajați să-și folosească darurile și talentele, iar conducătorii bisericii li se cere să organizeze, să învețe, să creeze ocazii și să-i echipeze pe ceilalți în procesul creșterii lor spirituale.

Cum arată un ucenic? Un singur lucru știm sigur: el nu merge înapoi către ușa din spate a bisericii!

Tim Goff, pastor, Orlando, SUA
Adventist Review, mai 2004
Traducere: Emil Eremie

Ziua Recunoștinței a sosit!

CORNEL ROMAN

Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. (Ps. 46,1)

Iată o făgăduință potrivită pentru Ziua Recunoștinței. O zi a celebrării, a jertfei de mulțumire pentru darurile primite un an întreg. Altarul a fost zidit de data aceasta undeva, în județul Timiș, acolo unde, în primăvara aceasta, apele au distrus totul: case, grădini, poduri. În urma șuvoaielor, din lacrimile curse au început să încolțească vise. Iar când visele s-au materializat, recunoștința a fost singurul cuvânt pe buzele tuturor.

Am fost martorul acestei revărsări a recunoștinței, fiind prezent la inaugurarea celor trei case reconstruite în Banat de Biserica Adventistă. După ce panglica inaugurală a fost tăiată, după ce discursurile autorităților, mai mult sau mai puțin formale, au fost rostite, am așteptat cu emoție mărturia beneficiarilor.

Pentru doamna prof. Letiția Mătu, din localitatea Gătaia, ziua de 19 octombrie 2005 a anulat drama prin care trecea împreună cu fiica ei în aprilie, atunci când apele nemiloase i-au distrus casa. De Ziua Recunoștinței, am găsit-o fericită, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru noul ei cămin, construit de membrii Bisericii Adventiste. În discursul rostit, doamna Letiția declara: „Nu am cunoscut Biserica Adventistă înainte, dar acum sunt coplesită de generozitatea și solidaritatea credincioșilor săi. Acești oameni, în mare parte tineri voluntari, au oferit bani și timp special pentru mine. M-am simțit privilegiată și iubită de Dumnezeu pentru acest dar nesperat”. Ca răspuns la harul primit, dânsa și-a manifestat recunoștința față de Dumnezeu printr-un dar de mulțumire depus la Biserica Adventistă din localitate. De asemenea, ne-a mărturisit că, împreună cu fiica sa, intenționează să-și ofere serviciile ca voluntare în alte acțiuni de refacere, pe care ADRA le desfășoară în zonă.

Ziua Recunoștinței a sosit și pentru familia Ștefan și

Elisabeta Balas, credincioși reformați. Casa lor, plină de amintiri, a fost prima victimă a apelor. Au urmat zile triste și pline de neputință. Bătrâni, bolnavi (soțul este imobilizat la pat) și fără nici un sprijin, ei au așteptat o minune care s-a săvârșit în mod providențial tot prin intermediul bisericii noastre. În ziua inaugurării, se bucurau deja de siguranța și de căldura unui nou cămin.

Dar motivele de laudă și de recunoștință nu s-au sfârșit, pentru că familia Adam și Marica Balog din localitatea Mănăstire, după ce a trecut prin frământări și neajunsuri o viață, a văzut în sfârșit soarele deasupra unei case construite cu dragoste, special pentru ei, de o biserică soră.

Am avut parte de o zi a Recunoștinței cu totul specială și la Gătaia. Și asta pentru că „slujitorii”, cei care au lucrat efectiv pentru proiectul de reconstrucție, îi mulțumeau lui Dumnezeu pentru privilegiul de a-I fi colaboratori și erau fericiți la gândul datoriei împlinite. Marius Bold, administratorul lucrărilor, eficient și integru, a răspuns prezent împreună cu familia la provocarea încredințată, găsind soluții pentru orice obstacol ivit pe parcursul lucrărilor. Echipa de meseriași din Lugoj, condusă de fr. Ioan Madaraș, care a purtat povara execuției lucrărilor, a declarat misiunea împlinită, adăugând motive de mulțumire în plus pentru o sărbătoare de neuitat a Recunoștinței. Sora Livia Buta, deși se sprijinea într-o cârjă, a dorit să-și pună casa și masa la dispoziție pentru meseriași și, sporadic, pentru tinerii sosiți voluntari, într-un gest de sacrificiu rar întâlnit în zilele noastre. Și ea a înmulțit recunoștința cu ocazia inaugurării caselor.

19 octombrie 2005. O zi de altar la Gătaia, o zi în care presa a relatat despre eveniment, oficialitățile au apreciat implicarea Bisericii Adventiste în proiecte comunitare. S-au creat punți spre oameni și s-au cules roadele unei slujiri dezinteresate. Am plecat de acolo cu sentimentul călăuzirii lui Dumnezeu și cu povara unui nou proiect de reconstrucție care a demarat în județul Teleorman.

Cornel Roman, director, ADRA România

Un nou început

LOUISA AZAMFIREI

Mă numesc Louisa Azamfirei, am 18 ani și sunt din Constanța, Comunitatea Viile Noi. Copilăria mea nu a fost una dintre cele mai fericite. Dar cum poți fi fericit când ai un tată alcoolic, din partea căruia te poți aștepta oricând la o bătaie zdravănă? Cum poți fi fericit când, sub ochii tăi, sunt supuși aceluiași tratament mama și fratele tău?

Când aveam 10 ani, mama mea s-a îmbolnăvit. Nu înțelegeam prea bine ce se întâmplă, dar când îi vedeam suferința mă îngrozeam. Parcă în fiecare zi se rupea ceva din ea. Nu știam ce are, dar vedeam cum se topește sub ochii mei și nu puteam face nimic. În tot acest timp, îngrijirea ei a căzut pe umerii mei și nu puteam face nimic. Eu îi dădeam să mănânce, apoi strângeam după ce vomita sau mergeam la vecini să sun la salvare, când nu știam ce să mai fac. Rareori lăsa să se vadă cât de mult suferea.

Încerca tot timpul să zâmbescă pentru a alunga orice urmă de îngrijorare de pe chipul meu. Ne jucam mult împreună. Poate că, în adâncul inimii mele, credeam că totul se va termina cu bine. Dar, într-o zi, a plecat la spital și nu s-a mai întors. Nu a mai fost suficientă o simplă injecție pentru a o calma. Așa se întâmpla, de obicei, când venea salvarea să o ia. Îi administrau un calmant, după care îi dădeau drumul acasă. De data aceasta însă, a stat acolo mai mult.

Mergeam adesea în vizită, dar nu mai era același lucru ca atunci când o aveam lângă mine zi de zi.

În acel timp, nu ne descurcam prea bine cu banii. O mare parte din ceea ce câștiga tatăl meu se ducea pe băutură. Nu rămâneau foarte mulți pentru medicamentele ei, ca să nu mai vorbesc de banii pentru mâncare.

Însă am avut vecini binevoitori, care au avut grijă de mine și de frățiorul meu cât

a stat mama în spital. Îmi aduc aminte că, atunci când se întâmpla să primim un măr, îl făceam pe din două. Jumătate mâncam eu și fratele meu, iar cealaltă jumătate i-o duceam ei, la spital, ca să se poată bucura și ea de ceva bun.

Era o zi ca toate celelalte. Eram împreună cu fratele meu în vizită la mama. Medicul care o avea în grijă, văzându-mă mai mare, m-a luat deoparte și mi-a spus că trebuie să mă pregătesc, pentru că mama urma să moară în curând. Avea cancer. Nu știam ce însemna cuvântul acela, dar gândul că va veni o zi în care nu va mai fi lângă mine m-a tulburat mult. Nu mai știam dacă trebuie să plâng sau nu. Pur și simplu, stăteam și priveam în gol, gândindu-mă că va trebui de acum încolo s-o privesc ca și când ar fi ultima dată când îmi zâmbește sau mă strânge în brațe.

A murit într-o duminică dimineața, la bunici. Fusese una dintre ultimele ei dorințe. Să moară în casa în care a copilărit. Am stat mult timp împreună. În ultima vreme, nu ne mai recunoștea. Erau rare momentele în care era conștientă. Dar atunci, în acea ultimă seară, a găsit în ea puterea pentru a ne spune să avem grijă unul de altul și să nu ne despărțim niciodată.

A doua zi, când ne-am trezit, nu mai era. Murise în timp ce noi dormeam. Deși ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta, atunci când am fost pusă față în față cu acele momente, mi-a fost greu să accept. Nu înțelegeam de ce a îngăduit Dumnezeu un astfel de lucru. Nu am rezistat să rămân acolo, așa că am fugit, pur și simplu. Băteam străzile fără nici o direcție. Eram disperată. Nu îmi imaginam cum avea să fie viața de acum încolo. Nu mai voiam să aud de nimeni. Nu făceam nimic altceva decât să plâng și să mă gândesc de ce mi se întâmplase un astfel de lucru tocmai mie. Unde greșisem?

Sunt zile în care totul îți merge prost. Din ce în ce mai prost. Te simți singur, abandonat și nu găsești nimic de care să te poți agăța. Exact în momentul în care îți spui că, în sfârșit, ai pus mâna pe ceva concret, acel „ceva” dispăre. Sau dispari tu. Îți găsești un loc al tău, pentru ca după o lună să-ți cauți un altul. Îți faci un prieten, pentru ca apoi să-l pierzi.

Locuința în care ne-am mutat după moartea mamei nu avea să fie decât prima dintr-un șir lung. Unele dintre locurile în care am ajuns, cu greu ar fi putut fi numite

case. Pereți puși unul lângă altul și uniți de un acoperiș, cât să nu zici că dormi afară. Dar mare diferență nu era. Adesea, rămâneam singură. Fratele meu fusese dus la buncii din partea tatălui. Astfel, tata reușea să se debaraseze de o grijă în plus, iar banii pentru băutură erau mai mulți. Iar el nu era niciodată de găsit când aveai nevoie. Lipsea cu zilele de acasă și nu venea decât atunci când trebuia achitată chiria sau când sosea timpul pentru o nouă mutare. Iarna era cel mai greu.

Într-o iarnă, a plecat și m-a lăsat singură o lună întreagă. Stăteam la curte, și eu trebuia să tai lemne pentru a mă încălzi, trebuia să fac de mâncare, să spăl și să-mi fac lecțiile la lumina lumânării, pentru că nu aveam lumină. A fost groaznic. Mă simțeam singură și lipsită de orice speranță. Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, fiecare schimbare de domiciliu aducea cu ea și schimbarea școlii. Statutul de copil orfan nu mă făcea să fiu văzută bine de colegi. Iar când reușeam, în sfârșit, să mă integrez, să le câștig prietenia, trebuia să plec.

Există oameni în inima cărora durerea celor de lângă ei are ecou, oameni pentru care zâmbetul unui copil valorează mai mult decât orice, oameni care încă mai cred când Dumnezeu le cere să facă un lucru și aleg să-l facă cu bucurie. Astfel de oameni sunt și noii mei părinți, familia Azamfirei. Mă cunoșteau încă din vremurile bune, vremurile când trăia mama mea. În ziua când m-am întors în casa de lângă brutărie, unde lucra doamna Azamfirei, mama mea actuală, ea și cu tata, au înțeles un lucru. Dumnezeu îi cheamă să ofere dragoste și un cămin pentru mine.

Această familie mai are două fete care m-au surprins când am auzit că au spus: „Da, mamă, hai s-o luăm!” Data de 9 ianuarie 2000 are o semnificație deosebită pentru mine, este ziua în care eu am devenit parte din familia lor. Mare a fost bucuria mea când l-au luat și pe fratele meu de la buncii, atunci când a devenit și el membru al familiei.

Astăzi sunt un copil fericit și împlinit. Acum înțeleg de ce Dumnezeu m-a trecut prin atâtea, ca să-L pot cunoaște. Îi mulțumesc că, după cinci ani, m-am hotărât să-L urmez, botezându-mă pe data de 14 octombrie 2005.

Mulțumesc pentru familie, pentru toți prietenii mei și vreau să mă dedic Domnului cu tot ceea ce am și ceea ce pot să fac. Vreau să-I mulțumesc și eu, făcând ceva pentru El, pentru că a fost așa de bun cu mine.

Louisa Azamfirei, Comunitatea Viile Noi, Constanța

Proiect al Departamentului de Tinere

ADOPTĂ O BISERICĂ MICĂ

Descriere pe scurt:

- Un grup consecvent de tineri, dintr-o comunitate medie sau mare, decide ca timp de un an să asiste periodic (cel puțin o dată sau de două ori pe lună) o biserică mică din vecinătate, pentru a susține serviciile divine, seminarii, proiecte sociale și evanghelice.

Scop:

- Să ofere asistență bisericilor mici, care nu au potențial de autosustținere și de dezvoltare.
- Să ofere tinerilor ocazia de a-L sluji pe Dumnezeu și biserica Sa, în timp ce își dezvoltă abilitățile și darurile oferite de Dumnezeu.

Ținta:

- Să ajute la creșterea bisericii asistate (numerică și calitativă), astfel încât aceasta să se autosustină și să fie capabilă să continue misiunea în zona ei de influență.

La început a fost... întrebarea!

GEORGE UBA

Toate lucrurile purtau marca: „foarte bune”. Intenționat, Creatorul a creat o... lipsă. Adam era singur și tot ce a fost adus la existență era definit de relații fericite. Animalele aveau perechi, crengile frumos arcuite dialogau cu florile și fructele care nu știau de viermi și de imperfecțiuni; florile comunicau cu albinele și fluturii, numai Adam nu avea un complement, un partener creat, asemenea lui. Când cerința inimii lui a devenit acută, Domnul a făcut-o pe Eva, pentru cea mai esențială temă a existenței: comuniunea. Relația lor de cămin a devenit un comentariu la relația cu Creatorul lor. A apărut prima mare instituție de pe pământ: căsătoria. Ea a fost așezată pe comunicarea dragostei.

A doua mare instituție a apărut din nevoia celebrării relațiilor desăvârșite din creațiune și, în special, din dorința puternic motivată de a sărbători frumusețea Creatorului revărsată în lucruri, dar mai ales în

inimile celor doi. Această instituție s-a numit: Sabatul. O oază, un popas al unei cunoașteri speciale.

Însă puțini știu de existența celei de-a treia instituții, care a apărut prima în mod cronologic. Bănuiți care este? Să-i pregătim intrarea în marea triadă. Imaginați-vă primele clipe ale existenței primului om de pe pământ. Matur la trup, dar copil la minte. Nu avea o cunoaștere înăscută. Isus îi era tată și mamă. Reacția lui a fost de uimire, dar și de nedumerire. Îmi închipui că în startul existenței lui a pus câteva întrebări fundamentale: „Cine sunt eu?” „Cine ești Tu?”, uitându-se la Creator, și, „Ce sunt aceste lucruri minunate din jurul meu?” Și de aici o cascadă de întrebări la care Domnul vieții răspundea cu mare încântare și cuvinte potrivite, care așezau cunoștințe, științe și

sentimente puternice. Dragostea și dependența de Creator creșteau cu fiecare informație. Voința de a răspunde cu iubire Domnului lor era naturală și neoprită de nici un

gând al inimii. Setea de cunoaștere se împletea cu explorarea vieții prin noile instrumente de cercetare pe care le-au primit. Ei întrebau și Isus le răspundea. Ei se întrebau și Duhul Creatorului le descoperea noi relații și răspunsuri la tema vieții fără umbrele păcatului. Așa a apărut cea de-a treia instituție, pe aripile întrebării: Școala de Sabat!

Argumente infailibile

În ceea ce voi spune nu voi face declarații gratuite sau exagerări. Afirm doar că Școala de Sabat este cea mai importantă instituție din lume, care nu are nevoie de nici o acreditare omenească, deoarece are acreditarea lui Dumnezeu.

Declarația ei de misiune este simplă, dar monumentală: Școala de Sabat este sistemul de educare religioasă a

bisericii locale, care clădește credința și practica creștină.

„Școala de Sabat, dacă este bine condusă, este unul dintre cele mai mari instrumente pentru aducerea sufletelor la cunoștința adevărului” (CSW 114), spunea profetul Bisericii Adventiste, cu apriga dorință de a răspândi adevărul pe calea cea mai eficientă și atractivă.

Care sunt argumentele cele mai tari, care fac din această școală a Cuvântului cel mai puternic instrument de învățare a principiilor vieții veșnice?

a. În primul rând, prezintă adevărul Bibliei structurat și pe calea întrebărilor care provoacă mintea la căutare și studiu (peste 95% din cunoștințele Bibliei le procurăm în grupa Școlii de Sabat);

b. are cadrul cel mai prielnic de învățare: o clasă cu cel mult 6-8 persoane, facilitând participarea tuturor;

c. dezvoltă părtășia și cunoașterea membrilor grupei între ei, în vederea unității de credință și de practică creștină, descoperind dragostea care transformă inimile pentru cer;

d. studiile biblice însușite și trăite constituie baza misiunii și a mărturisirii credinței noastre;

e. realizează un climat de familie în care mijlocirea prin rugăciune este ocazia de a ne sprijini reciproc în lupta credinței;

f. este o cetate a cunoașterii, care ne apără de orice neadevăr sau de idei în aparență de valoare, dar care sunt compromise de impurități abia perceptibile;

g. prin afirmarea tuturor principiilor biblice în viața noastră, subliniază identitatea noastră denominațională și afirmă biserica noastră în lume ca locul de refugiu sigur pentru salvarea sufletelor;

h. Școala de Sabat contribuie la capacitarea vieții noastre cu noi daruri spirituale și creează condiții pentru creșterea bisericii atât spiritual, cât și numeric.

Mișcarea prin care ne dezvoltăm...

...și ne întreținem viața spirituală. Există o ciudățenie greu de explicat. Ne încărcăm mintea cu principii

biblice de nezduncinat la Școala de Sabat. Ne supărăm pe noi că există prea puțin angajament al mărturisirii credinței noastre. Facem dezbateri laborioase privind metodologia misiunii și filozofăm în cele mai analitice gândiri teologice și... nici un strop de apă vie peste planta uscată a sufletului atâtor oameni neștiutori de minunea salvării.

Dacă slăbănogul de la Betezda ar fi primit doar porunca: Școală-te, ridică-ți patul și...”, iar aici Isus S-ar fi oprit și ar fi plecat grăbit în altă parte, unde mai era o nevoie tot așa de urgentă? Ce credeți că s-ar fi întâmplat? Ce ar mai fi trebuit spus, dacă Mântuitorul S-ar fi oprit aici? Nu trebuie să mergeți cu intuiția sau să bănuți cuvântul de ordine care mai trebuia în mod necesar. Se impune imediat. Este un verb la diateza activă, la timpul prezent, și când îl spun, mușchii mei se încordează: umblă! Dacă slăbănogul s-ar fi ridicat, ar fi fost mare lucru, pentru că de treizeci și opt de ani nu s-a mai ridicat. Ar fi fost o bucurie de nedescris, care ar fi chemat o mare sărbătoare. Dar dacă, după această minune, nu s-ar fi mișcat, n-ar fi umblat, ridicarea lui pe verticală s-ar fi transformat în eșec total. Din poziția din picioare, ar fi văzut orizontul ca și ceilalți și ar fi putut fixa mai bine o țintă în a ajunge la ea, dar cu ce să ajungi, dacă nu poți face nici un pas!

Cer iertare pentru detalierea acestui moment, dar am făcut-o ca să vedeți ce important e să te miști, să mergi, să sari, să alergi. Corespondentul verbului a umbla este ... misiunea.

Instructorul termină lecția spunând: „Domnul să ne ajute să facem ceea ce am învățat în studiul nostru”, deși nu facem nici un plan de misiune și nu discutăm nimic din obiectivele misionare ale grupei. De regulă, misiunea nu este în obiectivul Școlii de Sabat. Și totuși, citim din scrierile inspirate că această instituție de educare a vieții spirituale este în prima linie de acțiune misionară: „... lucrătorii Școlii de Sabat au înaintea lor un câmp larg. Ei au nevoie să fie botezați cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ca mințile lor să poată fi impresionate să folosească cele mai bune metode și să facă cele mai bune planuri spre a avea succes

în lucrul lor.” (SLSS, p. 9)

Ar fi atât de trist ca nici o învățătură din studiul atât de bine interpretat și discutat să nu aibă nici o aplicație pe terenul vieții noastre printre viețile oamenilor pustiite de păcat. O astfel de viață sună a ipocrizie și duplicitate: spun, știu, învăț pe alții, dar eu nu fac. Este timpul să umblăm... în virtutea cuvintelor vieții pe care le învățăm. Altfel, cădem din picioare lângă lacul amăgirilor noastre, sperând zadarnic la o tulburare a apei unei alte vieți mai bune. Ce folos să am rețeta, dacă nu fac mâncarea după ea?

Rămân dar aceste trei...

Școala de Sabat are trei obiective strategice fundamentale:

- a. să câștige
- b. să păstreze și
- c. să instruiască

Cele trei deziderate nu pot fi împlinite decât prin Cuvânt, părtășie și misiune. Următoarea afirmație nu trebuie niciodată uitată: esența lui Dumnezeu este **comuniunea**, iar stilul de viață al Domnului Hristos este **grupa mică**.

Suntem conștienți că va veni un timp când predicarea va dispărea. În ceruri, mărturia noastră va fi exprimată, prin cântec și laudă, Creatorului care ne-a răscumpărat. Chiar și evanghelizarea va înceta, căci va veni un timp când învățătura sănătoasă nu va mai fi acceptată. Iar în ceruri nu va mai fi nevoie de ea. În schimb, cunoașterea dragostei lui Dumnezeu va crește fără oprire. Este de fapt motivația vieții noastre veșnice: a-L cunoaște pe Dumnezeu în toate dimensiunile iubirii Lui. Dar pentru a intra în posesia tainelor iubirii divine, avem nevoie mai departe de... Școala de Sabat! Întrebarea din studiile despre măreția lui Dumnezeu va rămâne.

Dați-mi voie să fac o parafrază a ultimului verset din 1 Corinteni cap.13:

Rămân dar aceste trei: predicarea, evanghelizarea și Școala de Sabat. Dar cea mai mare dintre ele este... Școala de Sabat.

George Uba, director, Departamentul Școala de Sabat/ Lucrare Personală, Uniunea Română

O LUCRARE în zilele din urmă

*Reflecții pe marginea
Congresului colportorilor*

anual ținut la Stupini, în zilele de 7-9 octombrie 2005. Parcă plutea o atmosferă de har și de bucurie peste adunarea celor peste 200 de misionari, strânși laolaltă ca să-și povestească cele mai emoționante experiențe făcute cu Dumnezeu. Este o mare bucurie, datorită harului nemeritat, de a fi lucrători ai Domnului în secerișul cel mare al lumii în apus și constă în împlinirea făgăduinței: „Eu sunt cu voi”. Este bucuria de a lucra alături de Domnul.

Un singur exemplu din zecile și sutele de experiențe care îi însoțesc pe aceia care fac ceva ca Evanghelia Împărăției să atingă și inimile altora.

Sora M. este cântăreață la Filarmonica din Târgu Mureș. A trăit experiența convertirii acum câțiva ani și este mănătată de dorința de a-i conduce și pe alții la aceeași experiență. Dar cum s-o facă? Calea cea mai ușoară este să ofere cuiva o carte misionară. Alege dintre cărțile pe care le avea una de studii biblice cu gândul de a o dăruia unei colege, cântăreață și ea. Dar timiditatea, teama de a nu fi refuzată o împiedică să-și ducă la îndeplinire dorința.

A doua zi, colega respectivă se apropie de sora noastră și îi povestește că a văzut o carte într-o librărie și tare mult ar dori s-o aibă și ea! Când a spus titlul cărții, sora M. a rămas uimită: era cartea pe care tocmai o pregătise pentru ea. Cât de evidentă este călăuzirea Duhului Sfânt, îndemnând-o pe sora noastră să aleagă o anumită carte pentru colega ei, iar pe aceasta să facă ceea ce nu făcuse niciodată până atunci: să meargă la cea care îi pregătise ceva și să ceară aceeași carte, de parcă ar fi știut că în poșeta acesteia este ceva pregătit pentru ea.

În cadrul Congresului, am putut auzi multe experiențe asemănătoare despre intervențiile lui Dumnezeu în lucrarea misionară, făcută de colportori. Prezentarea acestora a avut darul de a convinge încă o dată, dacă mai era nevoie, că într-adevăr lucrarea misionară prin literatură este o formă de evanghelizare binecuvântată și condusă de Domnul.

Așa se explică și creșterea numărului colportorilor angajați, dar și al celor voluntari, precum și creșterea

Zilele în care trăim, cu stări și evenimente prezise de Biblie, ca semne ale sfârșitului, ne surprind și cu un paradox inedit: În timp ce altădată oamenii religiei „trâmbițau” venirea sfârșitului, iar cei ai științei luau în derădere, pe drept, naivitatea propovăduitorilor și a ascultătorilor panicați, astăzi savanții sunt cei care vorbesc și scriu despre o posibilă prăbușire a civilizației noastre într-un răstimp îngrijorător de scurt, iar credincioșii... tac și dorm!

Cei care ar trebui să fie așteptători și să grăbească venirea Domnului (2 Petru 3,12) se află în starea descrisă de Isus în parabola celor zece fecioare (Mat. 25,1-13). De la puține amvoane răsună azi, clar și apăsător, mesajul specific al sfârșitului și din puține guri se poate auzi „strigătul” care să trezească conștiințele: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!”

Cu alte cuvinte, în ciuda scurtimii timpului de har rămas, puțini sunt aceia care fac lucrare misionară. O prezență specială a Domnului a fost făgăduită tuturor acelor care ascultă porunca Sa de a porni în lucrarea misionară: „Și iată, că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,19). Această prezență divină am perceput-o și la întâlnirea colportorilor din întreaga țară, la Congresul

însemnată a cantității de literatură răspândită pe teritoriul Uniunii. Fiecare carte este un misionar fără grai, dar care vorbește sufletului omului, iar rezultatele influenței ei vor apărea mai devreme sau mai târziu.

Sunt mai multe concluzii pe care le putem trage în dreptul rapoartelor și al experiențelor prezentate la acest Congres al colportorilor. Trei mi se par mai importante:

1. Obiectivul bisericii ar trebui să fie împlinirea visului servei Domnului – de a umple țara cu literatura noastră, precum frunzele copacilor care acoperă pământul toamna. Cu alte cuvinte, în fiecare casă din România ar trebui să ajungă măcar o carte de mare putere de influență spirituală, cum ar fi *Hristos, Lumina lumii*; *Tragedia veacurilor* sau *Calea către Hristos*. Din rapoartele colportorilor, știu că există în lume un interes la fel de mare (dacă nu chiar mai mare) pentru aceste cărți, ca și pentru cărțile de sănătate, familie, educație.

Dacă „Marea strigare” din Apocalipsa 18,1-3 reprezintă secerișul final de amploare, fără precedent, un proiect al Uniunii noastre, de mari proporții, cum ar fi proiectul „O casă – o carte”, ar constitui ultimul mare semănat care ar face posibil secerișul. Căci numai unde ai semănat, poți secera. Oare nu prin acest proiect am putea grăbi venirea Domnului, dacă ea depinde de răspândirea Evangheliei conform cuvintelor Domnului din Matei 24,14?

Cei aproape 200 de colportori actuali distribuie lunar cărți de aproape un miliard de lei, adică 7.000-8.000 de bucăți, totalizând vreo 90.000 pe an.

Dacă fiecare dintre cei 70.000 de membri sau chiar 100.000, socotindu-i și pe prietenii de credință, copii și rude simpatizante, ar da măcar o carte într-o lună, două, acești „soli muți” ai adevărului ar ajunge în multe sute de mii de familii într-un singur an – anul viitor, de pildă. Chiar dacă efectul citirii acestor cărți apare în timp mai îndelungat, există întotdeauna un număr mai mic de cititori care răspund imediat. La congres, am avut mărturii mișcătoare ale acestui fapt, au fost prezente persoane pentru care o carte a adus răspunsul mult așteptat la întrebarea vieții lor, de aceea au reacționat fără întârziere.

2. De aceea trebuie încurajată lucrarea misionară sub forma cea mai simplă și ușoară printre toți membrii comunității. Socotesc că folosirea cărții, ca lucrare misionară, nu necesită daruri speciale. Și un surdo-mut o poate face – exemple de acest gen o dovedesc. Este nevoie doar de cărți, rugăciune și dorința de a face măcar atât pentru Domnul: oferirea unei cărți unui prieten, coleg, cunoscut sau unei rude. Mai departe, Duhul Domnului și cartea își vor face lucrarea.

Așteptăm și ne rugăm ca îngerul Domnului să pună în mișcare apele stătute ale comunităților noastre, începând chiar cu aceia care au pe umeri și pe inimă răspunderea conducerii.

3. Asocieria Editurii noastre cu ASEF (Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie), adică a unei societăți comerciale cu o organizație nonprofit de un asemenea profil a fost tot călăuzirea lui Dumnezeu. În timp ce Editura oferă angajare și „marfă” (citește literatură), ASEF-ul asigură relația colportorilor cu organisme de

resort și calificarea lor ca vectori de sănătate publică comunitari, calitate cu care penetrează în societate cu un succes uimitor.

Acum ne punem următoarele întrebări: Cum să răspundem în mod satisfăcător la marile oportunități ale prezentului? Cum să facem față atâtor chemări și provocări care ni se adresează din toate părțile?

O soluție ar fi ca fiecare comunitate să înființeze un punct de lucru în localitatea unde se află, într-un cort sau numai cu o masă (stand) în centrul localității, cu cărți, cu 2-3 oameni care să măsoare tensiunea arterială și alți indicatori ai stării de sănătate și care să ofere literatură adevărată populației. Asemenea puncte există deja în multe localități, și rezultatul este mai presus de orice așteptări.

Am fi oare în stare să rămânem nepăsători, pasivi, când Dumnezeu a deschis asemenea posibilități în aceste zile speciale ale istoriei?

Lazăr Forrai, director ASEF

ROADE ALE GALILEANULUI

Brădișorul de Jos, o așezare veche, pe firul unei văi, cu 300 de locuitori și 42 de adventiști. Undeva sus, pe coasta dealului, străjuind localitatea care se desfășoară la picioarele ei, stă neclintită Biserica Adventistă.

Sala e plină de invitați și adventiști. Programul și cuvintele bine meșteșugite și inspirate de Duhul Sfânt ale fr. Lucian Cristescu, vizionate de pe casete video despre El, Galileanul, pătrund adânc în inimile oamenilor. În calitate de gazdă, sfârșitul programului mă găsea la ușă, respirând aerul curat în timp ce întindeam câte o mână de ajutor celor bătrâni, care coborau treptele ninse, dând mâna cu vizitatorii pentru a-i cunoaște și repera. Unul dintre ei mi-a atras într-o seară atenția.

În primul rând, pentru că îmi ținea mâna captivă în mâna sa și încerca să îmi spună ceva. Aceasta nu ar fi fost o problemă, dacă nu ar fi fost o mulțime de oameni în spatele dânsului care doreau să treacă pragul spre casele lor. Și așa fi vrut să îi salut și pe ei.

În al doilea rând, pentru că era cu fața roșie, nebărbierit, ochii îi sticleau și mă îmbăta cu mirosul de băutură.

În al treilea rând, pentru că, în timp ce îmi strângea mâna cu tărie, de teama ca nu cumva să nu-l ascult până la capăt, mi-a spus cu voce tare și cu lacrimi în ochi: „Eu vreau să mă botez”. Și asta aproape în fiecare seară.

În sinea mea, zâmbeam de ironia situației și deplângeam în același timp nevoia acestui om. Eram mai rău decât Toma necredinciosul. Frații m-au informat cine era. Ziceau: „Săracul de Ion. E om bun el, dar nu se poate opri din băut. Bea cel mai mult din sat”.

Ion Darie. De credință ortodox. Întrerupe studenția la Timișoara.

Muncește în mina de uraniu de la Ciudanovița. După 15 ani de muncă, a fost pensionat. Acolo a învățat un lucru: să bea. Să bea mult. Mult și bine. Mai ales după pensionare. De multe ori, era băut cam 3-4 luni. Se mai oprea 1-2 săptămâni. Apoi, o lua de la capăt. A avut dorințe și tentative de sinucidere, pentru că nu se putea opri din băut. Cunoștea Biserica Adventistă de opt ani.

La scurt timp după evanghelizare, eram în Brădișorul de Jos, în fața casei prezbiterului Paul Nechita, care mă ajuta la repararea mașinii. Când deodată ne oprim. Cineva striga în gura mare, pe drumul principal, că sâmbăta e ziua adevărată. Era Ion Darie. Era băut.

După primele două studii în casa dânsului, am abandonat. Dânsul spunea: „Nu vă mai osteniți să mă învățați. Eu știu și cred tot. Ajutați-mă să mă las de băutură.”

Au urmat doi ani în care a fost nelipsit de la toate serviciile și activitățile bisericii. Rugăciuni, vizite, bucurii, eșecuri. Pe zi ce trecea, era un alt om. De când a început pregătirea de botez împreună cu tanti Didina, o credincioasă ortodoxă care obișnuia să o tachineze pe sora ei care era adventistă, Ion Darie nu a mai pus strop de băutură în gură. Adică de nouă luni și mai bine. Aceasta a fost mărturia lui pe data de 15 octombrie 2005, înainte de a coborî în apa botezului și a fi botezat de fr. Lucian Cristescu.

Așa i s-au împlinit două visuri: să nu mai bea și să fie botezat de fratele Lucian Cristescu. Mai rămâne de împlinit al treilea, acela de a-L întâmpina pe El, Galileanul, în acea zi mare.

În viața sa, s-au materializat cuvintele apostolului Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește”. Ce Dumnezeu mare, bun, răbdător și puternic avem!

Lucian Mercea, pastor, Conferința Banat

ZILE DE LUPTĂ

În luna aprilie a anului 2003, aflându-mă la Cluj cu soția pentru niște investigații medicale, aveam să descoperim rezultatul: cancer la sân. A urmat o perioadă grea: operație, tratamente, un șir de drumuri la Cluj și..., multă, multă rugăciune. Ne-am prins cu putere de făgăduințele Domnului. „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face!” (Ioan 14,14). „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine” (Psalmi 34,5). Am pus problema înaintea Marelui Medic.

Au fost zile de luptă, cercetare, rugăciuni puternice, susținuți fiind de sprijinul fraților din Comitetul Conferinței, Comitetul Uniunii, și răspunsul nu a întârziat să apară. În urma analizelor efectuate ulterior, s-a constatat o evoluție spre bine, iar starea de sănătate a soției s-a îmbunătățit simțitor. Un amănunt semnificativ, care pune într-o lumină clară minunea Domnului: din cele șase persoane operate în același timp, doar soția mea se află în viață.

Dumnezeu ascultase rugăciunile și aceasta a fost o mare mângâiere și încurajare pentru noi și un motiv de laudă la adresa Numelui Său.

Dorim să mulțumim și pe această cale tuturor celor care au fost alături de noi și ne-au sprijinit în rugăciune în tot acest timp, iar toată recunoștința și lauda se înalță către bunul nostru Tată ceresc care Și-a împlinit făgăduința.

*Familia Stanca,
Comunitatea Vatra Dornei*

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

PÂINE DIN CER

Cu mult timp în urmă, am avut o experiență deosebită cu Dumnezeu. În primăvara anului 1946, când eram în primul an de studiu la Institutul Biblic Stupini-Brașov, împreună cu fostul meu prieten și coleg Cornel Șopârlache, am fost trimiși la gara C.F.R. Brașov-Stupini, ca să descărcăm un vagon încărcat cu diferite materiale de construcții, de care școala avea nevoie. Lucrarea aceasta trebuia efectuată în timpul cel mai scurt posibil, ca să nu intre vagonul în locație.

Ambii eram tineri de 18 ani, veniți de la țară, obișnuți cu munca. În schimb, de când venisem la școală, slăbisem din cauza unei alimentații necorespunzătoare. În țară era o foamete generală, dar la Institutul nostru lipsa de alimente parcă era mai accentuată decât la alte internate. Multora dintre noi medicul oftalmolog ne prescrieseră ochelari din cauza miopiei de care sufeream din cauza denutriției.

Ne-am străduit pe cât ne-au ajutat puterile și am descărcat vagonul, după care am stivuit și materialele în ordine desăvârșită, pentru a nu putea face nimeni nici un fel de obiecție în urma lucrului săvârșit de noi.

Sigur, timpul a trecut și noi nu am mai prins masa de prânz – așa săracă cum era – servită în acele așa-zise farfurii, care erau propriu-zis niște cățui mici și rotunde, turnate din cupru, rămase de la alte generații de elevi dinaintea noastră.

În starea aceea în care ne găseam, lipsiți de putere, I-am mulțumit lui Dumnezeu, pentru că ne ajutase să terminăm lucrul încredințat, privind în jur, pentru a descoperi vreun eventual chioșc, de unde am putea cumpăra vreun corn sau vreo franzelă, ca să ne mai astâmpărăm foamea care ne chinuia. În jurul nostru erau numai semănături și iarbă multă, specifică câmpiei Bârsei. Nici din gară n-am putut să ne cumpărăm nimic.

Strânși de pînă unei înfometări cumplite, am plecat spre Institut. Vorbeam despre gândul care ne

chinuia, și anume, dacă vom primi porția de mâncare de la prânz și dacă, atunci când vom începe să-i simțim gustul, nu cumva se va termina înainte de timp...

Călând agale prin iarbă, la o depărtare bunicică, am zărit în fața noastră o pată alb-gălbuie. Ne miram cine și-o fi putut pierde pe-acolo, în plin câmp, o bucată de pânză alb-gălbuie sau, poate, să fi fost o hârtie? Ne-am hotărât să trecem pe-acolo și să vedem ce anume era? Când am ajuns mai aproape de punctul respectiv, am constatat că nu era nici pânză, nici bucată de hârtie, ci era altceva, un alt material mai solid, având o formă ovală, de culoare gălbuie. Curiozitatea și nerăbdarea noastră erau tot mai mari. Am încetinit pașii și ne-am înțeles frățește cum vom proceda și ce vom face dacă va fi un obiect de valoare. Ne-am hotărât că orice ar fi, vom mulțumi lui Dumnezeu și vom împărți totul frățește. Nevoie mare de bani aveam fiecare. Ajungând la câțiva metri de obiectul cel gălbui, am constatat cu certitudine că era o pâine mare, gălbuie, proaspătă, așa cum erau de obicei pâinile de casă transilvănene, așezată în iarbă. Ne venea greu să ne credem ochilor. Nu mai văzusem o asemenea pâine de când venisem la Institut. Numai mama mea făcea asemenea pâini, la intervale de 2-3 săptămâni, într-un cuptor special, cum mai sunt și astăzi prin Ardeal.

Oprindu-ne cu teamă sfântă în fața acestei minuni dumnezeiești pentru noi, ne era frică să punem mâna pe acea pâine. Nu puteam să ne credem ochilor. Era ceva prea frumos pentru noi, ca să fie adevărat!... În cele din urmă, am îngenuncheat în fața acestui dar ceresc și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru minunea pe care o săvârșise pentru noi.

Ne-am înțeles să împărțim pâinea aceea „din cer” în părți egale. Dar cum să facem lucrul acesta? Nu aveam nici măcar un briceag la noi. Parcă ne era frică să o atingem. În cele din urmă, ne-am înțeles să o frângem în două

părți, dar cum să facem lucrul acesta? Nu voia nici unul dintre noi să pună mâna primul pe ea. Am ridicat-o apoi din iarbă împreună și am frânt-o tot împreună. Când i-am simțit gustul, am continuat să mâncăm fără să mai vorbim, până când ne-am săturat. Ținând ultima bucățică în mână, am introdus-o în gură, iar după ce am înghițit-o, am rostit deodată ca la comandă: „Dacă nu s-ar fi terminat pâinea, n-am mai fi putut mânca nici o bucățică!” Deci, după ce ne-am săturat, cum n-am mai fost de când am venit la Institut, s-a terminat „darul lui Dumnezeu”, venit din cer și constituind o adevărată minune pentru noi.

Ridicând ochii și mâinile spre cer, I-am mulțumit împreună lui Dumnezeu, pentru că „în bunătatea Sa, ne-a ascultat prin minuni” (Ps. 65,5). Da, colegul cel bun, Cornel Șopârlache, și cu mine, ajunseserăm „obiectul unei minuni a lui Dumnezeu” (Ps. 71,7).

N-am uitat minunea aceasta toată viața mea. La Institut, n-am avut curajul să o povestim, gândindu-ne că nu ne va crede nimeni, dimpotrivă, poate ne-ar fi taxat altfel. După ce am ajuns pastor al Evangheliei, am povestit experiența aceasta într-un cerc unde erau prezenți mai mulți colegi pastori. Unul dintre acești colegi m-a rugat să-i permit să prezinte această experiență în predicile sale. Sigur, eu am fost de acord, cu condiția să nu ne amintească numele. Această intervenție neobișnuită până atunci în viața noastră de tineri ne-a întărit mult încrederea și curajul nostru în călăuzirea lui Dumnezeu, ajutându-ne să învingem greutățile și lipsurile cu care ne-am luptat până când am terminat anii de studiu, pentru care am mers la Institutul Biblic de la Brașov-Stupini.

Lauda și mulțumirea I se cuvin numai bunului nostru Tată ceresc!

Aurel Pălășan, pastor pensionar,
Germania

UN GÂND DE RECUNOȘȚINȚĂ

Poate că ați văzut-o. S-ar putea să meargă la biserica unde mergeți voi, să cânte în corul în care cântați, să predea la școala unde învățați, pentru că de la Liceul de Artă, unde eram, a plecat. Dacă o cunoașteți sau o întâlniți, vreau să-i mulțumesc.

Timp de opt ani, a avut o influență majoră asupra vieții mele. În anul 1997, când am aflat că ne-a fost repartizată o altă profesoară de limba română, am plâns. O admiram și devenise un model pentru mine în tot ceea ce făcea, dorind din tot sufletul să-mi devină profesoară la clasă. Atunci am hotărât să mă pregătesc în particular pentru a o cunoaște mai bine. Colegii din clasele mai mari vorbeau despre ea ca fiind dură, cu priviri ucigașe, intolerantă și neînduplecată când cineva întârzia la oră. Nu admitea să ai temele nefăcute acasă și dorea să ne manifestăm cinsti în toate. Visul meu s-a împlinit, și săptămânal, mergeam 4-6 ore acasă la ea, unde învățam gramatică, literatură și lecții de viață. Nimeni până atunci nu-mi spusese lucrurile acelea. Mi-am dat repede seama că profesoara mea, Daniela Fătu, era o femeie aparte și pentru faptul că-L iubea pe Isus și, înainte de a pleca la examenele de capacitate și admitere la liceu, mi-a spus că se va ruga pentru mine. Rugăciunea i-a fost ascultată și dintre cei 108 candidați, eu am luat nota cea mai mare. Bucuria a fost nemăsurată când am citit listele, dar ceea ce m-a marcat a fost ceva mai târziu, când a venit iar vremea examenelor. În perioada celor patru ani de liceu, am tras tare și am învățat foarte mult, ca să nu o fac de rușine pe minunata mea profesoară. În toată această perioadă, a stat în umbra mea și m-a ocrotit, a vegheat și nu a lăsat ca drumul meu să fie la întâmplare. Zâmbea fericită când auzea în cancelarie aprecieri cu privire la cunoștințele mele de limba română și nu a dezvăluit nimănui „micul nostru secret”. Nu mă gândeam atunci că voi avea nevoie de lecțiile și îndrumările sale, sperând că voi da la conservator. Terminam clasa a X-a când am primit provocarea de a participa la un concurs, și mai târziu de a scrie o carte – *Femei ilustre*. Când cartea a fost scrisă, am mers la doamna profesoară pentru corecturi și, două luni mai târziu, a văzut lumina tiparului. Am prins curaj și, din clipa aceea, alte două cărți: *Pia Brătianu* și *Victor Crăciun* au fost editate de Societatea Academică Moscopolitană București.

În clasa a XII-a, când colegii mei de clasă, studiau 4-6 ore la vioară pentru admitere, eu, îndrumată de doamna Daniela, am hotărât să mă îndrept spre jurnalism. „Vezi, nu e ușor”, mi-a zis ea într-o zi. Dar anii au trecut și temerile mele s-au transformat într-o fascinație continuă. Ea m-a ajutat să birui verbele și conjuncțiile dificile, m-a învățat să înfrunt cu vitejie temutele prepoziții și m-a trimis la dicționar să iau la bani mărunți neologismele, sinonimele și antonimele. Cândva, un elev cu privirea sfidătoare, a întrebat-o:

- Ce părere aveți despre evrei?
- Îi iubesc, a răspuns ea calmă.

Mântuitorul meu era evreu. Eu mă întorsesem cu fața spre Isus și, cu trei luni în urmă, primisem botezul. În ziua când am început meditațiile pentru admiterea la facultate, am avut curajul să-i spun că voi merge zilnic, chiar și în vacanță, la pregătire, dar dacă unul dintre examene va fi în ziua de 3 septembrie (adică într-o sâmbătă), eu nu voi merge la examen (cu un an înainte căzuse sâmbăta).

– Cum?!? m-a întrebat mirată, vrei să te bat? Tu nu gândești? Vrei să-ți distrugi viitorul pentru ceva depășit? Trăim într-un secol avansat și tu vrei să faci asemenea greșală?

Doamna Fătu își iubește elevii, dar am simțit că eu eram preferata ei. M-a încurajat să devin ce visam, dar mi-a amintit că e posibil ca această prejudecată a mea ar putea distruge totul într-o clipă.

Într-o zi de luni, când am avut ultima întâlnire cu ea, căci marți plecam cu mama la București, iar miercuri dimineața aveam primul examen, mi-a spus:

– Loredana, ocupă-mi un loc lângă tine în călătoria aceasta, căci voi fi lângă tine să-ți spun cum să faci, cum să rezolvi... Concentrează-te pe tot ceea ce este important la început și nu uita: Mă voi ruga să nu ai examen sâmbăta, ar fi păcat...

Pentru prima dată eram în dezacord cu profesoara mea, căci ea gândea că ar fi păcat să nu mă duc, iar eu credeam contrariul. Nu i-am zis nimic, nu doream să o mai supăr încă o dată, ca la începutul vacanței. Dar, o dată ieșită de la examenul de miercuri, am sunat-o pe doamna Daniela să-i spun subiectele și mi-a spus: „Perfect, până aici nu ai nici o greșală la cele 15 subiecte de gramatică” și apoi mi-a spus bucurătoare, în ziua aceea, uitându-se la ceas și văzând că e ora 11:00, spunea prin casă singură: „Concentrează-te copila mea! Gata! Acum treci la subiectul 2. Creativitatea este mai complexă și vei avea mult de scris”.

Spre seară, când am aflat că examinarea orală începea vineri am fost sigură că eu voi pica a doua zi, adică sâmbăta, fiind cu litera M. Știam un lucru: Îl rugasem pe Dumnezeu să facă cum vrea El, iar profesoara îmi promisese același lucru. M-am prezentat la examen patru zile mai târziu și, în felul acesta, am știut că drumul meu pe aici va trece, căci în ziua aceea, dintre toți cei care am fost la oral, eu am avut cea mai mare notă și că cerul întreg este de partea mea. Rugăciunile noastre fuseseră ascultate.

O voi căuta mereu pe doamna Daniela Fătu. O dată ajunsă la Constanța, voi merge să o vizitez la școala unde se află. Doresc să fie respectată acolo mai mult decât a fost în liceul nostru, dar vreau să știu că anii pe care i-a petrecut predând la Liceul de Artă nu au fost iroșiți. Ea mi-a schimbat viața și m-a învățat să-i fiu de folos Domnului. Așa că, din toată inima, trebuie să-i spun: Mulțumesc, doamna Daniela, oriunde v-ați afla!

Ștefania-Loredana Mărăcine,
studentă, Facultatea de Jurnalism, București

ÎN ATENA MUSULMANII ÎL PRIMESC PE ISUS

„Am chemat pe fiul meu din Egipt” (Osea 11,1 p.p.)

Sabatul din 15 octombrie 2005 a fost marcat de un eveniment inedit: primul musulman botezat în Biserica Creștină Adventistă din Atena. Se numește Aly și este un tânăr de 24 de ani, din Egipt, care a venit aici în speranța de a avea un viitor mai bun.

În toamna anului 2004, cărările vieții lui s-au intersectat cu ale unor tineri adventiști români, care i-au îndreptat atenția către Biblie și Dumnezeu creator, oferindu-i, la cererea lui, Sfânta Scriptură în limba arabă și adresele Bisericii AZȘ din Egipt.

A fost atras de noile descoperiri cu privire la Isus și Sfânta Treime, iar profețiile biblice din Daniel și Apocalipsa i-au cucerit repede timpul liber. A început să participe la serviciile divine din cadrul Bisericii Adventiste anglofone și române din Atena.

Aly face primele studii biblice în limba engleză cu frații de culoare, Solomon și Swale.

Timp de trei luni, a studiat în paralel Biblia și Coranul. Duhul Sfânt a luminat treptat această minte ageră și, în scurt timp, Aly a fost impresionat și atras de Domnul Isus Hristos. Capacitatea de a discerne adevărul de rătăcire s-a dezvoltat și Aly a renunțat să mai creadă în Mahomed și în Coran.

La sfârșitul lunii septembrie, după terminarea serviciului divin, Aly m-a rugat să stau de vorbă cu el. Pe un ton

emoționat, dar sigur, a spus: „Pastore, doresc să devin creștin și vreau să primesc botezul în biserica română”.

Mă întâlnisem de mai multe ori cu el pentru studiu biblic, dar nu văzusem niciodată fața lui radiind de atâta bucurie. Am stat de vorbă cu el și mi-a spus că, deși cunoaște riscurile la care se expune, deoarece în legea musulmană există obligația ca, dacă un membru al familiei trece la o altă credință, cel „rătăcit” trebuie omorât, totuși decizia lui este de a-L urma pe Isus, deoarece are simțământul că Isus îl cheamă tocmai pentru a deveni un misionar și pentru cei din casa lui.

Apoi, am avut câteva întâlniri cu Aly, în care am discutat detaliat doctrina biblică de bază. De aproape un an, ține Sabatul, iar cu câteva luni în urmă a descoperit și comoara Spiritului Profetic.

În Sabatul din 15 octombrie, Aly a fost prezentat în fața bisericii, unde și-a depus mărturia de atașament față de Isus și biserica Lui. Apoi, a urmat botezul în cadrul bisericii lui Hristos, care într-un glas a adus slavă și mulțumire lui Dumnezeu. Și, ca orice sărbătoare în familie, masa de părtășie a prelungit bucuria și a legat prietenii.

Lăudat să fie Isus, Domnul nostru minunat, pentru că „nu este părtinitor, ci că, în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănirea, este primit de El” (Fapte, 10,34.35)

Eugen Baciș, pastor, Comunitatea română, Atena, Grecia

Proiectul Departamentului de Tineret – pentru tineri între 8*-35 de ani

(Re)CITIREA NOULUI TESTAMENT ÎN 16 ZILE

24 decembrie 2005 – 8 ianuarie 2006

Consacră în fiecare zi aproximativ o oră pentru a citi 20 de pagini (aproximativ 500 de versete) și:

- ☑ *Vei înțelege mai bine mesajul Noului Testament*
- ☑ *Vei cunoaște mai bine voia lui Dumnezeu*
- ☑ *Te vei îmbogăți spiritual*
- ☑ *Vei avea o vacanță unică*
- ☑ *Vei fi alături de sute și chiar mii de tineri din țară, într-o provocare nobilă*
- ☑ *Vei primi o diplomă și o carte, ca amintire a experienței avute*

Completează zilnic fișa de lectură pe care o vei primi de la pastorul tău. După 9 ianuarie, trimite această fișă la Conferință prin intermediul pastorului (sau al responsabilului de Tineret) și vei primi într-o ocazie festivă, în comunitatea ta, o diplomă și o carte în dar.

*Copiii din clasele II-IV, care doresc să participe la acest proiect, vor citi Cartea **Pro-verbe**: (cap. 1-8 pentru clasa a II-a, cap. 1-18 pentru clasa a III-a și cap. 1-28 pentru clasa a IV-a)

Pașaport pentru Cer

S-a născut într-o familie adventistă, într-una din localitățile Teleormanului și a beneficiat de o educație aleasă. A mers la întâlnirile bisericii, Sabat de Sabat, până a ajuns la vârsta adolescenței, moment în care, plecând la școală, la liceu, încet-încet s-a îndepărtat de lumina pe care o primise în copilărie. În timpul perioadei ateiste era demodat să-ți afirmi credința în Dumnezeu și, dacă o făceai, suportai consecințele. Anii au trecut și Amelia Jugănaru și-a întemeiat un cămin fericit, care a fost încununat cu două odrasle – doi băieți gemeni.

De fiecare dată când se întâlnea cu părinții, aceștia nu uitau să îi spună că este un loc în adunare care o așteaptă, care strigă după ea. Griile lumii acesteia însă erau cele care o împiedicau să ia aminte la îndemnurile pline de dragoste ale celor doi bătrâni de acum. Părinții i-au murit, însă nu și doriința după lucrurile spirituale, astfel că, prin anul 2002, doamna Amelia vizitează Biserica Adventistă din Giurgiu. Se simte bine, simte că locul ei este aici, că și-a regăsit frații și surorile, dar alergarea lumii acesteia este mai puternică decât vocea Duhului Sfânt care o îndeamnă să se întoarcă la turma Domnului. Încet-încet, dragostea față de Dumnezeu se răcește și din nou se îndepărtează de biserica Domnului.

Anul 2004 este un an care nu poate fi uitat niciodată de familia Jugănaru. În luna august, pe data de 24, are loc un accident teribil în urma căruia Cristian, unul dintre cei doi băieți moare. Durerea din suflet este teribilă. Numai o mamă care și-a pierdut copilul poate înțelege ce a simțit sora Jugănaru în acele momente. Dar Dumnezeu are căile Sale minunate pe care lucrează și folosește chiar și ocaziile tragice spre binecuvântarea celor care trec prin ele. Cornelia Ionescu, una din angajatele familiei Jugănaru, la secția

Producție de înghețată, o întreabă pe mama îndurerată dacă nu ar dori să stea de vorbă cu un pastor adventist. Răspunsul este peste așteptări: doamna Amelia își exprimă doriința de a se efectua un serviciu divin într-una din serile de priveghi. Mulțimea lumânărilor și obiceiurile ortodoxe nu i-au împiedicat pe pastorii Dorin Sisu și Daniel Tudorie să rostească cuvintele de mângâiere și de speranță în prezența familiei și a celor aprox. 40-50 de persoane care erau prezente la priveghi. Dar dincolo de acestea, cea mai mare mângâiere a simțit-o mama care avea inima sfâșiată de pierderea băiatului în vârstă de 22 de ani. În discuția care a avut loc în acea seară, ea spunea: „Îmi dau seama că a trebuit să moară copilul meu, ca să înțeleg că Dumnezeu mă iubește încă și dorește să mă întorc la El. Acum, Domnul nu va mai aștepta mult, pentru că sunt hotărâtă să mă întorc în Biserica Adventistă. Vreau ca de acum încolo să fiu un copil adevărat al Lui și să mă consacru pentru totdeauna în brațele Lui”.

Joi, 26 august, a avut loc înmormântarea, iar sâmbătă 28 august, după-amiaza, pe ușa uneia din bisericile adventiste din Giurgiu intra întreaga familie Jugănaru. După câteva Sabate, sora Amelia Jugănaru își reafirma angajamentul de a nu mai părăsi biserica copilăriei și doriința de a intra în apa botezului.

O altă hotărâre majoră a fost aceea de a nu se mai lucra în Sabat în cadrul secției pe care o conducea. A fost greu la început, temându-se că încasările vor scădea, dar cum Dumnezeu nu rămâne niciodată dator față de copiii Săi, bugetul nu a scăzut.

Sâmbătă, 27 august 2005, a fost evenimentul cel mare. Împreună cu alte 6 persoane, sora Amelia a intrat în apa botezului. A fost o coincidență fericită (sau cine știe dacă la Dumnezeu există coincidențe) faptul că, exact la un an după ce a trecut prin valea plângerii, Dumnezeu i-a rezervat bucuria nașterii din nou. Și de această dată, obrajii sorei Jugănaru erau

brăzdați de lacrimi, dar nu mai erau lacrimi de durere, ci lacrimi de bucurie.

„Consider că este o mare realizare faptul că m-am botezat. După toate necazurile prin care am trecut, mi-am dat seama că nimic din lumea aceasta nu poate fi comparat cu bucuria de a fi copil al lui Dumnezeu. Nu vă dați seama cât de greu a fost cu 'rătăcirile'. Deși eram privită ca o 'creștină ortodoxă', niciodată nu am putut să mă obișnuiesc cu obiceiurile acestea. Eu nu am primit niciodată 'popi' în casă. Nu puteam să cred ceea ce spuneau ei. Acum mă bucur de privilegiul pe care Dumnezeu mi l-a dăruit, acela de a fi copil al Său. Nu pot spune că durerea din inimă a dispărut, dar, deși amintirea fiului meu rămâne vie, simt dragostea lui Hristos în viața mea și aceasta este extraordinar” – declara sora Jugănaru după botez. Când a ajuns acasă, a spus membrilor familiei, fluturând certificatul de botez: „Eu am pașaportul pentru cer”.

Acum se roagă pentru Daniel și pentru soț, convinsă fiind că același Dumnezeu care a ascultat rugăciunile părinților ei este încă la lucru și poate face o minune și în viața familiei sale.

Experiența Ameliei Jugănaru poate fi o lecție pentru cei care au oboseit pe drumul acesta de pe pământ, din cauza atâtor încercări și greutăți care s-au abătut asupra lor. Suntem încă pe pământul acesta și, deseori, suntem nevoiți să trecem prin valea plângerii. De fiecare dată însă, trebuie să ne întrebăm: Ce anume dorește Dumnezeu să mă învețe din această încercare? Care este planul Său cu mine?

De asemenea, nu trebuie să ne descurajăm atunci când ni se pare că Dumnezeu este surd la rugăciunile noastre. El poate să asculte și să îndeplinească rugăciunile chiar și după o perioadă lungă. Așa că, stimate cititor, pleacă-ți genunchiul, deschide-ți inima și așteaptă răspunsul... Cu siguranță el va veni.

*Dorin Sisu, pastor,
Comunitatea Negoiești, Prahova*

Valdenzii adventiști

Puține locuri sunt în Italia atât de frumoase ca văile Alpilor. Când privești vârfurile maiestose, acoperite cu zăpadă, când vezi văile adânci, în care cad izvoare de apă cristalină, pădurile de castan, pline de flori sau mici case de piatră așezate pe spatele stâncilor, nu poți să nu te gândești la Dumnezeu, care a făcut aceste frumuseți. Aceste locuri au fost casa valdenzilor mai bine de 600 de ani, și în aceste locuri s-a născut Biserica Adventistă din Europa.

Era în anul 1858. Un om înalt, cu fața osoasă și cu barba mare, a coborât dintr-o trăsură veche în fața brutăriei lui Tron din Torre Pellice. Ținea într-o mână un sul de hârtie, bine înfășurat, și o geantă mare de piele. După ce a plătit pentru călătorie, a pășit în brutărie și a intrat în vorbă cu brutarul... Străinul se numea MBC, era sosit de curând din America și căuta o casă de închiriat, întrucât voia să locuiască pentru o vreme în văile valdenze.

Ajuns în văi, a decis să predice solia revenirii lui Isus în mijlocul comunității valdenze. A început cu mult zel. Solia sa principală era pregătirea pentru venirea Domnului și respectarea zilei de odihnă. A început să-i contacteze pe unii conducători valdenzi și a închiriat o sală unde ținea conferințe. Unii localnici participau cu interes, acceptau dialogul, iar alții îl considerau excentric sau de-a dreptul nebun.

Valdenzii nu erau oameni ușor de convinși. Istoria lor seculară și suferințele prin care au trecut i-au făcut sceptici față de orice nou venit, de aceea l-au privit cu reținere pe Czechowski.

La numai două luni după ce a început predicarea, i s-au alăturat doi tineri, care, pe data de 1 iulie 1860, au fost botezați. Unul dintre ei, Jones, a fost primul misionar în Toscana. Czechowski a continuat să predice, iar grupa s-a mărit. Între cei botezați a fost și un tânăr din Val Pellice, numit Jean David Geymet.¹ Iată cum descrie el experiența întâlnirii sale cu Czechowski: „Într-una din seriile lunii iulie 1863, mă întorceam de la atelierul de piele din Torre Pellice, unde lucram... Trecând pe lângă un depozit, am văzut un mic grup de oameni adunați în jurul unei mese... În mijlocul grupului era un om înalt și subțire, cu o hartă profetică în mână, explicând profețiile din Daniel 2. El era domnul Czechowski. Fiindcă nu aveam o educație religioasă, am fost interesat. Am primit acest adevăr imediat ce l-am auzit și astfel am devenit primul adventist”.² Ulterior, el a scris o carte despre respectarea zilei a șaptea ca zi de odihnă.

Între cei care au acceptat solia lui Czechowski, a fost și

pastorul valdenz Oscar Cocorda. Împreună cu el au venit și alte persoane, membre ale comunității sale. La scurt timp, s-a botezat Caterina Ravel și apoi cei trei copii ai familiei Long.

După câțiva ani de lucru, energicul misionar polonez, Czechowski, a decis să plece mai departe, să ducă lumina soliei advente. În felul acesta, pleca într-o lungă călătorie prin Europa. În urma sa, grupa din Torre Pellice a avut mult de suferit. Mulți s-au împrăștiat, alții s-au întors la Biserica Valdenya și numai puțini au rămas credincioși, între aceștia fiind și Caterina Ravel. În anul 1875, a sosit în văi un alt misionar, Daniel T. Bourdeau. Spre surpriza lui, a descoperit că subiectele predicilor sale erau deja cunoscute și mulți le discuta cu aprindere. În plus, a întâlnit-o pe Caterina Ravel care păstra aceleași principii ca și el. Lucrarea sa a avut succes și, în scurt timp, mai multe persoane s-au alipit comunității. Seriozitatea și dragostea cu care lucra Bourdeau, le-a deschis inima oamenilor, așa că în curând a ajuns să fie cunoscut ca „misionarul văilor”. Lucrarea sa a fost continuată de fratele său, A. C. Bourdeau.

În 1877, profesorul și misionarul J. N. Andrews a vizitat văile. A stat doar câteva zile, apoi a continuat călătoria spre Elveția și Austria. Nu mult timp după aceea, s-a îmbolnăvit și a murit. Apoi a sosit în văi Ellen White. Ea a fost trimisă de Conferința Generală a Bisericilor Adventiste să viziteze și să întărească micile comunități din Elveția și Italia. A vizitat văile de trei ori și a avut ocazia să participe la întruniri religioase, să discute cu oamenii și să inaugureze Biserica Creștină Adventistă din Torre Pellice.

În luna iunie a acestui an, se împlinesc 145 de ani de la primul botez adventist din Europa. Prin harul lui Dumnezeu, în toată această perioadă au fost suflete curate, care au păstrat lumina credinței în aceste locuri. Astăzi, comunitatea valdenzilor adventiști continuă să existe; sunt 15 membri și un grup de simpatizanți. Acestor credincioși localnici, li se alătură zeci sau sute de turiști veniți în fiecare an din diferite locuri ale lumii. Seriozitatea, respectul pentru sacru și pentru istoria acestor locuri fac din adventiștii de aici un exemplu pentru localnici. Din toate văile, valdenzii știu despre adventiști că țin sâmbăta și nu puțini dintre ei au declarat că adventiștii sunt astăzi ceea ce erau odinioară vechii valdenzi.

¹ Rev. Adventiste, 1 dec. 1922, în Giuseppe de Meo, *Granelo di Sale*, Claudiana, Torino, 1978, p. 64.

² *Review and Herald*, 27 Dec. 1973, p. 20.

Benone Lupu, pastor, Comunitatea română din Torino, Italia

„UN SINGUR DUMNEZEU”

FLORIN LĂIU

Ascultă, Israele!

Doctrina creștină despre Trinitate a fost întotdeauna un scandal, atât pentru evrei și musulmani (fiindcă teologia acestora a devenit mai monoteistă decât a lui Moise și a Profeților!), cât și pentru creștinii raționaliști (fiindcă revelația biblică este suprarățională și paradoxală, iar logica umană este simplistă, procustiană).

Toată discuția începe cu crezul fundamental al mozaismului: *Šəma' Israēl, lahvé Ēlohēnu, lahvé 'ēchad*. (Deut. 6,4). Să facem puțină ebraică: *Šəma' Israēl* înseamnă „ascultă, Israele!” (cu sensul de *atențiune!*). *lahvé Ēlohēnu* înseamnă „Iahvé este Dumnezeul nostru!” (Numele Iahvé se pronunță cu accent pe ultima silabă, pe „e”, ca și José, René etc. În nici un caz nu se pronunță cu accent pe prima silabă, ca și cum ar fi Fane, Lache, Marte...).¹

Dar ce înseamnă *lahvé 'ēchad*? Mai întâi, *lahvé* este numele sacru prin care Dumnezeul strămoșesc al patriarhilor, care fusese cunoscut până atunci ca Elion (Preafălnit) sau Šaddai (Preaputernic), S-a descoperit lui Moise ca fiind *Eu Sunt Cel Ce Sunt* (*Ehyé Așer Ehyé* Ex. 3,14; Ex. 6,3). Este Numele înfricoșat al Dumnezeului Salvator, care S-a descoperit lui Moise și care exprimă existența în sine, eternitatea.

Dumnezeu nu apare, nu devine, nu „a fost”, ci El este pur și simplu. Prin aceasta se distinge, în esență, natura divină de cea creată. Creatorul nu poate avea început. Dacă Dumnezeu ar avea un început, indiferent cum ar fi imaginat acel început, El nu ar mai fi Dumnezeu, pentru că existența Lui s-ar datora unei cauze care L-a precedat. Și astfel problema originii s-ar muta la minus infinit, obligându-ne, prin reducere la absurd, să credem în eternitatea naturii divine. Doar în păgânism zeii apar și dispar, se nasc pe căi naturale sau neconvenționale. Chiar nemurirea lor nu este absolută. În relațiile lor cu oamenii, zeii dau naștere la urmași inferiori, ființe care sunt mai mult decât oameni, dar mai puțin decât zei. Când vorbim despre Dumnezeul Bibliei, trebuie să fim în gardă față de „divinitățile” fantastice ale păgânismului.

Este Dumnezeu „singur”?

Cum trebuie să înțelegem însă ultimul cuvânt al crezului fundamental? Care este adevăratul sens al lui *'ēchad*? Oricine învață să numere evreiește începe cu *'ēchad* („unu”). De la acest sens de bază au derivat și altele, dintre care unele nu se asociază cu nume proprii², dar câteva pot fi relevante pentru cazul nostru: 1) „întâi” (Gen. 8,5); 2) „una/ca unul/în unitate” (Ex. 36,13); 3) „același”/„unul singur [pentru toți]” (Num. 15,16; Mal. 2,10); 4) „numai”/„singur” (1 Regi 4,19).

Care dintre aceste sensuri a fost intenționat în formula *lahvé 'ēchad*? „Iahvé este întâi” e un sens acceptabil teologic, dar acesta se folosește în ebraică doar în datări, când spunem, de exemplu: ziua „întâi” sau „prima” lună. „Iahvé este una” nu se poate spune, fiindcă numai doi sau mai mulți pot fi „una” în sensul de unitate. Sensul nr. 3 este posibil, ca și în Zah. 14,9, unde în context se amintește că toate popoarele se vor închina lui Dumnezeu. Profetul Zaharia este singurul, după Moise, care repetă formula aceasta în Biblie, dar la timpul viitor: „În ziua aceea Iahvé va fi *'ēchad* și numele Lui *'ēchad*”. El vrea să spună că atunci Iahvé va fi unic, că nu va fi altul ca El, că numai El va fi Dumnezeu pentru toate popoarele.

Sensul preferabil este întotdeauna cel dictat de context. Formula deuteronomică „Ascultă, Israele...” introduce marile porunci ale Legii, care ne îndatorează să iubim pe Dumnezeu într-un mod unic, total și prioritar. De aceea ni se spune înainte de aceasta că *numai Iahvé este Dumnezeul nostru, că El este unic* și nu acceptă pe lângă El zeii altor popoare sau alte născociri. O traducere standard evreiască (TNK) redă această formulă astfel: „...The LORD is our God, the LORD alone” („Domnul” este Dumnezeul nostru – numai „Domnul”). „Numai Domnul” sau „Domnul singur” vrea să spună, oare, că *Iahvé este singur*? Sau mai degrabă că El *singur*, – *numai* El – este Dumnezeu?

Când 1+1 = 1

În contextul formulei credale deuteronomice nu se discută despre manifestările personale ale lui Dumnezeu, ci despre închinarea și iubirea supremă datorate Creatorului,

În matematica cerească

În contrast cu modelul politeist. Pentru cunoașterea „aritmeticii” persoanelor divine, trebuie să vedem ce ne învață același Moise în alte locuri, să vedem cât de „singur” este Dumnezeu. În Exodul 3, cu ocazia primei descoperiri făcute lui Moise în vederea eliberării din Egipt, Dumnezeu Îi dezvăluie marelui profet nu numai Numele și planul Său, ci și o parte din taina existenței Sale personale. Moise spune limpede că în rug i S-a arătat „trimisul lui Iahwé”, deci o *altă persoană*. Este aceasta o ființă special creată pentru a împlini ordine și a transmite mesaje?

Moise nu ne lasă să presupunem. El ne spune că acest mesager ceresc, pe care-l numește mai întâi „solul lui Dumnezeu” este Dumnezeu Însuși, fiindcă poartă același nume cu Cel ce L-a trimis (Iahwé), și El Însuși Se recomandă ca fiind Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacob, marele *Eu Sunt*. Moise și Profeții se referă în mod repetat la Dumnezeul lui Israel în acest mod care sfidează orice formă de unitarianism³. Marele *Eu Sunt* nu permite nimănui să vorbească despre „începuturi” sau despre o dumnezeire inferioară. Poziția de mesager, implicând subordonare, nu se poate

referi la natura Sa, ci doar la funcție. Iar Biblia ne arată că o subordonare poate avea și alte cauze decât condiția naturală sau obligația. Subordonarea poate fi absolut voluntară, ceea ce noi, oamenii, numai din cauza rebeliunii noastre înnăscute, nu putem admite. Peste veacuri, Cineva egal cu Dumnezeu a putut să renunțe la acest statut, pentru a face un serviciu salvator și exemplar (Fil. 2,6-11).

De aici învățăm că Iahwé, ca și Elion, Șaddai etc. sunt nume pământești, de tradiție ebraică, ale adevăratului Dumnezeu, dar nici unul din ele nu este *nume personal*, ci mai degrabă nume „de familie”, dacă putem vorbi astfel, întrucât acesta nu este doar numele lui Dumnezeu care trimite, ci și numele Trimisului special al lui Dumnezeu, care este, de asemenea, Dumnezeu, nu creatură. Noul Testament aplică într-un mod foarte natural numele lui Iahwé Domnului Christos (comparați Ioan 12,41 → Is. 6,1+).

Pluralitatea personală a Dumnezeirii, pe care o proclamau Moise și profeții, reiese și din uzul foarte rar al pronumelui personal la plural. Când Dumnezeu vorbește despre Sine, El spune de obicei: *Eu, Eu Sunt*

/sunt, numai Eu etc. Chiar și cele mai importante personaje biblice, inclusiv împărații păgâni trufași, care se credeau zei, folosesc în exclusivitate persoana întâi singular. Pluralul de reverență nu se folosea nici măcar la persoana a doua. Respectul se arată prin adăugarea titlului și printr-o plecăciune, alteori prin vorbire la persoana a treia (e.g. *tu, împărate...; Tu, Doamne...; domnul meu / robul tău*). Și atunci, ce semnificație are folosirea pluralului doar în câteva cazuri? (Gen. 1,26; 3,22; 11,7; Is. 6,8). Acestea sunt dovezi că Moise și profeții erau familiarizați cu ideea că Dumnezeul lui Israel nu este o persoană singulară, că „Fiul” și „Spiritul” Său au existență distinctă în manifestarea personală a aceleiași entități eterne.

Este Fiul Dumnezeu adevărat?

Pentru orice creștin care recunoaște Biblia ca autoritate supremă în domeniul credinței, răspunsul ar trebui să fie foarte clar, indiferent cât de multe obiecții ar aduce propria noastră rațiune, sprijinindu-se chiar pe texte biblice. Pur și simplu, pentru că acest fapt este afirmat cu claritate de Cuvântul lui Dumnezeu. Acel reprezentant personal al lui Dumnezeu, care a fost trimis să-l salveze și să-l

călăuzească pe Israel, Acela care este El Însuși Dumnezeu, eternul *Eu Sunt*, S-a întrupat devenind om în persoana lui Iisus din Nazaret (1 Ioan 4,2). Iisus nu este întruparea unui heruvim sau a unui Dumnezeu derivat, emanat, secundar.

Pavel Îl numește *Cel Care este deasupra tuturor lucrurilor, Dumnezeu binecuvântat în veci* (Rom. 9,5), așa cum este numit și Tatăl⁴, sau *Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor* (Tit 2,13), care este unic (Is. 45,21). Ioan, care în mod special accentuează divinitatea absolută a lui Iisus, Îl numește și El ca pe Tatăl: *Dumnezeul adevărat și viața veșnică* (1 Ioan 5,20-21; Ioan 17,3), avertizând, în încheierea epistolei, împotriva oricărei fantasmе teologizate. Unit cu natura divină chiar prin conceperea supranaturală, „omul Iisus Christos” este în același timp Dumnezeu adevărat, fiind singurul dintre pământenii care a primit de la Dumnezeu „viața în Sine”, plinătatea dumnezeirii, izvorul nemuririi (Ioan 5,26), și nu acea nemurire dependentă, pe care o primesc cei mântuiți. Numai El are cheile morții și ale învierii (Apoc. 1,17-18; Ioan 11,25), fiindcă El este Dumnezeu, iar Dumnezeu este *Singurul care are nemurirea* (1Tim. 6,16).

El Se numește *Cel dintâi și Cel din urmă* (Apoc. 1,8.11; 21,6; 22,13), asemenea Tatălui (Is. 41,4; 48,12), iar descrierea Sa din Apocalipsa 1 este o combinație între imaginea Celui Vechi de zile din Daniel 7 și a lui Mihail din Daniel 10: Cuvântul *atoatecreator era – a fost dintotdeauna* – cu Dumnezeu, ca Dumnezeu, una cu Dumnezeu (Ioan 1,1-3). Iar Dumnezeirea nu se poate naște, nu poate suferi modificări, nici nu poate muri, după cum ne învață și Spiritul Profeției.⁵

În timp ce Melchisedec trebuia să fi avut un început al zilelor, chiar dacă faptul în sine nu a fost menționat în Scripturi, totuși „Fiul” lui Dumnezeu, ca Realitate în care *tipul* Melchisedec S-a împlinit, *nu are început al zilelor* (Evrei 7,3), deși ca om are genealogie și istorie. El nu doar *era* înainte de Abraam, ci *El Este* înainte de Abraam (Ioan 8,24.58). Deși *Fiu*, născut în Betleem, El este „din zilele veșniciei” (Mica 5,1), ba chiar *Tată Veșnic / Părintele veșniciei*, născător al timpului

(Is. 9,5). În fața maiestății supreme, a realității divine absolute a Domnului Iisus, oricât de necredincioși am fi, nu putem decât să cădem împreună cu Toma la picioarele Lui, copleșiți de dovezi, răspunzând: *Domnul meu și Dumnezeul meu!* (Ioan 20,28).

Cine este Dumnezeul Atotputernic?

Am întâlnit credincioși spunând: Iisus este puternic, dar El nu este Dumnezeu Atotputernic. Acesta nu este decât un joc de cuvinte care trădează necunoașterea Scripturii. Domnul Christos a spus: *Toată puterea (autoritatea) Mi-a fost dată în cer și pe pământ* (Mat. 28,18). Cunoașteți o putere mai mare decât aceasta? În Apocalipsa, El este numit în mod explicit Cel Atotputernic (Apoc. 1,8). De aceea, *Nunta Mielului* înseamnă inaugurarea Împărăției Celui Atotputernic (Apoc. 19,6). În Apoc. 19,15 Îl găsim călcând în picioare „teascul mâinii aprinse a Atotputernicului Dumnezeu”.

În Vechiul Testament, acest nume este echivalent cu *Dumnezeu, Cel Prea Înalt, Iahwé, Domnul*, și nu se fac niciodată comparații între puterile lui Dumnezeu și acelea ale Cuvântului sau ale Spiritului Său. În Isaia 9,5, Copilul Mesianic este numit *’El Ghibbôr* (Dumnezeul Puternic/Viteaz), exact așa cum Îl numește Isaia pe Dumnezeu lui Israel (Is. 10,21). Chiar și patriarhul Iacov știa secretul acesta. El numea pe „Îngerul (Solul)” mântuitor care i S-a arătat la Betel, *’El Șaddai* (= Dumnezeu Atotputernic, Pantokrator: Gen. 31,11.13; 48,3.16).

Fiul lui Dumnezeu

Domnul Christos este numit *Fiu*, se spune că a fost „născut din Tatăl mai înainte de toți vecii”, ba încă chiar „singurul-născut din Tatăl” și „întâiul-născut”. Nu înseamnă, oare, aceasta, că are un început? El are, într-adevăr, mai multe feluri de început, dar, după cum am arătat mai sus, El precede orice început. Christos este Fiul lui Dumnezeu în mai multe sensuri.

1. El este *Fiu al lui Dumnezeu*, în calitate de *Fiu al lui Adam* (*fiu al omului*), ca orice om (Luca 3,23.38).

2. El este *Fiu al lui Dumnezeu*, ca titlu mesianic. După cum împărații

popoarelor păgâne erau considerați fii ai zeilor lor naționali, și astfel aveau monarhie „de drept divin”, tot astfel fiecare reprezentant al dinastiei davidice – de la David (prototipul) până la Marele Mesia, care era *Fiu* al adevăratului Dumnezeu (Ps. 2,6-8; 82,1.6.8; 89,27). Această relație filială era metafora care se folosea până și în relațiile oficiale dintre regii suzerani și regii vasali în Orientul Apropiat antic. Legământul făcut între aceștia îl numea pe regele supus *fiu*, iar pe suzeran *părinte* (2 Sam. 7,12-14; 1 Cron. 28,6; Ps. 89,26). În cazul în care era o alianță de parteneriat, regii aliați se numeau între ei *frați* (1 Regi. 20,32).

3. El este *Fiu al lui Dumnezeu* referitor la natura Sa divină, ceea ce s-a dovedit definitiv prin învierea Sa (Rom. 1,4). În tiparele ebraice de exprimare, termenul „ben” (*fiu*) indică în mod obișnuit un membru al unei categorii: „fiu al lui Adam” (= om), „fiu al neascultării” (= rebel); „fiul al morții” (= pasibil de pedeapsa capitală); „fiul unei sute de ani” (= în vârstă de o sută de ani). În acest limbaj, „fiu de Dumnezeu” ar avea sensul de *ființă dumnezeiască*, așa cum „ben Adam” nu înseamnă altceva decât *ființă omenească*. În aceste cazuri, filiația este un mod de a exprima o relație de apartenență și nu implică, în mod necesar, ideea de *naștere, emanație, început*.

4. El este *Fiu al lui Dumnezeu* în sens metaforic, întrucât Și-a asumat voluntar rolul de supus, de „vasal” Tatălui, deși prin natura Sa *El Este* Marele Dumnezeu și nimeni nu-L putea sili să Se supună. Luându-Și acest rol dinainte de facerea lumii, El a devenit exemplul suprem de supunere filială al tuturor îngerilor și oamenilor, nu numai în contrast cu înălțarea de sine a lui Lucifer, ci ca perspectivă la infinit, chiar și după eliminarea oricărei urme a răului (1 Cor. 15,24-28). Această relație filială nu este cerută de o natură inferioară, nici nu este impusă ca legea unui cuceritor, ci este o metaforă a legământului veșnic (Zah. 6,13; ebr. *sfat de pace*), prin care Dumnezeu este Suveranul absolut și autoritatea supremă, dar în același timp, tot *El Este*, prin a Doua Persoană, exemplul suprem de supunere desăvârșită, iubitoare și încrezătoare.

Cuvintele *fiu* și *tată* pot avea fie sens biologic, fie sens figurat. În sens fizic, fiul oricărui tată se naște dintr-o mamă. Numai în sens figurat pot naște și bărbații (Is. 26,17-18; Osea 13,13). A insista că *fiu* trebuie să aibă neapărat un sens fizic este mai puțin decât înțelepciune. În cazul lui Dumnezeu, care nu este nici femeie, nici bărbat, ci mai presus de orice comparație – și despre care nici Biblia și nici rațiunea sănătoasă nu ne învață că s-ar putea diviza pe Sine –, a insista asupra „nașterii” din Tatăl într-un sens ontologic ar însemna o blocare a minții în absurd. Poate Dumnezeu să producă în vreun fel pe Cineva asemenea Lui? Este posibil așa ceva? Chiar faptul că ființa produsă are un început, arată că aceasta nu poate fi Dumnezeu – Ființa fără început și sfârșit.

Născut din Tatăl?

Și totuși, nu spune Biblia că Fiul este „născut din Tatăl”? Nu, Biblia nu spune acest lucru. Accentul pe o naștere ontologică din Dumnezeu provine din crezul impus de sinoadele ecumenice, care este o cristalizare a unei expresii de disociere de erezia ariană, incorporând în același timp formule de compromis, cum ar fi „singurul născut Fiul al lui Dumnezeu”, „născut din Tatăl înainte de toți vecii”, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, „născut, iar nu făcut”. În realitate, acest accent pus asupra originii derivate a lui Christos dovedește că Părinții niceeni au înțeles greșit ceea ce spune Biblia despre „nașterea” și „filiția” Lui.

În primul rând, faimoasa expresie din Ioan 1,14 („...slava singurului născut din Tatăl”) nu conține în textul grecesc ideea de *născut din Tatăl*⁶. „Monoghenés” înseamnă „[moștenitor] unic”, „singur la părinți”. „Monoghenés” este numită fiica lui Iefta (cf. LXX Jud. 11,34) și alte fiice și fii singuri la părinți (Tob. 6,11; Luca 8,42; Luca 9,38). Desigur nu înseamnă că se născuseră fără mamă, numai din tată. Chiar și în versiunea Cornilescu, folosită de noi, termenul a fost tradus corect cu referire la Iisus în Ioan 1,18; 3,16; 3,18 ș. a.: *singurul Fiul*. Așadar,

textul nu spune altceva, decât că slava lui Iisus din Nazaret era slava singurului Fiul al lui Dumnezeu: adică a unicului moștenitor, Marele Messia, veșnicul „Fiul” al lui Dumnezeu, imaginea Dumnezeului nevăzut.

Într-adevăr, Biblia se referă la Dumnezeu care zice despre El: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut” (Ps. 2,7). Nu înțelegem de ce unii ignoră cuvântul *astăzi*, care în nici o limbă nu se referă la timpul trecut. Psalmul 2 este cunoscut ca un psalm al

*În fața maiestății supreme,
a realității divine absolute
a Domnului Iisus, oricât de
necredincioși am fi, nu putem
decât să cădem împreună cu
Toma la picioarele Lui, copleșiți
de dovezi, răspunzând: „Domnul
meu și Dumnezeul meu!”.*

încoronării, fiecare rege davidic fiind o prefigurare a Marelui Messia, Fiul lui Dumnezeu. Poetul folosește expresia *Te-am născut* (= *Te-am făcut fiu*) în sens figurat, iar aplicațiile figurate pot fi diverse și larg aplicabile – noi suntem de asemenea „născuți din Dumnezeu” (Ioan 1,12-13; 1 Ioan 5,18). În Luca 20,36, Iisus spune că sfinții vor fi ca îngerii, *fi ai lui Dumnezeu*, fiind *fi ai învierii*. Deși este mai dificil de observat legătura dintre înviere și nașterea figurată din Psalmul 2, se știe că apostolii au folosit expresia „astăzi Te-am născut” ca o previziune a învierii lui Christos (Fapte 13,33), și a întronării Sale (Evrei 1,5; 5,5), niciodată pentru originea Sa naturală.

O similară expresie mesianică este și aceea care-L face pe Iisus „Cel întâi-născut”. Folosirea acestei expresii pe lângă cea de mai sus este foarte instructivă. Ambele au sens numai

dacă sunt figurate. Dacă preferăm să le înțelegem în sens literal, ele se contrazic. Întâi-născutul presupune că are frați mai tineri, în timp ce singurul născut nu are frați deloc. Titlul de *Întâiul-născut* aplicat lui Christos este de asemenea figurat, și nu are sens cronologic, nici nu face aluzie la o apariție derivată din Dumnezeu.

Așa cum în antichitate, la evrei și la alte popoare, primul născut moștenește autoritatea părintească și devenea „domnul fraților lui” (Gen.

49,26), de unde până mai ieri și prin părțile noastre, fratele mai mare era numit *nenea* sau *bădia*, respectat de cei mai mici, tot astfel *Întâiul născut* este folosit în sens figurat, cu referire la poziție și nu la ordinea nașterii. Adesea Dumnezeu a schimbat ordinea naturală și a dat întâietatea celui de-al doilea sau ultimului, astfel încât devenea *întâi-născutul*. David n-a fost cel mai mare în familia sa, nici cel mai bătrân dintre regii lumii, dar Dumnezeu îl numește *întâiul-născut*, suzeranul tuturor monarhilor pământului (Ps. 89,20,27). Tot așa este și Iisus *întâiul născut*, fie că se referă la înviere („Cel întâi-născut din morți”, Col. 1,18; Apoc. 1,5), fie că se referă la zidirea lumii sau a Bisericii (Col. 1,15). El este *Nenea*, El este Domnul fraților Săi, în familia universului.

„Începutul zidirii lui Dumnezeu”

Folosirea cuvântului *început* cu referire la Christos este adesea un factor derutant în traduceri biblice. Pentru orice logică românească, „Christos... *începutul zidirii lui Dumnezeu*” (Apoc. 3,14) nu poate însemna altceva decât că Christos ar fi prima acțiune cu care Și-a început Dumnezeu creația. În acest caz, arianismul cel mai pur ar fi corect. Dar înainte de a arăta cum se traduce, să observăm că același Ioan zice că Christos este *Primul și Ultimul, Începutul și Sfârșitul* (Apoc. 1,8; 21,6; 22,13). Dacă *începutul* acesta are sens obișnuit, cronologic, atunci și *sfârșitul* și *ultimul* ar avea tot sens obișnuit, cronologic. Și dacă ținem seama că

aici Domnul citează din Isaia, unde este vorba de *singurul Dumnezeu adevărat* (Is. 41,4,27; 44,6; 48,12), lucrurile se luminează. Oricare ar fi sensul expresiei, este ceva care se aplică în egală măsură Tatălui. Din punct de vedere al traducerii, *arché* și *telos*, deși se folosesc cel mai frecvent cu sensul de *început* și *sfârșit* (fiindcă acestea sunt noțiuni mai uzuale), ele au următoarele sensuri:

arché = început, origine, cauză, temelie, principiu, principie, stăpânire;
telos = sfârșit, terminare, concluzie, finalitate, scop, țintă, rezultat, împlinire, răsplătă, vamă.

Prin urmare, El este Cauza și Scopul, Originea și Concluzia, Principiul și Finalitatea, Temeliul și Ținta. El este *originea creației lui Dumnezeu sau principiul creației, cauza și temeliul creației*, adică în El își au toate originea. El este începutul tuturor lucrurilor create, pentru că El le-a creat, și nu pentru că El ar fi prima făptură a Creatorului.

De ce Iisus Îl numește pe Tatăl „Dumnezeul Meu” ?

Într-adevăr, Iisus Îl numește pe Tatăl *Dumnezeul Meu*, ca și *Dumnezeul vostru*, arătând prin aceasta că relația dintre El și Dumnezeu nu era doar aceea de egalitate și familiaritate, ci și aceea de creatură în fața Creatorului, de adorator în fața Divinității. Chiar și după înălțare, Omul Iisus Christos rămâne Exemplul viu și permanent al tuturor, pentru totdeauna (Marcu 15,34; Ioan 20,17; Apoc. 3,12). Domnul Christos a luat nu doar forma și condiția unei ființe create, ci și-a asumat statutul de creatură, însă în mod paradoxal, fără a scădea ceva din divinitatea Sa absolută.

Acest adevăr are o frumusețe specială. Înțelegând, mai întâi, Cine este Acela care S-a coborât la statutul nostru, începem să înțelegem ceva din ceea ce este Dumnezeu. Privind la măreția și sfințenia incomparabilă a lui Iisus, ne putem întreba: Dacă și Iisus, *Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor*, Se închină Altuia, Cine este, oare, Acest Dumnezeu, Căruia Însuși Creatorul universului îi prestează omagiu și Îl numește *Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru*? Prin faptul că Dumnezeu ni Se descoperă nu doar ca Tată, ci și ca

Fiu; nu doar ca Domn, ci și ca Slujitor, avem o perspectivă mult mai bogată asupra înțelegerii Dumnezeirii. Nici o altă teologie, afară de cea biblică, nu poate aduce mai multă satisfacție spirituală și chiar intelectuală.

Această perspectivă ne ajută să înțelegem corect toate textele biblice în care Dumnezeu Tatăl este arătat ca fiind *mai mare* decât Fiul. Iisus a recunoscut atât identitatea Sa cu Dumnezeu, într-un mod care a scandalizat pe evrei (Ioan 10,30-31), cât și faptul că Tatăl este *mai mare* (Ioan 14,28). Sau, cum avea să spună Pavel, mai târziu, *Dumnezeu este Capul lui Christos* (1 Cor. 11,3). Avem nevoie să înțelegem tot mai mult din taina acestei Mărimi care este în același timp Domnul și Slujitorul nostru.

Un singur Domn, un singur Dumnezeu

Exprimarea din Efes. 4,5-6 le sugerează unora că numai Tatăl este Dumnezeu adevărat, singurul Dumnezeu, în timp ce Iisus ar fi numai Domn. Dar această logică trece mult dincolo de intenția și concepția lui Pavel. Dacă Pavel, care scrisese că Iisus este *Dumnezeu binecuvântat în veci, Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor*, ar fi încercat aici să spună, dimpotrivă, că Iisus este numai Domnul creației, dar nu Dumnezeu adevărat, atunci ar fi trebuit trimis la reciclare.

Logica lui Pavel aici este alta. Și ca s-o putem înțelege, haideți să punem întrebarea și invers. Este oare și Tatăl Domn? Nimeni nu se îndoiește! Atunci de ce se trage concluzia că este un singur Domn, Iisus Christos? Vedeți că ne încurcăm în logică atunci când căutăm în text altceva decât a intenționat autorul? El nu urmărește să clarifice disputele trinitariene în acest pasaj, ci subliniază ideea de *unitate* spirituală (v. 3), întrucât Biserica alcătuiește *un singur trup*, cu *un singur Spirit*, o *singură speranță* (v. 4), *un singur Domn*, o *singură credință*, *un singur botez* (v. 5), având *un singur Dumnezeu și Tată* (v. 6):...până vom ajunge toți la *unirea credinței* (v. 13). În v. 15, ca autoritate și măsură supremă este menționat Christos – *Capul*. Voia să spună Pavel prin

aceasta că Dumnezeu nu este Cap?

Domn și *Dumnezeu* sunt termeni folosiți adesea în paralel, cu referire la Divinitate. Poate nu întâmplător a folosit Pavel aici crezul mozaic, în forma în care apare în Septuaginta, unde Numele sacru *lahwé* este înlocuit cu *Domnul*. Acest Domn unic din Efeseni 4 nu este unul inferior lui Dumnezeu, deoarece „Domnul, *Dumnezeul* nostru, *este un singur Domn* (Marcu 12,29). Domn și Dumnezeu este Tatăl, Domn și Dumnezeu este și Fiul – întocmai. Nu degeaba, Toma necredinciosul a fost mai credincios decât noi, încât, deși avea ocazia să „pună degetul”, așa cum se lăudase, a renunțat, exclamând cutremurat: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*”

Bibliografie

¹ După cum se știe, începând cu iudaismul postexilic, din motive superstițioase, apoi și din oarecare motive practice, numele sacru al Domnului a fost înlocuit cu titlul Domnului, atât în ebraică (= Adonai), cât și în greacă (= Kyrios) și în alte limbi creștine. Mult mai târziu, creștinii au redescoperit Numele sacru, mai întâi în teologia catolică, sub forma citirii eronate *Iehova*, iar în perioada modernă, în formă corectă, științifică: *lahwé*. Din nefericire, Numele însă n-a devenit popular sub nici o formă, iar înlocuirea cu titlul Domnului sau cu Dumnezeu este un succes parțial.

² E.g., „un ...” (IS 1:1); „unul/„altul” (Ex. 17,12); „câte unul/„fiecare” (Ex. 36,30); „un oarecare” „un anume” (1Sam. 1,1); „un singur” (Ex. 24,3). Traducerea „un singur domn/Domn” nu este exactă aici, fiindcă nu despre domnie și domn este vorba, ci de Numele lui Dumnezeu.

³ Menționări ale prezenței viitoare a Domnului Christos în Vechiul Testament, unde El este numit atât Solul lui Dumnezeu, cât și Dumnezeu. Acest „Inger” (Sol) Se identifică și Se confundă întotdeauna cu Dumnezeu (Zah. 12,8), când Se arată: Agarei (Gen. 16; Gen. 21), lui Abraam (Gen. 22), lui Iacov (31,11-13; Osea 12,4), lui Moise la Sinai (Ex. 3), lui Israel la Exod (Ex. 14,19-21,24), lui Balaam (Num. 22), lui Iosua (5,13-15), lui Israel în Canaan (Jud. 2), lui Ghedeon (Jud. 6), părinților lui Samson (Jud. 13), profețului Zaharia (Zah. 3), profețului Maleahi (Mal. 3). Acest „Inger” (Sol) este Mântuitor, Gen. 48,16; Is. 63,9.

⁴ Comp. cu Rom. 1,25, 2 Cor. 11,31, Mat. 14,61; Marcu 14,61.

⁵ „A fost oare natura umană a Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi au fost în mod tainic împlinite într-o *Singură Persoană* – Omul Iisus Christos. În El locuia întrupată toată plinătatea dumnezeirii. Când Christos a fost crucificat, natura Sa umană a fost aceea care a murit. Dumnezeirea n-a slăbit și n-a murit. Acest lucru ar fi fost *imposibil*.” (Lift Him Up, 76) www.egwestateandrews.edu/published-writings.html.

⁶ În timp ce traduceri mai vechi engleze și în special cele italiene și spaniole preferă să traducă acest text după Vulgata (unigenitus = singurul născut), traduceri mai noi au îndreptat această eroare: *the glory of the one and only*, „...who came from the Father (NET); the glory of the One and Only, who came from the Father, (NJB); the glory that he has from the Father as only Son of the Father (NJB); the glory as of a father's only son (NRS); une gloire comme la gloire du Fils unique venu du Père (NEG); cette gloire que, Fils unique ..., il tient du Père (TOB).

Nota redacției: În acest articol a fost respectată opțiunea autorului cu privire la ortografie.

Florin Lăiu, profesor, ITA, Cernica

Consacrați Domnului

GABRIEL DINCĂ

De 11 septembrie ne aducem aminte ca de o zi neagră a istoriei acestei lumi, însă de 10 septembrie 2005 puțini își mai amintesc – cu excepția a patru oameni sau mai bine zis a patru familii care au trăit, în această zi, un eveniment unic în viața lor. Și, alături de ei, într-o atmosferă sfântă, de sărbătoare, membrii Bisericii Adventiste din Florești, jud. Giurgiu, au gustat pentru prima dată din... emoțiile ceremoniei de *întărire prin binecuvântare* a celor patru pastori:

Daniel Popa – districtul Florești

Marius Epure – districtul Moreni

Mugurel Crăciun – districtul Oinacu

Manuel Nițu – districtul Niculești

Bucuria fraților din Florești a fost amplificată și de prezența în comunitatea lor a fr. John Gratz, reprezentantul Conferinței Generale, a fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii, a fr. Viorel Dima, directorul departamentelor Comunicații și Libertate Religioasă, precum și a întregului comitet local al Conferinței Muntenia.

După deschiderea serviciului divin, întâlnirea a debutat cu o scurtă prezentare a celor patru pastori, realizată de secretarul Conferinței, Georgel Pârlitu, și de directorul de Tineret, Cătălin Bărbulescu. Apoi, corul ne-a pregătit inimile pentru primirea Cuvântului lui Dumnezeu, rostit de fr. John Gratz. În cuvinte calde, dar pline de solemnitate, a fost subliniată semnificația și importanța *hirotonirii* și a *lucrării pastorale*, dar și responsabilitatea slujirii încredințate de Dumnezeu. Atmosfera sfântă, cerească, ne-a inundat sufletul din nou, atunci când corurile bisericilor din Florești și Niculești și-au unit glasurile pentru a-L lăuda pe Dumnezeu.

Punctul culminant a fost atins în momentul în care, într-o atmosferă solemnă, cei patru pastori, s-au plecat pe genunchi pentru a primi binecuvântarea din partea Domnului, prin punerea mâinilor. Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. Teodor Huțanu. Apoi, au urmat cuvântul de trimitere, rostit de fr. Lucian Floricel, secretarul Asociației Pastorale și cuvântul de bun venit în rândul pastoților hirotoniți, adresat de fr. Edi Călugăru, trezorerierul Conferinței.

Am văzut cum lacrimile bucuriei brăzdau obrajii celor care stăteau în fața bisericii lui Dumnezeu. Emoțiile și solemnitatea momentului erau încă prezente. Cu siguranță, aceste clipe ale chemării divine vor rămâne ca un punct de referință pentru viața de slujire a acestor oameni ai lui Dumnezeu.

De la stânga la dreapta: Daniel Popa, Mugurel Crăciun, Marius Epure, Manuel Nițu

La prânz, cei patru ne-au invitat la o masă de părtășie, fapt care mi-a prilejuit o bună ocazie de a lua câteva impresii la cald:

Fr. Teofil Petre, președintele Conferinței, spunea: *Întotdeauna astfel de momente îmi dau simțământul că Dumnezeu poartă de grijă acestei biserici și, într-un chip deosebit, el îi cheamă pe oameni și îi pune deoparte, în ciuda neputinței noastre de a vedea mai mult sau mai departe. Pentru mine este o dovadă că El este la cârmă acestei biserici. Sunt fericit și sunt în siguranță când văd astfel de evenimente.*

Mugurel Crăciun: *Acest eveniment este deosebit pentru mine și familia mea, pentru că el înseamnă confirmarea chemării lui Dumnezeu și în același timp o nouă motivare pentru slujire. Consider că acest moment aduce o responsabilitate mai mare de slujire lui Dumnezeu și semenilor. Dorim să ne predăm cu totul în mâna lui Dumnezeu pentru îndeplinirea lucrării Sale. Cred că provocările sunt destul de multe, iar chemarea aceasta implică o slujire fără rezerve.*

Marius Epure: *După 10 ani de slujire, am simțit că Dumnezeu se așază lângă mine și mă întreabă, în modul cel mai serios, dacă vreau să fac pasul acesta de a călca în apă*

Comunitatea Florești

Iordanului și a intra în Canaan. Eu așa am simțit și am trăit la maximum ceea ce s-a întâmplat astăzi. Elementul spiritual este cel care primează și care îl simt înnoit în mine și, dacă este așa, cu siguranță că planurile și proiectele vor fi noi și puternice. Ocazia aceasta a fost o teofanie pentru mine, o întâlnire specială cu Dumnezeu. Este o provocare spirituală mai înaltă, o predare totală.

Daniel Popa: Ziua aceasta este o zi unică, pentru că am simțit că Dumnezeu a împlinit astăzi un scop cu mine, și anume acela de a-L sluji. Și, atunci când intri pe această cale, nu poți să spui decât că este unică. El știe când te cheamă, și noi, la rândul nostru, trebuie să știm când să-i răspundem. A fost o onoare pentru mine că acest eveniment a avut loc în acest district pe care îl păstoresc. Știu că Dumnezeu m-a chemat și aceasta este lucrarea pe care trebuie s-o fac.

Manuel Nițu: Evenimentul de astăzi a însemnat o împlinire. Pe lângă această bucurie este și o durere, pentru că tatăl meu care aștepta atât de mult acest eveniment nu mai este în viață. În același timp este și o provocare, pentru că, într-o zi foarte apropiată, să mă întâlnesc cu Acela care a făcut posibil acest eveniment în viața mea și cu tatăl meu. Astăzi sunt slujitorul lui Dumnezeu și datorită tatălui meu. Doresc să slujesc cu tot devotamentul și să vină Canaanul cât mai curând.

Gabriel Dincă, redactor șef,
„Curierul Adventist”

De la stânga la dreapta: Licinius Chiriac, Petru Arcuș, Gheorghe Ștefan, Daniel Bereș, Iosif Chidovăț, Petrică Pâslaru, Onisim Butuc

Șapte pentru Hristos

LAURENȚIU GHERGHE

Mă îndrept plin de emoție, în așteptarea unei dimineți de Sabat binecuvântate de Dumnezeu, spre Comunitatea Pingărați, de lângă Piatra Neamț, locul în care urmează să fie întăriți prin binecuvântare șapte colegi alături de familiile lor. Am trecut de multe ori pe lângă biserica din Pingărați, fără să opresc, însă de data aceasta încetinesc mașina. Diaconia e la datorie și mi se arată cu o exactitate de lăudat locul pentru parcare. Le mulțumesc fraților pentru ajutor și intru în biserică.

Locuri libere nu mai sunt de mult, deși am ajuns la timp. Atmosfera indică, într-un mod direct și plăcut, evenimentul care urmează să înceapă din moment în moment: familiile și rudele colegilor mei așteaptă plini de emoție începerea serviciului divin, frați și surori sosiți din districtele colegilor sunt alături de pastorii lor peste care azi se va cere binecuvântarea. Membrii comunității locale, fericiți că sunt gazdele evenimentului, sunt sprijiniți de frați și de surori din Comunitatea Piatra Neamț. Corul tinerilor din Bacău este prezent, decis se pare, după numărul mare de locuri ce îl ocupă, să elibereze din sufletele noastre toate simțămintele de recunoștință și adorație față de Dumnezeu. Prezența fraților din conducerea Uniunii, Teodor Hușanu, Emilian Niculescu și Ioan Câmpian-Tătar, alături de Comitetul Conferinței noastre, întregesc o atmosferă caldă și o biserică primitoare.

Serviciul divin începe cu imnul „Ador puterea salvatoare” și cu rugăciunea rostită de fr. Daniel Chirileanu. Se citește textul pentru zecimi și daruri. Darurile sunt strânse și se cere binecuvântarea asupra lor de către fr. Ștefan Ropotică, trezorerul Conferinței. Corul de la Pingărați și corul tinerilor din Bacău Îi aduc slavă lui Dumnezeu, prin cântecul lor.

Prin cuvântul scurt și concis al fr. Ionel Mardare, ne întoarcem pe urmele lui Pavel și Barnaba, slujitori ai lui Dumnezeu, puși deoparte pentru o lucrare specială și la o redefinire a „străjerilor de pe zidurile Sionului”. La încheierea acestui cuvânt, urmează și momentul prezentării pastorilor și a familiilor lor, care sunt așezați în semicerc în față: fam. Onisim și Eugenia Butuc; Iosif și Livia Chidoveț; Licinius și Mirela Chiriac; Gheorghe și Cornelia Ștefan; Petru și Paulina Arcuș; Petrică și Trandafira Pâslaru; Daniel și Emilia Bereș.

Piesa muzicală „Mult mi-e dor de căminul de aur”, interpretată de solista Gabriela Pipelea din Piatra Neamț, impresionează inima fiecăruia dintre

noi, pentru că ne aduce mai aproape cu inima de casa noastră. Cu inima smerită, primim cu toții cuvântul din partea lui Dumnezeu, frânt înaintea noastră de fr. Teodor Hușanu. Un cuvânt ce ne introduce în atmosfera de sărbătoare, dar care ne trezește curând la o realitate: după sărbătoare, urmează luptă și înclăștare, pentru că suntem antrenați în războiul Lumină – Întuneric. „Cu toate că lucrarea voastră este în întuneric, găsiți-vă satisfacția în Lumină. Lumați și transformați realitatea. Fiți fiii Luminii” – a fost mesajul pentru cei șapte colegi și familiile lor, chemați pentru a fi o binecuvântare pentru semenii lor, la ceas târziu de istorie. Rugăciunea

de binecuvântare a fost rostită de fr. Ioan Câmpian-Tătar, alături de rugăciunea inimii fiecăruia dintre noi. Fr. Emilian Niculescu, într-o notă de entuziasm și consacrare, prezintă cuvântul de trimitere pentru cei binecuvântați în mod special azi de Dumnezeu, oferindu-le puterea și dorința de a muta chiar și munții, prin misiunea și predicarea lor. Fr. Marius Munteanu, președintele Conferinței noastre, rostește un cuvânt de bun venit în rândurile colegilor pastori întâriți prin binecuvântare, sărbătorii zilei, după care le înmânează certificatul de hirotonire. Sora Loriană Munteanu invită colegele păstorițe alături de soții lor la amvon și, cu emoție în suflet, dar cu siguranță în glas, adresează acestora „Un bun venit, alături de soții lor, la bucuriile și necazurile slujirii”. Apar florile purtate cu grijă pe brațe de surorile Raluca Ropotică și Nela Mardare. Fiecare familie primește flori, iar pe fețele lor brăzdate de lacrimi citesc recunoștință și închinare.

Cântăm „Lăsați lămpile acum să ardă” și ne rugăm. Ceasul arată ora 11:45. Biserica locală din Pîngărați primește mulțumirile noastre, ale tuturor, prin fr. Marius Munteanu, iar la ieșire, primim un pachetel cu mâncare de la gazdele noastre. După-amiază, urmează o altă ocazie specială, și anume hirotonirea altor trei colegi în Comunitatea Galați - Betania.

Plec spre Bacău, dar port în suflet binecuvântarea acestui program. O întrebare însă nu-mi dă pace: „Doamne, până când acest război?”

Laurențiu Gherghel, pastor, Comunitatea Bacău

Momentul rugăciunii de binecuvântare

Binecuvântare și reconsacrare

ALINA CHIRILEANU

Atmosfera solemnă a evenimentului de întărire prin binecuvântare din Conferința Moldova a continuat în după-amiaza zilei, în Comunitatea Galați - Betania, unde încă trei frați pastori ai Evangheliei au fost întâriți prin binecuvântare: Enoh Felea, Ionel Gavrilă și Remus Soare.

Cuvântul de bun venit, cu această ocazie, a fost rostit de pastorul Paul Florin Pauliuc, secretarul Conferinței Moldova, urmând apoi o scurtă prezentare a fiecărui pastor, care a fost făcută de fratele Ionel Mardare, secretarul Asociației Pastorale.

Punctul de maximă solemnitate a evenimentului a fost pregătit de pastorul Emilian Niculescu, prin meditația sa: „Ce este omul, ca să Te gândești la el?” „Tu mă înconjo-

De la stânga la dreapta: Ionel Gavrilă, Enoh Felea, Remus Soare

pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine.” „...dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac”.

Primirea în corpul pastorelor hirotoniți a fost făcută de fr. Marius Munteanu, președintele Conferinței Moldova, iar cele trei soții de pastori au fost primite cu multă căldură de sora Loriană Munteanu, în cadrul Asociației „Păstoriță” din Conferința Moldova.

Muzica instrumentală și cea corală au sporit actul solemn de consacrare ce s-a constituit într-o binecuvântare atât pentru asistență, cât și pentru cei care și-au reconsacrat viețile în vederea slujirii în via Domnului.

Alina Chirileanu, asistent director, Departamentul de Tineret, Conferința Moldova

„SPERANȚĂ PENTRU MÂINE”

NADIA-GABRIELA SAFTA

2005 reprezintă al doilea an în care Biserica Adventistă din România beneficiază de programul de evanghelizare „Global Evangelism”, inițiat de fr. Robert S. Folkenberg (amănunte despre campania 2004 pot fi găsite în articolul „O biserică mondială”, *Curierul Adventist*, martie 2004). Punctul de plecare al campaniei actuale: campusul universitar Cernica, 2 noiembrie. Scopul: întâlnire de orientare. Participanți – evangheliști, coordonatorii străini: fratele Benny Moore și familia Duane și Kathy McKey și reprezentanții români: frații Emilian Niculescu, Uniunea de Conferințe, Gheorghe Urdaș, Conferința Transilvania de Nord, și Tamasi Karoly, Conferința Transilvania de Sud.

Campania evanghelistică din acest an s-a desfășurat în perioada 4-19 noiembrie, în trei din cele șase Conferințe ale Uniunii noastre, și anume Banat, Transilvania de Nord și Transilvania de Sud. Ea a fost susținută de un grup de frați și de surori veniți din cele mai diverse locuri din lume. În fiecare seară, în 42 de biserici adventiste și 2 săli închiriate, evangheliștii străini au prezentat celor prezenți adevărurile Bibliei și au transmis mesajul experienței proprii cu Dumnezeu.

De unde au venit acești entuziaști, acești deschizători de drumuri? Cei mai mulți, din Statele Unite, ceilalți, din Canada, Marea Britanie, Germania, Venezuela și Japonia. Printre ei s-au numărat și trei persoane de origine română. Dintre cei aproximativ 60 de evangheliști, unii erau pastori, 11 la număr, ceilalți, deci majoritatea, membri laici: pensionari, studenți sau oameni activi, care și-au pus deoparte această perioadă din an pentru a lucra pentru Domnul, în România. 19 dintre ei erau femei, restul de 43, bărbați. Media de vârstă a evangheliștilor a fost de 54 de ani. Cel mai tânăr „predicator” avea 25 de ani, iar cel mai vârstnic, peste 80 de ani, și anume o soră din Statele Unite, venită pentru a doua oară în România, în cadrul aceluiași program. Au fost și doi copii, un băiat de 12 ani și o fetiță de 7 ani, care

și-au însoțit părinții, ambii evangheliști. Dincolo de datele statistice și informații generale, este de subliniat dorința vie a celor angrenați în această acțiune de a împărtăși lumii „Speranța pentru mâine”.

A fost impresionat să observi cum familii, cupluri sau persoane singure au venit motivate și entuziasmate de proiectul pe care aveau să-l îndeplinească prin puterea Duhului Sfânt. Unii au recunoscut că le era teamă, că nu au mai predicat niciodată în fața unei audiențe mai mult sau mai puțin numeroase, în cadrul unei serii evanghelice. Alții erau la a doua sau la a treia experiență de felul acesta și încercau să îi încurajeze pe începători. Iată ce mărturisisea plină de emoție Kathy McKey, unul dintre coordonatorii străini: „La încheierea primei mele serii de prezentări biblice, am observat o schimbare nu doar în cei care mă ascultasera, ci și în propria mea viață”.

Toți și-au manifestat încrederea că Dumnezeu va lucra prin intermediul lor la învierea bisericii Sale de pe aceste meleaguri și de la ei de-acasă; pentru că unul din scopurile acestui program este acela de a-i încuraja pe laici, pentru ca, la întoarcere, să lucreze în țările de origine, țări în care evanghelizarea pare să nu mai dea rezultatele scontate.

Partea comunităților-gazdă românești a fost să îi primească bine, cu prietenie, să le asigure un climat propice, în care să se simtă bineveniți și utili. De asemenea, rolul membrilor noștri a fost să îi sprijine în eforturile lor prin participare și implicare activă și prin invitarea prietenilor, care să se bucure alături de ei la o „masă” bogată.

Iată că Cerul este gata să ne ofere orice mijloc ca sprijin în îndeplinirea misiunii încredințate de Hristos bisericii Sale:

„Mergeți... și propovăduiți Evanghelia”. Ne trimite chiar evangheliști laici de peste mări și țări, doar-doar ne vom pune în mișcare și vom renunța la statutul de „căldicei”. Să primim oferta Sa și să intrăm în rânduri acum, cât încă nu e prea târziu!

*Nadia-Gabriela Safta,
secretară Departamentul
Școala de Sabat/ Lucrare
Personală, Uniunea
Română*

Slujire

într-o

lume nebună

ROY ADAMS

Cititorii americani își amintesc, probabil, disputa de la Bursa din New-York, din septembrie 2003, când directorul general de atunci a demisionat. Diferendul era plata unei sume compensatorii, în valoare de aproape 140 milioane \$. Confruntat cu presa, înaintea demisiei sale, directorul general a declarat: „Sunt foarte mândru să spun că am fost bine despăgubit”. Cu adevărat!

În primăvara anului 2002, în cadrul unei licitații între posturile de televiziune ABC și CBS, pentru preluarea talk-show-ului TV nocturn, găzduit de David Letterman, CBS i-a oferit acestuia 31 milioane \$ pentru a rămâne la ei – 31 milioane pentru glume, ironii și schimburi de replici, alături de alte celebrități, 5 seri pe săptămână. Nu v-ar plăcea o asemenea slujbă?

Nu spun că este ușor. Dar ceea ce faci tu este ușor?

Cineva a trimis o întrebare revistei *Parade*, în noiembrie 2003: „Câte proprietăți are Oprah Winfrey?” (celebră animatoare TV americană – n.tr.). Răspuns: La ultima verificare,

dna Winfrey avea un apartament de lux în Chicago, case de vacanță și alte 9 proprietăți în valoare de aproape 100 milioane \$, în diferite zone rezidențiale din Statele Unite. ¹ Extraordinar!

Cineva a estimat că Bill Gates, cu cele aproximativ 48 miliarde \$ este mai bogat decât o treime din populația Statelor Unite, mai bogat decât 98 milioane de oameni împreună.

Prin aceste exemple, am susținut ceea ce consider a fi cea mai sigură zonă: compensarea celebrității și inegalitatea veniturilor în societatea modernă. Dar am atins și subiectul moralității contemporane, nu-i așa? Sau violența, incluzând-o pe cea inutilă, stupidă, ce impregnează mijloacele de divertisment de azi. Sau politica – *jocul la două capete*, manipularea informațională, corupția în floare, decepționarea publicului. Privind uneori desfășurarea evenimentelor, îți vine să strigi asemenea lui Iulius Cezar, eroul lui Shakespeare: „O, judecată! Tu ai decăzut la nivelul animalelor, iar oamenii și-au pierdut rațiunea!”

Dar tocmai în această lume nebună am fost chemați să slujim noi, creștinii.

În Matei 20,25-28, Isus spune: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”.

În acest context, opus realității noastre, aș vrea să ilustrez slujirea, în trei perspective: **motivația, modelul și misterul.**

1. Motivația

În martie 2003, am citit o povestire tristă despre un cunoscut bucătar francez, pe nume Bernard Loiseau. Pentru francezi, așa cum știe toată lumea, prepararea mâncării este o artă. Se spune despre bucătarii francezi renumiți că sunt cel puțin la fel de cunoscuți ca și starurile de cinema.

Potrivit relatării, domnul Loiseau, care și-a început cariera ca un sărman

ajutor de bucătar într-un ungher, a muncit demonstrând dedicare obsesivă de-a lungul anilor, în complexitatea carierei sale. Cu asemenea implicare, a ajuns în cele din urmă „unul dintre cei mai faimoși maștri bucătari din lume”.

Francezii erau înnebuniți după el. Și an după an, până în 1991, restaurantului său fanion din sud-estul Parisului i-a fost oferită cea mai înaltă distincție, de trei stele, de către cea mai prestigioasă agenție de atestare din Franța. Pentru domnul Loiseau era „împlinirea nevoii de o viață pentru recunoaștere”, spune relatarea. El a devenit singurul bucătar-șef a cărui afacere era cotate la bursă. A publicat cărți, avea apariții regulate la TV, a produs o gamă de produse congelate etc. Pe scurt, devenise o celebritate în Franța.²

Dar în februarie 2003, s-a produs tragedia. S-a întâmplat exact după ce prestigioasa agenție de atestare a scăzut punctajul restaurantului de la 19 la 17 (în sistemul lor, pe o scală

de la 1 la 20). Domnul Loiseau a fost zdrobit, devastat. Fiind singur acasă, într-o zi și-a luat viața.

Incidentul este educativ pentru noi, creștinii, care trăim pentru a sluji. În cazul domnului Loiseau, bucuria slujirii a fost deformată, pervertită de dorința păcătoasă de recunoaștere, popularitate și putere. Am socotit incidentul de două ori mai semnificativ, o dată ce am citit comentariul doamnei Loiseau pentru televiziunea franceză, la priveghiul soțului ei: „Toți acești oameni, spunea ea, toate aceste ființe excepționale care îți dau impresia siguranței depline sunt foarte fragile. Toți au asemenea momente de îndoială”.³

Aceasta este încurcătura multora dintre noi astăzi, a celor ce trăim într-un mediu competitiv care caracterizează societatea contemporană. Se pare că ne aflăm pe o arteră viecioasă – *Totul pentru mine*. Vedem asta în potopul de spectacole TV care au inundat mijloacele noastre

media, nu doar pe cele americane sau occidentale din ultimii doi ani și jumătate, bazate pe o filozofie ce întoarce exact pe dos conceptul slujirii neegoiste. Aceasta este vizibil în fenomenul Enron, o cultură a egoismului și a lăcomiei. Și mai observăm toate acestea în câștigurile fabuloase și în compensațiile de care se bucură unii astăzi.

Sunt de părere că biserica și misiunea ei nu sunt imune la această nebulie. Noi toți suntem afectați, în special generația viitoare. Ce loc va ocupa slujirea în sistemul lor de valori? Ce semnale primesc de la generația mai tânără?

Vorbesc aici despre motiv, despre *motivație*, argument, forța internă care ne conduce și care hotărăște calitatea slujirii noastre *în ochii lui Dumnezeu*. Dacă vrem să fim slujitori adevărați într-o lume nebulă și plină de egoism, egocentrism și lăcomie, ar fi bine să ne inventariem propriile motivații: *De ce fac aceasta? De ce vreau să devin pastor, evanghelist, medic, lucrător social, avocat, asistent medical, profesor, misionar sau orice altceva? Fac asta pentru o compensație materială? Pentru că „acolo sunt bani”? Pentru că asta înseamnă putere? Pentru că acolo sunt camere video și aparate foto?*

„Cea mai nobilă slujire”, spune Oliver Wendell Holmes, „vine din mâini necunoscute. Iar cel mai bun slujitor este anonim”.

Poate că uneori ne simțim fără importanță și nefolositori când îi vedem pe alții făcând lucruri remarcabile, și acolo unde suntem noi, nimic nu pare a se întâmpla. Dar iată un cuvânt de încurajare din partea lui Ellen White: „Nu lucrurile mari, pe care le vede fiecare ochi și

pe care le preamărește fiecare limbă, sunt socotite de Dumnezeu ca fiind cele mai de preț. Datoriile mici, îndeplinite cu voie bună, darurile care nu caută să atragă privirile și care pentru oameni pot să apară ca fiind fără valoare, stau adesea pe cea mai înaltă treaptă în ochii Săi”.⁴

Ceea ce contează pentru Dumnezeu este *motivația*!

2. Modelul

Este foarte posibil să înțelegem greșit ceea ce Isus a spus în pasajul din Matei 20. Exprimarea Sa poate fi deformată. Să citim din nou: „Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob”. (Matei 20,26-27)

Parcă îi aud pe unii: *Iată calea recomandată de Hristos pentru a ajunge în top! Mă umilesc, joc rolul servitorului; oamenii observă, apoi sunt aruncați spre vârf. Dacă asta e prețul pe care trebuie să-l plătesc ca să ajung pe culme, atunci am să fac asta. Sigur că am să o fac!*

Ca și când Isus ar fi prevăzut această distorsiune egoistă a cuvintelor Sale, El S-a plasat în mijlocul paragrafului, ca Model: „și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (vers. 27 și 28)

În opera sa, *Paradisul pierdut*, John Milton, surprinde atitudinea îngerului căzut, aceeași atitudine

care ne înrăiește și astăzi. Lucifer, la porțile cerului, spune când e alungat: „Mai bine să domnești în iad decât să slujești în Cer.”⁵

Dar pentru Isus a fost altfel. Principiul ce l-a dominat viața a fost slujirea. Iată ce se spune în Matei: „Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca.” (Matei 4,23)

Pe când conduceam mașina la o întâlnire în Montreal (Canada), cu câțiva ani în urmă, urmăream la radio o dezbatere despre rezultatele televangelistilor și trădarea lor de publicul care le acordase încredere. După apeluri emoționante pentru a-și trimite cererile de rugăciune la radio, spunea raportul, predicatorii solicitau și includerea unui dar pentru continuarea difuzării.

Însă ceea ce au descoperit reporterii de investigații sub acoperire i-a șocat. După ce *recoltau* corespondența, angajații evangheliștilor preluau sumele, iar cererile de rugăciune ajungeau direct în coșurile de gunoi ale oficiului poștal.

În pasajul citat mai sus, aflăm despre mulțimile care se îmbulzeau la Isus din toată Palestina. Fără nici un fel de recompensă materială, Isus Se ocupă de ei. Iar când Matei se

întoarce la același subiect în capitolul 9, adaugă o dimensiune critică ce-L distinge clar pe Isus de șarlatanii televangelisti: „Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele...” (Matei 9,36)

Cuvântul *milă* provine din limba greacă și se referă la părțile interioare, *inima, centrul*, considerate în lumea antică drept loc de origine a emoțiilor. Mila merge dincolo de simpatie (ce poate fi numai de natură intelectuală, rezultat al gândirii). Mila vine din interior, din inimă, din viscere.

Asta este ceea ce a avut Isus! Pentru El, buzunărirea oamenilor și aruncarea cererilor de rugăciune la coșul de gunoi ale oficiului poștal ar fi fost lipsit de onestitate și dezgustător. Dacă vă puteți imagina vreo persoană făcând toate aceste lucruri despre care am citit – fără gândul câștigului personal, fără vreun gând de mărire, fără să se gândească la faptul că presa îl va urmări sau cel puțin va arăta bine în CV – dacă vă puteți gândi la cineva care face toate aceste lucruri, atunci gândiți-vă la Isus. Unica forță care L-a pus în mișcare a fost dragostea – dragoste din interior, din inimă. Evangheliile o numesc *milă*. Și de-a lungul secolelor, mii de femei și de bărbați L-au privit ca pe Modelul lor de slujire. Printre ei, se aflau Fernando și Ana Stahl.

Ploua în ziua în care am vizitat una dintre insulele din Lacul Titicaca. Cum stăteam acolo, la un moment dat, cuprinzând cu privirea toată sărăcia, mi-am amintit de familia Stahl, care a ajuns în această zonă cu vreo 95 de ani înainte. Erau pe cont propriu, fără sprijin din partea bisericii locale, așa cum era în cazul meu. Unde au stat ei? Cine i-a primit? Ce au mâncat? Cum au început? Ce lipsuri au întâmpinat? Ce i-a făcut să meargă înainte? Ce i-a făcut să rămână neclintii?

Cred că era vorba despre motivația lor: dragostea autentică pentru oameni. Cred că era legătura lor

cu Isus, *Modelul* lor. Și mai cred că era viziunea asupra viitorului, pe care au păstrat-o clară în fața ochilor.

Iar aceasta ne conduce la punctul final.

3. Misterul

Nu veți găsi numele celor doi Stahl în faimoasele săli ale celebrităților. De fapt, chiar și printre adventiști, puțini își mai amintesc de soarta majorității acelor bărbați și femei care și-au dat viața pentru cauză. Oamenii nu se străduiesc suficient astăzi și nici noi, ca și creștini.

Când s-a făcut reclamă pentru ocuparea celor 16 locuri libere la un spectacol de televiziune, s-au înscris mai mult de 215.000 de persoane. Și nu e de mirare că premiul era o slujbă de președinte cu un salariu de 250.000 \$.⁶

Este nevoie de un simț al misterului pentru a înțelege că premiul final care îi așteaptă pe membrii familiei Stahl este cu mult mai bun. E nevoie de înțelegerea misterului pentru a privi veșnicia dincolo de vremelnicie.

Întorcându-ne la drama relatată la început, domnul Loiseau ar fi făcut următoarea afirmație prietenilor săi, pe vremea când afacerea sa era încă prosperă: „Dacă voi pierde vreodată măcar o singură stea, mă sinucid”.

Acestea sunt cuvintele cuiva a cărui motivație pentru slujire este deformată, pentru că nu este bazată pe Isus, *Modelul*. Sunt cuvintele cuiva care și-a pervertit deja rațiunea slujirii, pentru că nu poate pătrunde strălucirea și nebulia cotidiană a unei lumi lacome, pline de rivalitate, sărăcie și dezamăgire – spre ceva de dincolo de asta. Este decisiv să păstrăm înaintea noastră misterul.

În timp ce vizitam Biblioteca Nixon din California, cu puțină vreme în urmă, am dat peste unul dintre citatele favorite ale fostului președinte american, preluat din opera dramaturgului grec Sofocle: „Trebuie să aștepti până seara, ca să știi cât de splendidă a fost ziua.”

M-am gândit la asta când am ajuns la un paragraf dintr-o carte despre sărbătorile sfârșitului de an. Se făcea trimitere la William Manchester, prolific scriitor american și autor al biografiei celebrului Winston Churchill.

Domnul Manchester, care suferise deja două atacuri de cord de la moartea soției sale, în 1998, se găsește dintr-o dată în imposibilitatea de a finaliza ultima parte a

biografiei lui Churchill. Autorul cărții pe care o citeam îl vizitează acasă pe biograf și aude „de pe buzele acestuia” verdictul: „Nu mai pot să scriu. Tot ce pot face acum este să mă bucur de nepoți și să-mi aștept sfârșitul”.

„Trebuie să aștepti până seara, ca să știi cât de splendidă a fost ziua”? Sofocle, spune-i asta lui Ronald Reagan, fostul președinte american ce a vegetat din cauza maladiei Alzheimer. Spune-le asta sufletelor ce privesc în gol, pe fereastră, în casele de bătrâni confuzi. Spune-i asta lui William Manchester care, neavând vreun orizont mai luminos, pierde timpul așteptându-și sfârșitul.

Nu, Sofocle, ai înțeles greșit! Corecție: *Trebuie să aștepti până dimineața, ca să știi cât de splendidă a fost ziua.* Acesta este misterul! Este ceva de dincolo... Ceva mai bun la care să privești – dimineața.

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi a vieții mele pentru trei lucruri”, spunea Hellen Keller. „Mulțumiri pentru

că mi-a garantat cunoașterea lucrărilor Lui, mulțumiri din suflet, pentru că mi-a pus în întineric lampa credinței, mulțumirile cele mai adânci pentru că am o altă viață la care să privesc înaintea – o viață plină de lumină, de flori și de armonii cerești...”

Într-o lume nebună după consum, egoism și lăcomie, acesta e spiritul de care avem nevoie. Și aceasta e speranța care ne va susține.

¹ Parade Magazine, 9 noiembrie 2003, p. 2

² Keith B. Richburg – Did Ratings Slide Kill a Great Chef of Europe? în Washington Post, 26 Februarie 2003, c1

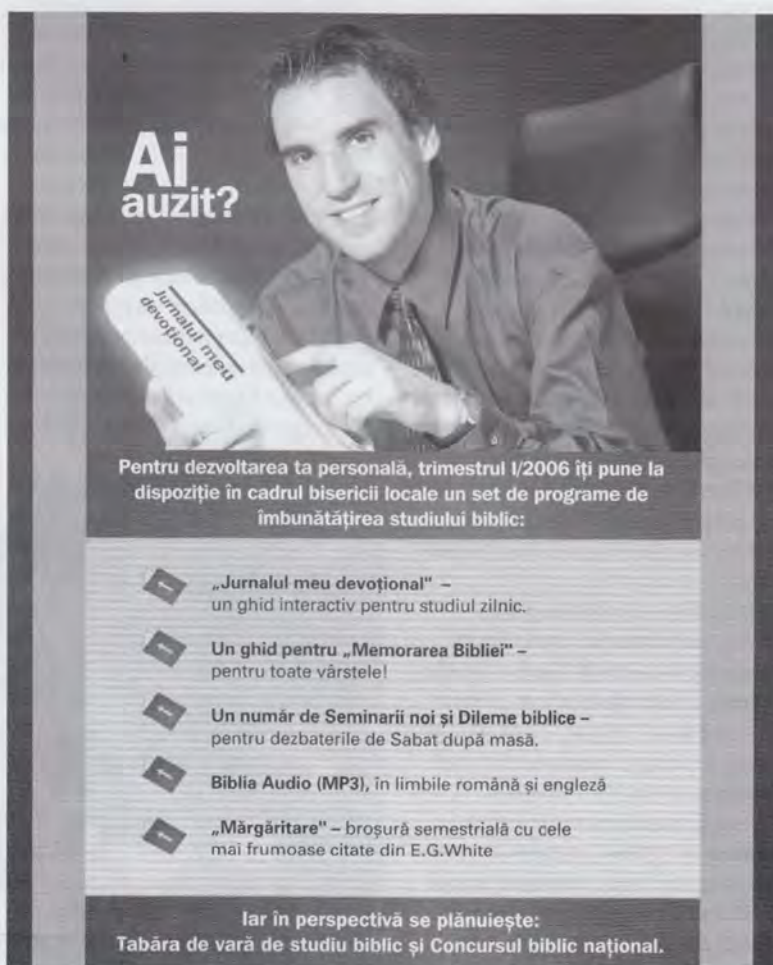
³ Ibidem

⁴ Ellen G. White – Hristos, Lumina Lumii, Editura Viață și Sănătate, București 1997, p. 512

⁵ John Milton – Paradisul pierdut, vol.1, r. 250-264

⁶ TV Week, 4-10 ianuarie 2004, p. 6

Roy Adams, editor asociat la revista Adventist Review
Adventist Review, mai 2004
Traducerea și adaptarea:
Elvira Kiss și Andrei Pârvan

Ai auzit?

Pentru dezvoltarea ta personală, trimestrul I/2006 îți pune la dispoziție în cadrul bisericii locale un set de programe de îmbunătățirea studiului biblic:

- „Jurnalul meu devoțional” – un ghid interactiv pentru studiul zilnic.
- Un ghid pentru „Memorarea Bibliei” – pentru toate vârstele!
- Un număr de Seminarii noi și Dileme biblice – pentru dezbaterile de Sabat după masă.
- Biblia Audio (MP3), în limbile română și engleză
- „Mărgăritare” – broșură semestrială cu cele mai frumoase citate din E.G.White

Iar în perspectivă se planuiește:
Tabăra de vară de studiu biblic și Concursul biblic național.

Un Sabat de neuitat

GABRIEL DINCĂ

Vi s-a întâmplat vreodată să ascultați trei predici într-un Sabat? Da, veți răspunde. Dar zece predici? Nu cred că vă amintiți o astfel de ocazie. Dar 50 de predici? Dar 86 de predici?

Este posibil să se țină 86 de predici într-un Sabat? Da, dar cine poate ține atâtea predici fără să nu rămână singur la amvon? Singura variantă ar fi poate un înger din cer, dar și așa cred că ar fi destul de greu.

Ceea ce ați citit este adevărat. Nu am greșit și nici nu am exagerat cu nimic. Un număr de 86 de îngeri, dar nu din cer, ci de aici de pe pământ, din comunitățile noastre, au fost prezenți în Sabatul din 22 octombrie 2005, în Comunitatea „Speranța” din județul Constanța, pentru a participa la programul „Festivalul copiilor predicatori”. Au fost 86 de mesageri din partea lui Dumnezeu, cu mesaje scurte, dar pline de puterea Duhului Sfânt.

Nu a fost un program pentru *Cartea recordurilor*, ci unul care cu siguranță va fi scris în *Cartea cerurilor*. Motto-ul Festivalului a fost „Vino, Doamne Isuse” (Apoc. 22,21 u.p.) și a adus în atenția membrilor bisericii iminenta revenire a Domnului Hristos și pregătirea pentru acest eveniment. A fost un program născut din dragoste pentru mieluşei turmei, un program care a necesitat multă muncă și sacrificiu din partea copiilor,

părinților, coordonatorilor și pastorilor din această zonă, dar care a fost și va fi cu siguranță binecuvântat din belșug.

Programul a început la ora 9:00, dimineața, într-o atmosferă de sărbătoare, și a ținut până la orele 18:00, după amiază, cu mici pauze. Buna organizare și buna colaborare a districtelor a fost apreciată de părinți și de membrii comunităților implicate în acest program. Înainte de a fi invitat la amvon, fiecare copil era anunțat să se pregătească prin afișarea pe un ecran mare a numelui și a comunității din care făcea parte. Fiecare predică a fost rostită cu emoție și cu multă pasiune. Au predicat cu toată puterea lor, au predicat cu lacrimi, cu momente de suspans, dar au predicat tot ceea ce Domnul le-a spus. De aceea nu a fost un lucru imposibil,

pentru membrii bisericii și pentru cei care au participat, să asculte 86 de predici. Am constatat că nici unul nu era supărat că programul a ținut așa de mult, ci, dimpotrivă, erau entuziaști și plini de bucurie.

Festivalul copiilor predicatori s-a încheiat cu un moment festiv, în care fiecare participant a primit o diplomă și un mic dar din partea organizatorilor.

Pentru a afla mai multe amănunte cu privire la acest program, am stat de vorbă cu fr. Mihai Stoicescu, gazda acestei manifestări.

Cum s-a născut ideea acestui festival și când?

Ideea s-a născut acum mai bine de un an de zile. George Pârlitu, care pe vremea aceea era pastor în districtul Mangalia, a venit la mine și mi-a propus să avem un fel de festival interdistrictual pentru copii între 8 și 14 ani.

De ce organizați acest festival și de ce la nivelul județului?

Festivalul îl organizăm din mai multe motive:

- implicarea copiilor în programele bisericii
- apropierea copiilor de Biblie
- predarea unor elemente de omiletică, care să le permită să pregătească singuri o predică
- și, nu în ultimul rând, elementul surpriză, prezent la fiecare festival.

Festivalul nu a început la nivelul județului, ci, așa cum am mai spus, au fost două districte, la care s-au mai

adăugat încă două: districtul lui Gabriel Kadar și apoi cel al lui Mihai Brașov, astfel că la prima ediție au fost prezenți copii din patru districte. La a doua ediție, s-au mai alăturat și ceilalți trei pastori din județ. După această ediție, festivalul a continuat în formula inițială: Mihai Brașov, Gabriel Kadar, George Pirlitu și Mihai Stoicescu. Ediția a 5-a, cea de la Speranța, de pe 22 octombrie 2005, a reunit toate districtele din județ, cu excepția unuia.

Câte ediții au fost până acum?

Până acum au fost cinci ediții: Corbu (septembrie 2004), Vile Noi (decembrie 2004), Vadu (martie 2005), Eforie Nord (iunie 2005) și Speranța (22 octombrie 2005).

Cum a fost participarea de-a lungul acestor ediții?

La prima ediție, au participat în jur de 40 de copii, la ediția a doua, în jur de 100, la ediția a treia și a patra, peste 60, iar la ediția a cincea, 86 de copii. A existat o creștere, după care a urmat o stabilizare a celor mai mulți copii, numărul celor care au fluctuat fiind relativ redus.

Ce ați dorit să realizați cu aceste festivaluri?

O sărbătoare din trei în trei luni în fiecare district, pentru ca bisericile și copiii să poată ieși din cotidian, să se cunoască între ei și să capete curajul de a vorbi unui public necunoscut. Pe de altă parte, acest program nu

vrea altceva decât să formeze viitorul bisericii, viitorii predicatori, pentru că în cele mai multe biserici din țară programarea vorbitorilor este foarte dificilă, din diferite motive.

Care sunt lucrurile cele mai frumoase cu privire la aceste evenimente?

Din punctul meu de vedere, lucrurile cele mai frumoase sunt atunci când un copil se redresează în fața publicului, după ce inițial s-a pierdut. De fapt, vezi dorința lor de a spune tot ceea ce are de spus, chiar dacă s-a încurcat. Uneori, vezi lacrimi, uneori zâmbete, dar ceea ce este cel mai important este faptul că își duc la bun sfârșit lucrarea.

Între ce vârste sunt copiii care participă?

Cei mai tineri participanți au vârsta de 5 ani, iar cei mai mari au 18 ani.

Ce rezultate au fost în urma acestor experiențe?

Rezultatele sunt îmbucurătoare, având în vedere faptul că acestor copii li s-a găsit un loc în programul bisericii. Copiii au reacționat neașteptat de bine. Nu credeam să aibă o așa reacție, în ceea ce privește implicarea lor. Părinții, la rândul lor, sunt extrem de mulțumiți, implicându-se în pregătirea predicii, în susținerea copiilor în prezentare sau în încurajarea lor. Părinții văd o schimbare în copiii lor de când a început programul „Copiii predicatori”. În ceea ce-i privește pe membrii bisericii, aceștia au reacționat și vor reacționa întotdeauna

pozitiv, ori de câte ori vor vedea un copil urcând la amvon ca să spună ceva.

Ce recomandare ați face altor biserici în urma acestor experiențe?

M-aș bucura să știu că, în fiecare district din țară, ar exista oameni care să-i îndrume pe copii spre studierea, interpretarea și predicarea Bibliei. Și cum „nu este bine ca omul să fie singur” și cum nici Hristos nu i-a trimis pe ucenici în lucrare decât doi câte doi, ar fi bine ca două sau trei districte să se asocieze și să-i pună la treabă pe copii.

Dacă aveți ceva de spus în mod deosebit despre această lucrare?

Dacă vrem să ne bazăm pe copiii noștri, trebuie să le acordăm atenție, așa cum spune, de altfel, atât Sf. Scriptură, cât și Ellen White. Programul acesta nu înseamnă doar sărbătoare, ci și o pregătire de trei luni pentru o predică. Înseamnă trei luni în care îl apropiem pe copil de Biblie și îl învățăm cum să o studieze și cum să întocmească o predică. Sărbătoarea de la sfârșitul celor trei luni nu este altceva decât o răsplată a unei perioade în care s-a muncit. Desigur că, la început, reacția copiilor poate să nu fie una pozitivă, însă cred că motivarea lor este esențială. Și nu toți copiii vor participa, însă marea lor majoritate nu vor sta deoparte.

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

Grupul copiilor participanți la festival

Conferința Națională cu privire la Sabat

AUREL NEAȚU

Vineri, 25 noiembrie 2005, ora 20:00, la Stupini, Brașov, în prezența celor aproximativ 200 de delegați de pe întreg teritoriul țării, a reprezentanților Conferințelor și ai Uniunii Române, s-au deschis lucrările „Conferinței Naționale cu privire la Sabat”.

Cuvântul de bun venit, precum și meditația din Cuvânt au aparținut fr. Lucian Cristescu, secretarul Asociației Pastorale a Uniunii de Conferințe. Textele din Galateni 4,29 și 1 Corinteni 2,14-15, care au stat la baza meditației, ne-au ajutat să înțelegem că multe dintre problemele actuale ale bisericii noastre se datorează tensiunii dintre „psychicos” și „pneumatikos”, dintre cei care au la bază motivații greșite, egoiste, conduși de propriul „eu” și cei converși, conduși de Duhul lui Dumnezeu în tot ceea ce fac.

Dimineața zilei de Sabat i-a găsit pe toți cei prezenți, „după obicei”, la momentele binecuvântate de rugăciune, uniți în jurul Cuvântului lui Dumnezeu, prezentat de fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii. De data aceasta, am învățat cum să rezolvăm tensiunea dintre cerința lui Dumnezeu de a-I sluji „cu scumpătate și credincioșie” (Iosua 24,14) și neputința noastră în raport cu „sfințenia Lui” (Iosua 24,19).

În deschiderea sesiunii de referate și dezbateri, fr. Viorel Dima, directorul Departamentelor PARL și Comunicații, a prezentat obiectivul întâlnirii: „O nouă atitudine față de Sabat” și direcția spre care trebuie să ne îndreptăm: „Revenirea la interesul ce trebuie acordat sfințirii Sabatului”.

Primul referat, „Problema de fond cu privire la interpretarea poruncii a IV-a”, susținut de prof. Zoltan Stalos-Farkas, a conturat o definiție interesantă a „chipului veacului acestuia” (Rom.12,2), și anume: „felul în care, într-o cultură, majoritatea societății interpretează conceptul

Fr. Szalos în timpul prezentării referatului cu privire la interpretarea poruncii a IV-a

de ADEVĂR – în cazul nostru, voia lui Dumnezeu definită în adevărul Sabatului”. Prin urmare, implementarea adevărului depinde de interpretarea acestuia, ceea ce face ca *modul cunoașterii adevărului și conceptul de adevăr* să difere de la un veac la altul, în funcție de ideile filozofice dominante într-o anumită perioadă a istoriei acestei lumi (era clasică, era modernă, modernism și postmodernism). De exemplu, în postmodernism, începând cu anii 60, omul este măsura lucrurilor, deci adevărul depinde de om și de noile situații apărute în viața individului. Cultura, este contextul în care adevărul trebuie interpretat, înțeles și aplicat. În

consecință, nu putem vorbi de *adevăr universal*, ci de *adevăr particular*, fapt pentru care, în concepția unora, situația individuală devine elementul definitoriu în interpretarea Sabatului. Situații noi ne ajută să descoperim „adevăruri noi”, despre cum trebuie să respectăm porunca Sabatului. *Această relativizare a adevărului este „chipul veacului prezent” căruia, din nefericire, mulți au ales „să i se potrivească”.* Porunca a IV-a ne prezintă un adevăr general, aplicabil în orice cultură, în orice timp și în orice situație.

„Standarde formale și spirituale de respectare a Sabatului”, cel de-al doilea referat al dimineții, prezentat de Florin Lăiu, profesor la Institutul Teologic, a readus în atenția celor prezenți modul în care Isus a serbat Sabatul, ca un model actual pentru zilele noastre. Pe Isus Îl găsim în Sabat nu doar la sinagogă, ci și în alte locuri, în special acolo unde existau oameni care sufereau, pentru a alina durerile și a face din Sabat ziua însănătoșirii, ziua curățirii de lepră, ziua refacerii legăturilor cu familia... Dacă Sabatul este ziua care ne izolează de lume, atunci acesta nu este Sabatul lui Isus. Desigur, nu toate sabbatele trebuie petrecute la fel. Nu poate fi înlocuit serviciul de închinare cu acțiuni umanitare. Dar, dacă Sabatul nu este o bucurie și pentru cei din jurul

Fr. Dima conduce dezbaterile cu privire la problemele ridicate despre Sabat

nostru, ei nu vor avea nici un motiv să-l poftescă în viața lor. Avem nevoie, a conchis fr. Florin Lăiu, de o reformă a Sabatului. Biserica ar trebui să găsească metode care să încurajeze bucuriile speciale ale Sabatului în familie (la serviciul divin de acasă sau ieșiri în natură) și în grupuri de activitate misionară (vizite la bolnavi, studii biblice pentru neadvențiști etc.).

Prima parte a zilei de Sabat s-a încheiat cu predica fr. Karel Nowac, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă al Diviziunii Euro-Africa, care a amintit câteva dintre semnificațiile Sabatului, care se desprind din porunca a IV-a:

1. Sabatul semnifică faptul că Dumnezeu este contra „muncii care ne consumă viața”, furându-ne sensul vieții, furându-ne familia și semenii.

2. Sabatul înseamnă libertate – nu poți forța pe cineva să țină Sabatul, ci poți doar să-l inviți.

3. Sabatul este o declarație de credință, prin care eu demonstrez că trăiesc prin credința mea în Dumnezeu.

4. Este semnul legământului, un semn după care se va cunoaște că „EU vă sfințesc!”

5. Sabatul este o zi de adunare sfântă...

După prânz, în deschiderea celei de-a doua sesiuni de referate, fr. Viorel Dima a prezentat materialul: „Sfințiți prin sfințirea Sabatului”, accentuând nevoia de reformă și redeșteptare pentru a putea deosebi, accepta și asuma „voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. Și, pentru ca această schimbare să aibă loc, trebuie să începem cu reforma sfințirii Sabatului. Este nevoie să proclamăm un post, o zi, o lună sau chiar un trimestru de rugăciune pentru reforma Sabatului. Avem nevoie „să plângem între tindă și altar”, cu post și rugăciune, să învățăm să folosim Sabatele pentru a ieși biruitori în lupta cu Dumnezeu și cu oamenii...

Dezbaterile de aproximativ o oră, care au urmat prezentării fr. Viorel Dima, au reafirmat, prin frații: Nelu Dumitrescu, Dumitru Popa, F. Dizideriu, Teofil Petre, respectul pe

care Biserica Adventistă din România îl are pentru Sabat, dar au conturat și unele întrebări cu privire la situații concrete cu care membrii bisericii se confruntă în Sabat și pentru rezolvarea cărora așteaptă o poziție oficială. Sperăm în redactarea unui material care să ofere soluții sau cel puțin sfaturi calificate cu privire la aceste frământări ale bisericii.

Referatul „Sabatul – ascultarea lui Dumnezeu mai presus de interesele noastre”, prezentat de fr. Lucian Floricel, secretarul Asociației Pastorale a Conferinței Muntenia, ne-a reamintit, prin autoritatea servei Domnului, că ocupațiile noastre vremelnice trebuie să fie conduse după preceptele divine. În nici o situație Sabatul nu trebuie să fie adaptat pentru a veni în întâmpinarea intereselor noastre de afaceri, ci acestea trebuie aduse la nivelul standardelor lui Dumnezeu. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit”, intrând în parteneriat de afaceri cu cei necredincioși, care nu respectă Sabatul și răd de încercarea voastră de a-l respecta. Practica a demonstrat fără nici o umbră de îndoială că un procent înfrigorant al celor care cândva erau păzitori credincioși ai Sabatului și-au pierdut credința și chiar familia în urma unui astfel de parteneriat...

În cuvântul de încheiere, fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, a declarat: „Nu este la voia întâmplării că astăzi, la Stupini, discutăm despre Sabat. Este timpul ca toți aceia care cunoaștem bucuria mântuirii și-L iubim pe Domnul să strângem rândurile și să experimentăm o redeșteptare a adevăratei sabatizării în viața personală, în familii și în comunitate. Este timpul pentru o nouă poveste de dragoste între noi și Dumnezeul nostru.”

„Așa vorbește Domnul: 'Păziți ce este drept și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă nici un rău!'” (Is. 56,1-2).

Aurel Neațu, director, Departamentul Comunicații / Libertate Religioasă și Relații Publice, Conferința Oltenia

Mesaajul de încheiere a conferinței a fost adresat participanților de fr. Huțanu

DE CE PĂRĂSESC TINERII BISERICA?

GARY HOPKINS și RENEI DRUMM

Te-ai întrebat vreodată de ce atât de mulți tineri părăsesc biserica? Poate că nu. Mulți dintre noi nici nu observăm. Totuși, de ce se întâmplă așa?

De ce, oare nu observăm acest lucru? Ce se poate face în legătură cu această criză?

Bisericile noastre pun un foarte mare accent pe evanghelizare; doresc să aibă cât mai multe botezuri. Și acesta nu este un lucru rău, dar poate că ar trebui să facem din această prioritate una care să aibă un scop dublu: evanghelizare în afara bisericii, dar și în interiorul ei, pentru a-i păstra pe tineri în biserică.

Vrem să vă adresăm acest mesaj așa cum l-ar transmite un tânăr: „direct și pe față!” Am verificat dacă știe cineva care este procentul tinerilor care părăsesc astăzi biserica. Un coleg din Indonezia ne informează că s-au făcut calcule și s-a ajuns la concluzia că 39% dintre tineri părăsesc biserica pe la sfârșitul adolescenței. Dacă unul dintre noi ar conduce o afacere și ar pierde 39% dintre clienți, ar fi concediat. Ca organizație, ar trebui să fim socați și uluiți la auzirea unor asemenea vești. Sunteți? Ar fi cazul să fiți îngroziți și să convocați o întâlnire de urgență cu întreaga biserică pentru a discuta problema și pentru a face planuri în vederea rezolvării ei. Nu mă refer la o întâlnire programată anul viitor; convocarea trebuie făcută imediat pentru a începe procesul de remediere. Este o urgență! Când sunt întrebați, liderii bisericii din anumite locuri ale lumii spun deseori că aproape jumătate dintre tinerii lor pleacă. Alții spun că procentul este mai mare, chiar până la 90%. Se estimează că procentul celor nou botezați care pleacă din biserică este și mai mare. Așa putea fi mai sânguincioși în a-i păstra în biserică cel puțin pe noii membri, dacă nu-i putem ține pe tinerii noștri.

Poate că Domnul ar trebui să ne concedieze. Poate că ar fi trebuit să fim dați afară, pentru că suntem așa de slabi, „supraveghetori” insensibili ai copiilor și ai noilor membri ai bisericii. Suntem în cădere.

Remedii simple

Ce e rău în felul în care procedăm și ce ar trebui să facem în privința ambelor probleme (care, în realitate, e una singură)? Cum putem să-i ținem pe tinerii noștri în biserică și cum putem să-i păstrăm, de asemenea, și pe noii membri? În realitate, e ușor să ne corectăm în această privință, cu condiția să urmăm modul de acțiune al lui Isus. Strategia trebuie să fie ușor de înțeles, necostisitoare și eficientă

că e unul adevărat și corect, răspunde nevoilor tuturor oamenilor. Noi credem că mesajul (ca informație) transformă. Cu toate acestea, cercetătorii ne spun că, deși în general tinerii încep să înțeleagă mesajul pe la 12-14 ani, ei părăsesc biserica în jurul vârstei de 17-18 ani. Dacă acest lucru e adevărat, înseamnă că ei părăsesc biserica, deși au o bună înțelegere a mesajului. Ei pleacă, cu toate că au înțeles Evanghelia. Noi credem că

câți dintre ei înțeleg că, dacă mănâncă mai puțin și mai sănătos, vor scădea în greutate ajungând la greutatea corporală ideală. De ce aceste mesaje sau aceste „înțelegeri” nu au transformat obiceiurile noastre culinare și nu ne-au determinat să facem exerciții fizice? E simplu. Informația nu transformă. Avem nevoie de ceva mai mult decât informație. În cadrul bisericii, avem nevoie de ceva mai mult decât mesajul.

Cu alte cuvinte

Alege un membru din biserica ta, care este bine cunoscut, al cărui nume este ușor de recunoscut, care are o reputație de creștin devotat și care are o relație extraordinară cu Dumnezeu.

Fă pe o tablă trei coloane: 1. Biserica Adventistă, 2. domnul sau doamna Jones (sau oricare ar fi numele persoanei alese) și 3. Isus. Cere-le membrilor să descrie o Biserică Adventistă în unul sau două cuvinte. Scrie cuvintele lor în coloana Biserica Adventistă. Ei vor spune cuvinte ca: Sabat, biserică, mesaj adevărat, rămășiță și așa mai departe.

Cere-le să descrie persoana aleasă de tine și ei vor spune cuvinte ca: bun, prietenos, sincer, de ajutor, plin de interes, implicat în viața altora și așa mai departe.

Cere-le să-L descrie pe Isus. Ei vor spune lucruri ca: interesat de oameni, nu judecă oamenii, binevoitor, de ajutor, vindecător, implicat, iertător. Atunci când vei compara aceste trei coloane, vei observa că oamenii descriu persoana aleasă dintre ei aproape cu aceiași termeni pe care îi folosesc să-L descrie pe Isus. Dar vor descrie biserica cu alți termeni.

Nu trebuie să fie așa. Dacă biserica noastră ar fi ceea ce ar trebui să fie, ar fi descrisă cu aceleași cuvinte prin care e descris și Isus, pentru că biserica, de fapt, reprezintă trupul lui Hristos. În cartea *Parabolele Domnului Hristos*, Ellen White scrie că sfârșitul nu va veni până când adevăratul caracter al lui Hristos nu va fi descoperit în viața urmașilor Săi (p. 69). Isus și biserica trebuie să fie descriși prin aceleași cuvinte sau cel puțin asemănătoare.

în orice colț din lume.

Dacă ar trebui depuse eforturi pentru a înțelege care este soluția problemei, mulți creștini nu ar lua o atitudine practică până când cercetătorii nu ar analiza și dezbate îndelung soluția propusă. Dacă această strategie ar costa 1000 de dolari, multe biserici din lume nu și-ar permite să o folosească. Și dacă ar trebui să oferim câte o strategie specifică fiecărei culturi din lume, ne-am pierde curajul și am renunța chiar înainte de a începe. Așa că, în ceea ce privește soluția, ar trebui să ținem cont de trei reguli: să fie ușor de înțeles, gratuită și potrivită oricărei culturi din lume.

Limitele mesajului nostru

Principala noastră problemă este aceea că noi considerăm că mesajul bisericii noastre, despre care credem

informația transformă oamenii. Dacă aceasta ar fi adevărat, membrii noștri nu ar părăsi biserica. În mod evident, mesajul nu e suficient.

Dacă tu crezi că informația (mesajul) constituie nevoia tuturor oamenilor, încearcă următorul exercițiu în biserică, Sabatul viitor. Ridică-te în fața întregii comunități și întreabă câți dintre cei prezenți au un program zilnic de exerciții fizice. Poate că 10% vor ridica mâna. Apoi, întreabă câți dintre ei înțeleg că exercițiul fizic le îmbunătățește sănătatea. Probabil că toți vor ridica mâna. Evident, mesajul despre avantajele exercițiului fizic nu le-a transformat comportamentul în așa măsură, încât să-l practice.

Întreabă apoi câți dintre ei consideră că au o greutate corporală peste cea ideală. În Statele Unite, mulți vor ridica mâna. Apoi, întreabă

Importanța dragostei

În multe locuri, Biblia spune că dragostea contează. De fapt, ea spune că cele mai mari porunci sunt să-L iubim pe Dumnezeu și să ne iubim unii pe alții (Matei 22,36-40). Isus a spus: „Vă dau o poruncă nouă: Iubiți-vă unii pe alții. Așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 13,34).

În 1 Corinteni 13,1-3, Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, folosește un limbaj direct și care dă de gândit. Fără îndoială, e timpul să fim serioși; e timpul să nu mai vorbim, să tăcem și să ascultăm. El ne transmite că, dacă am vorbi în limbi și nu am avea dragoste, facem doar gălăgie. E foarte tăios. Încearcă să ne conștientizeze că, dacă am avea darul prorociei, și nu am avea dragoste, nu înseamnă nimic. Și dacă am avea credință așa încât să mutăm munții, însă nu am avea dragoste, nu ar folosi la nimic. Mergem mai departe, spunând că, dacă ne-am da toată averea săracilor, dar nu am avea dragoste, pur și simplu nu contează.

Nu ne spune Pavel că, dacă predicăm adevărul, dar nu avem dragoste, vom lipsi de efect mesajul? Se pare că da.

Dragostea în acțiune

Așadar, cum este Isus? Haideți să încercăm să reflectăm caracterul Său: să fim buni, miloși, de ajutor, iertători, apărători ai celor nevoiași. Să fim implicați într-un mod plin de iubire în viața celorlalți, în special în viața tinerilor noștri care se află în biserică sau în afara ei și în viața noilor convertiți în urma eforturilor evanghelistice.

Să nu acționăm în mod binevoitor, ci să fim binevoitori. Există o singură modalitate de a deveni așa: o relație strânsă cu Isus, așa cum El ne-a spus să avem, în

Matei 23. Nu trebuie să fim teologi, dar avem nevoie să deschidem canalul de comunicare dintre noi și Domnul. Să vorbim cu El, și să facem asta cât mai des. Putem vorbi cu El în timp ce călătorim cu mașina (nu închideți ochii!), când suntem în lift sau când muncim. Vorbiți des cu Isus!

Al doilea pas e să învățăm despre El. Nu trebuie să facem cursuri școlare intensive; ci pur și simplu să citim și să reflectăm la simplitatea mesajului Său.

Dacă facem aceste două lucruri, ne vom asemana mai mult cu El. Dacă se va întâmpla așa, găsirea instructorilor pentru Școala de Sabat la copii nu va mai fi cea mai grea sarcină a comitetelor de numiri de la alegeri. Cea mai dificilă muncă va fi aceea de a păstra unitatea la Școala de Sabat pentru adulți.

Dacă ne-am asemana mai mult cu Isus, nu ne-am mai saluta frații cu un plictisitor „Pacea Domnului”. Am avea zâmbetul pe buze și i-am impresiona plăcut pe cei cu care ne-am întâlni la biserică, la serviciu ori la cumpărături. Am fi lumini în

comunitatea noastră, nu pentru că ne comportăm creștinește, ci pentru că suntem creștini.

Dacă am fi creștini adevărați, nu le-am spune oamenilor să-și schimbe comportamentul înainte de a deveni „de-ai noștri”. Am spune la fel ca Isus: „Veniți la Mine”. Trebuie să așezăm lucrurile în ordinea corectă: pe primul loc, relația cu El; pe al doilea, un comportament schimbat – nu prin propria putere, ci prin puterea care vine de la Duhul Sfânt. Nu mesajul nostru schimbă oamenii, ci Duhul Sfânt. Nici informația despre Duhul Sfânt nu ajută în acest sens, ci doar reflectarea caracterului lui Hristos.

Asociația Alcoolicilor Anonimi descrie nebunia ca fiind situația în care faci ceea ce ai făcut dintotdeauna, așteptând să ai alte rezultate. Dacă vom continua să fim doar o biserică a „mesajului”, îi vom pierde în continuare pe tineri și pe noii convertiți; acest lucru e foarte clar. Dacă însă intrăm în relație cu Hristos și reflectăm cu acuratețe caracterul Său, așteptați-vă la minuni. Societatea nu-i va mai descrie pe adventiști prin cuvintele: nefumători, nu beau, nu dansează, vegetarieni, ci îi va descrie ca fiind cei mai buni (amabili, drăguți, simpatici) din localitate.

Ne putem aștepta atunci nu doar ca tinerii noștri să rămână în biserică, ci și la a-i câștiga, împreună cu prietenii lor pentru o relație cu Hristos. Nu-i vom mai pierde pe noii convertiți, care s-au alăturat bisericii în urma evanghelizărilor, ci îi vom păstra și îi vom câștiga și pe prietenii lor. De ce ar părăsi cineva o biserică sinceră, prietenoasă, săritoare și de nădejde?

Avem mesajul adevărat, dar nu suntem însă buni, prietenoși și iubitori. Mesajul fără dragoste nu are nici un sens. Crezând că mesajul e tot ce avem nevoie, abandonăm această sarcină în mâna pastorului. Acceptarea faptului că fiecare dintre noi trebuie să reflecte caracterul lui Hristos implică responsabilitatea noastră, a tuturor pentru păstrarea tinerilor și a noilor convertiți.

O biserică sănătoasă

Poate vă întrebați de ce noi, cei care lucrăm în domeniul sănătății fizice și emoționale, vă oferim acest subiect al păstrării oamenilor în biserică. Cercetările arată că, atunci când oferim oamenilor căldură și relații încurajatoare, nevoia lor de medicamente pentru a avea grijă de sănătate sau pentru a-și prelungi viața e mai mică, au mai puține depresii și spitalizări, ies din spital mai repede (când sunt spitalizați), supraviețuiesc

cancerului și atacurilor de cord (singurătatea e asociată cu o creștere de 50% a riscului de deces în cazurile atacurilor de cord), trăiesc mai mult când sunt infestați cu SIDA, sunt mai puțini cei care renunță la școală și așa mai departe.

A păstra oamenii într-o biserică purtătoare de grijă înseamnă sănătate. Reflectarea caracterului lui Hristos ne ajută să-i ținem pe oameni departe de boală. Păstrați oamenii în biserică și ei vor deveni mai sănătoși. Călea Domnului se poate înțelege ușor, nu

costă nimic și e eficientă pentru orice cultură din lume.

Gary Hopkins, M.D., dr.P.H, profesor asistent în promovarea sănătății și a educației la Școala de Sănătate Publică de la Universitatea Loma Linda.
Renei Drumm, Ph. D., profesor și directorul Departamentului Activitate Socială și Studii de Familie la Southern Adventist University.

Program organizat de
Departamentul de Tineret

VREȚI SĂ VĂ BUCURAȚI DE UN SABAT DE NEUITAT?!

☞ Alegeți să organizați și în biserică voastră Sabatul Tineretului – un program pregătit de tineri, cu tineri, pentru tineri, pentru prietenii și invitații acestora, pentru întreaga biserică.

☞ În ultimele 3 luni, peste 60 de biserici din țară s-au bucurat deja de un astfel de Sabat: de rugăciuni, de experiențe, de interviuri și de tineri predicând.

☞ Multe alte biserici din întreaga lume sunt gazdele unor astfel de programe: Niciodată tinerii n-au fost mai implicați în organizarea unui serviciu divin așa cum s-au implicat în organizarea Sabatului Tineretului. Această activitate i-a făcut să simtă că biserica le aparține.
(Pastorul Antonio Rosario, SUA)

ALĂTURĂ-TE LOR!

Ziua visului împlinit

Inaugurarea Centrului Media Adventist

LAVINIA ȘTEFAN

Ați ascultat vreodată programele *Radio Vocea Speranței*? Când? În anul 1980, cumva? Nici nu visați sau poate că... da! Dar v-ați gândit că va veni vremea să vizionați o predică expusă de pastorul preferat al bisericii dumneavoastră, stând comod pe canapeaua din sufragerie, comutând telecomanda pe butonul ce reprezintă „fărăna de speranță”?

A venit vremea! Iată că visele pot deveni realitate. Nu știu dacă acesta este scopul obținerii licenței de emisie a televiziunii *Speranța*, dar poate că împreună vom descoperi, mai ușor, răspunsul la întrebările: De ce atâta har? De ce această favoare? La fel ne întrebăm și noi, realizatorii emisiunilor radio, stând în fața unei clădiri, ce ne depășește așteptările în privința aspectului, denumită *Centrul Media Adventist*. Cum e posibil ca, după ce 12 ani ne-am adaptat la condițiile impuse de amenajarea unor studiouri chiar și într-o debara, pe o scară în care adesea „te săturai” de mâncarea necurată, inhalându-i mirosul, în timp ce țineai un discurs despre dieta sănătoasă și recomandările din Levitic, capitolul 11, să ajungi să lucrezi, ce-i drept, cam departe, la Băneasa, dar într-un spațiu pe

care orice jurnalist și l-ar dori, frumos amenajat și bine echipat, nu doar pentru radio, ci și pentru televiziune?!

Ziua de 24 noiembrie 2005 este marcată, în viața bisericii noastre, prin inaugurarea acestui *Centru Media Adventist*, la care personalități din lumea religioasă și culturală, dar și a mass-mediei, au fost prezente, pentru a recunoaște că ceea ce la oameni este cu neputință, la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință, căci „El zice și se face”.

Secretarul de stat pentru culte, Adrian Lemeni, în prezentarea expusă la inaugurarea CMA, a precizat: *Este un eveniment important în viața Bisericii A.Z.Ș., întrucât acest sediu va oferi posibilitatea desfășurării în condiții optime a activităților de producție a programelor TV și audio. Instituții Media, deși cu o vârstă tânără, aduc o contribuție notabilă la îmbogățirea peisajului Media din România. Încercând să țină pasul cu*

dinamismul, dar și cu performanțele mediatice ale unui secol de informație rapidă, considerăm că un astfel de Centru Media va constitui, pentru Biserica Adventistă, un punct forte în promovarea ideilor și a crezului acesteia.

Trezorierul Diviziunii Euro-Africa, Peter Kunze, este de aceeași părere, prin mențiunea că această clădire nu ar avea nici o relevanță dacă nu am fi conștienți că trebuie să îndeplinim o lucrare frumoasă și mare. Este un vis de-al nostru, transformat în realitate, deoarece de fiecare dată când vizităm România constatăm că Radio și Televiziunea s-au dezvoltat.

Pastorul Adrian Bocăneanu, sub egida căruia a demarat acest proiect, afirmă acum încântat: Nu cred că cineva ar trebui să își asume paternitatea pentru ceea ce s-a început aici. Au fost eforturi mari și mulți oameni din afara bisericii ne-au sprijinit și cred că este rezultatul final al unei colaborări serioase.

La întrebarea: *Sunteți mulțumit de rezultate? Chiar așa visați?* Adrian Bocăneanu a răspuns: În ce privește finisajul, partea exterioară a clădirii, nu cred că mi-am imaginat chiar așa de frumos, dar nu asta e foarte important, partea vitală este locul în care ne aflăm, platoul de filmare – studioul de producție, și aici visez să văd freamăt de activitate.

Clădirea Centrului Media Adventist București

Visul acesta este ca și împlinit, pentru că, așa cum precizează directorul Centrului Media Adventist din România, Nelu Burcea, Societatea Dinamic Audio-Serv, sub numele căreia funcționează *Radio Vocea Speranței*, la data de 8 noiembrie a.c., a obținut o licență de emisie TV, iar într-un an de zile, televiziunea *Speranța* va începe să emită timp de 24 de ore din 24. Centrul Media Adventist este primul pas în privința dotării studiourilor, iar personalul de la *Radio Vocea Speranței* va realiza emisiuni și pentru televiziunea *Speranța*, astfel că problemele majore sunt rezolvate, ne mai rămân chestiunile privind rețeaua de cablu pentru distribuirea semnalului și uplink-ul pentru satelit. Sperăm că, în mai puțin de un an, să ne putem bucura de o televiziune cu un specific nou pentru audio-vizualul din România. O televiziune ale cărei programe pot fi urmărite de întreaga familie, pentru că, în locul violenței și al senzualității, apare educația sănătoasă.

L-am întrebat pe vicepreședintele CNA, Atilla Gasparik: *Ce a determinat CNA-ul să decidă să ofere licență de emisie societății noastre?* Răspunsul a fost următorul: *Această licență e meritată, prin munca pe care o depuneți încă din anul 1993. Sunteți o garanție în audio-vizualul românesc. Este un lucru care mi se pare natural, pe care putem să îl facem, fiindcă aceste posibilități nu le-am moștenit, ci sunt avuții naționale, și dumneavoastră aveți rolul, scopul și posibilitatea să utilizați aceste oportunități. Eu sunt sigur că veți reuși, în scurt timp, să ajungeți un factor foarte important în televiziune.*

Desigur că nu vrem să dezamăgim, dar responsabilitatea este mare și se ridică problema cum vom face față cheltuielilor pe care le impune o astfel de activitate. Trezorerul Bisericii A.Z.Ș. din România, Ioan Câmpian, ne sugerează un răspuns: *A realiza mult cu resurse scăzute, fără a diminua calitatea, nu este posibil din punct de vedere uman, dar nu este lucrarea unor oameni, a unei instituții, a*

**Centrul Media Adventist
în așteptarea invitaților**

**Vicepreședintele CNA, Atilla Gasparik,
în timpul prezentării expunerii**

**Rugăciunea de consacrare a fost înălțată
de fr. John Banks**

unei biserici, ci este lucrarea lui Dumnezeu. El Se va îngriji de lucrul acesta.

Și directorul Centrului Media, Nelu Burcea, își exprima aceeași convingere referitoare la acest subiect sensibil. *Se întrevade o perspectivă luminoasă pentru biserică și sunt sigur că Dumnezeu ne va ajuta și din punct de vedere financiar să facem ceva extraordinar din această televiziune. Nu eu, ci noi împreună, toată Biserica Adventistă din România.*

Ce facem cu visurile noastre împlinite?

Ne-am obișnuit cumva să păstrăm pentru noi frumosul? Să ne bucurăm doar noi de ceea ce am realizat? Cum am putea populariza, transmite mai departe împlinirea Speranței noastre? V-ați gândit la o modalitate de a face publicitate la Centrul Media Adventist?

Pastorul Adrian Bocăneanu: *Ceea ce constituie misiunea și prezentarea noastră, ca biserică, este să nu uităm să exemplificăm capitolul 58 din Isaia. Trebuie să arătăm că avem răspunsul, iubirea și puterea să ajutăm societatea, că suntem așa cum susține Ellen White, „o biserică în stare să servească”.*

Președintele Bisericii Adventiste din România, Teodor Huțanu:

Sunt pliante prin care popularizăm lucrul acesta pentru ca, la rândul lor, oamenii bisericii noastre să poată avea un instrument misionar către prietenii lor, ne mai gândim ca munca noastră să fie continuată de forțele misionare ale bisericii, de pastori, de evangheliști, printr-un sistem care să-i preia pe cei care sunt dispuși să răspundă la apelurile transmise pe calea undelor.

Lecturând aceste rânduri, ți-ai dat un răspuns la întrebarea: Cum de am această șansă? Un radio și o televiziune să aparțină bisericii mele? Dacă da, nu te opri aici! Sunt multe lucruri pe care le poți face, căci iată împlinirile depășesc așteptările!

Lavinia Ștefan, redactor,
Radio Vocea Speranței

Comitetul de buget al Uniunii Române

Cernica, 23-24 noiembrie 2005

GABRIEL DINCĂ

In zilele de 23 și 24 noiembrie 2005, Comitetul Executiv al Uniunii Române s-a întrunit în campusul adventist de la Cernica pentru a analiza și aproba planurile, proiectele și bugetul activităților misionare ale bisericii care se vor desfășura în anul 2006. La această întâlnire, au fost prezenți din partea Diviziunii Euro-Africa fr. Peter Kunze, trezorerier, și fr. Karel Novak, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicații. De asemenea, au fost invitați, alături de membrii comitetului, secretarii și trezorerii Conferințelor, directorii departamentelor care nu fac parte din acest comitet, președintele SCOAR și președinții anteriori ai Uniunii: fr. Dumitru Popa, fr. Nelu Dumitrescu și fr. Adrian Bocăneanu.

Momente de consacrare

După cântarea și rugăciunea de deschidere, fr. Emilian Niculescu a adresat un cuvânt de bun venit celor 49 de participanți, apoi fr. Teofil Petre a citit un pasaj din Sfânta Scriptură. Au urmat apoi o serie de experiențe misionare împărtășite de fr. Szasz Ernest, fr. Marius Munteanu și fr. Mihai Maur, după care au fost înălțate rugăciuni de recunoștință și mulțumire la adresa lui Dumnezeu.

Momentul devoțional, prezentat de fr. Karel Novak, a avut ca punct de plecare întrebarea ucenicilor din Matei 24, cu privire la revenirea Domnului Hristos. A fost subliniat cât de importantă este atitudinea celui care așteaptă revenirea Domnului Hristos și modul cum așteaptă acest eveniment. Dacă Mirele ar fi venit mai repede, niciodată nu ne-am fi dat seama de diferența dintre cele 10 fecioare din parabolă, spunea fr. Karel. Întârzierea a scos la iveală adevăratul lor caracter. Mesajul s-a încheiat cu o întrebare cercetătoare: „Dacă Isus ar veni acum, ar găsi biserica Sa pregătită?” Întârzierea Domnului Isus creează probleme multor creștini. Ce se va întâmpla însă cu noi? Toți delegații au fost invitați la momente de cercetare după care s-au înălțat mai multe rugăciuni.

Prezentarea rapoartelor

După prezentarea agendei de lucru a comitetului, un timp semnificativ a fost alocat pentru prezentarea și dezbateră rapoartelor administratorilor și directorilor de departamente.

Încă de la început, în raportul său, președintele a subliniat: „Pentru Uniunea Română, viziunea include reînvierea închinării, reafirmarea identității, dezvoltarea personală, extinderea misionară, implicarea tuturor

credincioșilor în slujire, prezență în viața societății, creștere spirituală și numerică. În esență, este viziunea dintotdeauna a bisericii lui Dumnezeu... Când rezultatele devin un scop principal, ele ne pot ruina, orientându-ne spre succes și deturnând atenția de la Dumnezeu. Loialitatea față de instituție nu poate înlocui loialitatea față de Dumnezeu, de aceea legătura cu Dumnezeu nu poate fi înlocuită cu nimic altceva...”.

Raportul președintelui, intitulat „Strategie pentru strategie”, constituie chemarea întregii biserici la reconsacrare, la întărirea vieții spirituale individuale, la deschiderea misiunii pentru toate forțele potențiale ale bisericii. Câțiva dintre cei care au luat cuvântul, cu privire la raportul președintelui, au ținut să sublinieze că raportul nu a avut tentă triumfalistă, ci a fost o chemare la dialog cu Duhul Sfânt. El ne atrage atenția la adevărata viziune care nu este ceva produs de oameni, ci primit de oameni de la Dumnezeu. Agenda de lucru a conducătorilor este să direcționeze biserica spre agenda de lucru a lui Dumnezeu iar traseul este confirmat sau infirmat de experiența personală.

Raportul secretarului a adus în atenție valorile vieții ale bisericii, adică membrii. Deși în statistici nu apar nume, fiecare persoană are o identitate și reprezintă o valoare unică. „Totalul membrilor de la ultima statistică este de 70.530 de membri. Dacă ne referim strict la acest an, constatăm că, de fapt, două cifre domină statistica noastră, intrările și ieșirile. Intrările reprezintă rezultatul misiunii bisericii de a-i chema pe cei aflați în „Babilon”, iar ieșirile (mă refer la excluderi) reflectă succesul ofensivei Babilonului asupra Israelului spiritual. Constatăm o creștere a numărului de botezuri și o scădere a numărului de excluderi”, spunea fr. Emilian Niculescu.

În raportul trezorerului, s-a amintit că zecimea în întreaga Uniune a crescut în perioada ianuarie – septembrie 2005. Darul Școlii de Sabat mediu/membru/Sabat este de 0,36 RON. Cu toate acestea, se observă totuși o scădere a ritmului de creștere față de cel înregistrat în septembrie 2004. În ceea ce privește construcția Centrului Media Adventist, fr. Câmpian a precizat că toate costurile au fost suportate din fondurile Diviziunii, precum și din partea altor sponsori, binevoitori să participe la realizarea acestui proiect, care va contribui la lucrarea de vestire a Evangheliei.

Strategii și direcții ale bisericii

Tot cu această ocazie a fost prezentată strategia bisericii pentru următorii patru ani. În acest sens, fr. Lucian Cristescu

a prezentat pe larg cele patru direcții de dezvoltare ale bisericii:

- Dezvoltarea personală
- Familia
- Identitatea adventistă
- Misiunea

Aceste patru direcții s-au cristalizat în urma discuțiilor purtate în Comitetului Executiv al Uniunii, din primăvara acestui an, pe baza rapoartelor comitetelor de planuri și hotărâri ale Adunărilor Elective ale Conferințelor. De asemenea, s-a subliniat înviorarea închinării și realizarea de programe diferențiate, ținându-se seama de specificul fiecărei comunități. În grupul de programe care urmăresc această strategie a bisericii a fost și „Plantarea de noi biserici”. Acest program a fost prezentat și experimentat de fr. Szasz Ernest în Conferința Transilvania de Nord. La acest moment, aproape toate conferințele au început acest program, dar surpriza a fost când fr. Dumitru Popa a amintit celor prezenți că acest mod de lucru nu este ceva nou, pentru că în felul acesta au lucrat pionierii bisericii noastre din România.

Rapoartele departamentelor

Un raport special a fost prezentat de fr. Marius Sturz, cu privire la activitatea medicală misionară, desfășurată de trei tineri români în Guyana. Imaginile prezentate și condițiile în care au lucrat au arătat dificultățile și nevoile oamenilor din acele locuri, dar și dragostea și devotamentul tinerilor noștri pentru această lucrare. În numerele

următoare, vom prezenta un reportaj despre această misiune.

A urmat apoi, rând pe rând, rapoartele tuturor departamentelor, oferindu-se posibilitatea întrebărilor, dezbaterilor și clarificărilor cu privire la aplicare lor cât mai eficientă în viața bisericii.

Departamentul de Tineret a venit să completeze efortul evanghelistic global al bisericii, accentuând domeniul slujirii ca mod de a-i forma și câștiga pe tinerii noștri. Pe lângă programele cunoscute, s-au mai adăugat proiectele: un an pentru Hristos, Sabatul Tineretului, adoptă o biserică și recitarea Noului Testament în 16 zile. De asemenea, s-a amintit promovarea noilor studii ale Școlii de Sabat pentru copii.

Departamentul Școlii de Sabat a prezentat, pe lângă celelalte programe existente, proiectul „Școala de Sabat reformulată”. Acest proiect are ca obiective: realizarea părtășiei prin mijlocire în rugăciune, studiul Cuvântului pe idei, plan de misiune, grupe mici integrale cu întâlniri săptămânale, program creativ, divers, la Școala de Sabat.

A urmat apoi **Departamentul Educație**, care a prezentat următoarele direcții de acțiune:

- Conștientizarea părinților cu privire la superioritatea sistemului de educație adventist
- Consolidarea școlilor adventiste existente
- Înființarea de noi școli adventiste
- Pregătirea cadrelor didactice adventiste în filozofia educației adventiste

Departamentul Sănătate și Temperanță a adus în atenția comitetului mai multe proiecte, accentuând înțelegerea și aplicarea planului lui Dumnezeu în privința sănătății, pentru timpul sfârșitului.

Departamentul Misiunea Femeii a reamintit programele care sunt în desfășurare, la care a mai adăugat o serie de noi programe de dezvoltare și creștere spirituală, evanghelizare și sociale. „Sola Scriptura” a prezentat, ca proiecte, înființarea de noi centre cu librărie și bibliotecă și extinderea, la nivel

internațional, prin traducerea în limba spaniolă, a cursurilor *Sola Scriptura*.

Departamentul Relații Oficiale și Libertate Religioasă a prezentat programul „Sabatul ușilor deschise”. „Sabatul consacrat Libertății Religioase, din 28 ianuarie 2006, a fost desemnat de către Comitetul Uniunii de Conferințe ca *Sabatul ușilor deschise*. Această decizie a fost luată și ca o consecință a trimestrului consacrat Sabatului, dar mai ales ca urmare a înțelegerii că cel mai bun mod de a asigura libertatea religioasă a comunității adventiste constă în faptul că biserica este bine cunoscută de tot mai mulți concetățeni și mai ales de către formatorii de opinie. În acest sens, Ziua Libertății Religioase va fi folosită pentru a invita în bisericile noastre cât mai mulți oaspeți și mai ales personalități și formatori de opinie cu scopul declarat de a cunoaște cine sunt adventiștii de ziua a șaptea.”

Au fost apoi prezentate, discutate și votate: programul de activități pe 2006, calendarul zilelor și colectelor speciale pe 2006 și 2007, numirea fr. Iacob Pop în funcția de director al Casei de Editură „Viață și Sănătate”, numirea fr. Nelu Burcea în funcția de director al *Centrului Media Adventist*, numirea fr. Remus Bența în Comitetul Executiv al Uniunii, ca membru din partea SCOAR, mutarea sediului Conferinței Banat la Arad și programul „Tell the World” (*Spune lumii*).

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

Ce să facem cu STRESUL?

NEIL NEDLEY

Epuizat”,
„copleșit”,
„suprasolicitat”,
„terminat”...
Multe dintre

cuvintele pe care le
folosim pentru a descrie
tensiunile vieții reflectă

impactul stresului. De fapt, în societatea modernă aflată într-o permanentă criză de timp, foarte puțini sunt aceia care să nu simtă – cel puțin uneori – că se luptă cu stresul. De aceea, îmi dau seama că nevoia acută a oamenilor este să aibă o înțelegere clară a noțiunilor elementare despre stres și despre cum se poate ține acesta sub control. Iată câteva răspunsuri practice la întrebarea: „Știu că stresul mă afectează, dar ce să fac?”

Diferența dintre „stres” și „factor stresor”

Cei mai mulți oameni definesc stresul ca fiind reprezentat de problemele și îngrijorările cu care se confruntă. O astfel de înțelegere face din noi victime ale circumstanțelor. Nenumărate studii concluzionează însă că nu ceea ce ne iese în cale se numește stres, ci cum ne raportăm la situațiile inerente. Deci, „factorii stresori” sunt forțele exterioare, reprezentate de problemele cu care ne confruntăm în viață: poluare, extreme termice, date limită, suprasolicitare, relații tensionate, finanțe, boală, deces. Termenul de „stres” se referă la răspunsul individului la acești factori stresori.

Nu toți factorii stresori sunt dăunători. Evenimentele fericite (nuntă, nașterea unui copil) pot crea o stare temporară de stres. Reîntâlnirea după o perioadă lungă de timp cu o persoană dragă a favorizat, în unele cazuri, producerea unui infarct miocardic. Totul depinde de răspunsul față de factorul stresor.

Beneficiile stresului

Se numește „distres” acel stres care este dăunător sau neplăcut, pe când stresul experimentat în situații plăcute și satisfăcătoare se numește „eustres”. Acest eustres este favorabil, ne face mai responsabili, induce rapiditate în acțiune și duce chiar la performanțe superioare.

Contrar opiniei populare, stresul și factorii stresori sunt ingrediente esențiale ale vieții, componente necesare pentru o viață eficientă, folositoare, productivă și satisfăcătoare. Astfel se explică faptul că unele persoane excelează atunci când se confruntă cu multe presiuni exterioare: nu numai că sunt productivi și au o atitudine pozitivă, dar sunt viguroși fizic și întrețin relații interpersonale sănătoase.

Stresul vieții sociale ne motivează și ne ajută să realizăm mai mult decât am face-o în lipsa presiunilor. Toți avem nevoie de un motiv temeinic pentru a ne ridica din pat dimineața.

Principiul general este acesta: fiecare persoană atinge performanțe maxime la un anumit grad de stres. Excesul sau deficitul de stres duce la performanțe scăzute.

Răspunsul progresiv la factorii stresori

Reacția individului la un nou factor stresor este previzibilă și progresivă, parcurgând următoarele etape:

1. *Faza de alarmă*, care reprezintă răspunsul imediat la stres, caracterizat de simptome fizice în

Teama și îngrijorarea de lucrurile pe care nu le putem schimba sau controla sunt dăunătoare organismului. Nimeni nu poate ști astăzi cu ce se va confrunta mâine. Eliberarea de grija zilei de mâine va avea efecte benefice nu numai în controlul eficient al stresului, ci și în normalizarea funcțiilor organismului.

special. Este o fază de scurtă durată. Dacă factorul stresor continuă să acționeze și individul îi face față, va trece mai departe.

2. *Faza de rezistență*. Persoana rezistă în condiții optime factorului stresor și își poate continua activitatea în această stare de rezistență sănătoasă. Pe de altă parte însă, se cere și prețul acesteia. Consumul de energie este mai mare și, după un timp, adaptarea devine din ce în ce mai dificilă, punând în evidență efecte mentale, sociale și fizice. Dacă factorul stresor acționează mai departe, conduce la cea de-a treia fază.

3. *Faza de epuizare*. În această fază, persistența factorului stresor va duce la îmbolnăvire sau chiar la moarte, în unele cazuri.

Efecte fizice induse de un factor stresor instantaneu: creșterea tensiunii arteriale și a frecvenței cardiace, intensificarea circulației sângelui la nivelul musculaturii active și scăderea acesteia în zonele ce nu contribuie în mod direct la acționarea rapidă (ex. rinichi, intestine), dilatarea pupilelor și a căilor respiratorii (bronhii), intensificarea forței musculare, eliberarea de glucoză de la nivelul ficatului, activitate mentală intensă, creșterea ratei metabolice.

Efecte la nivel mental induse de un factor stresor persistent:

oboseală psihică și pierderea spontaneității și a creativității, stare de confuzie – cu fenomenul de uitare frecventă și dificultate în luarea deciziilor; teamă, chiar panică uneori, tensiune, frustrare, iritabilitate, mânie, resentimente, depresie, diminuarea valorii personale, performanțe intelectuale scăzute.

Efecte la nivel spiritual:

Stresul poate afecta și dimensiunea spirituală a caracterului nostru. Am observat că există unele persoane care nu sunt depășite de nici o situație. În general, acestea se bazează pe principiul biblic „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...” (Rom. 8,28).

Dar există și alte persoane, chiar creștine fiind, care se bazează pe alte principii, care nu sunt nici eficiente, nici biblice: așa-numitul principiu al „doctrinei prosperității”. Acesta spune că, în măsura în care o persoană este suficient de bună sau are suficientă credință, va beneficia de prosperitate financiară sau vindecare de orice boală. Este evident că un sistem spiritual care nu poate concepe dificultățile într-o manieră pozitivă conduce la o stare de stres cronic și efecte spirituale negative ca: punerea la îndoială a valorilor și a credinței personale, pierderea motivației și a scopului vieții, acuza la adresa lui Dumnezeu pentru problemele vieții, abandonarea credinței, încercarea de a găsi soluții departe de Dumnezeu și de religie.

Boli favorite de stres

Efectele fizice ale stresului pot fi mascate o perioadă de timp, pentru ca apoi să „explodeze” dintr-o dată într-o boală acută sau un eveniment ce pune viața în pericol. Efectele cronice se concretizează în slăbirea sistemului imunitar sau în accelerarea procesului de ateroscleroză. Există multe indicii ale faptului că stresul cronic poate fi o cauză pentru o anumită boală, un factor care agravează o suferință existentă sau un impediment pentru vindecarea rapidă. Nu există însă măsurători științifice precise, prin teste ale sângelui, care să poată măsura gradul de stres al unei persoane.

Adesea, în urma unui **infarct miocardic**, pacientul întreabă: „Oare stresul să fie cauza?” Răspunsul este că stresul poate contribui la aceasta, dar nu este singurul factor. De obicei, se asociază cu artere obturate parțial cu colesterol, alimentație nesănătoasă, probabil hipertensiune arterială. O stare de mânie necontrolată sau alte reacții cauzate de stres pot declanșa infarctul miocardic. Dar acesta nu s-ar fi produs, dacă arterele ar fi fost curate, fără depuneri.

Alții se îmbolnăvesc de **cancer** în urma morții persoanei iubite, datorită slăbirii sistemului imunitar.

Diabetul este mai greu de ținut sub control sub imperiul stresului. Boli infecțioase, ca **tuberculoza**, pot invada organismul mai ușor atunci

când sistemul imunitar este slăbit, datorită faptului că pacientul nu reușește să facă față factorilor stresori. Lista poate continua cu **hipertensiunea arterială, ulcerul, SIDA, artrita reumatoidă** și altele. Numărul cazurilor de depresie sunt în continuă creștere.

Este deci evident că stresul crește riscul de îmbolnăvire sau cel puțin grăbește apariția bolii la persoanele predispuse genetic sau aflate într-un mediu înconjurător nefavorabil.

Toate cele spuse până acum duc la întrebarea: Ce putem face?

8 CHEI de succes pentru controlul stresului

➤ **1. Adaptarea „sănătoasă”** – a nu ignora factorul stresor, a nu încerca să fugi, să scapi de el, ci a te raporta la el într-un mod pozitiv, încercând să rezolvi problema pe cea mai avantajoasă cale (ex.: Te trezești la ora 4:00 dimineața că îți este frig din cauza geamului deschis. Nu încerca să dormi mai departe, ignorând frigul, nu pleca din cameră, ci mai degrabă ridică-te și închide geamul).

➤ **2. Stilul de viață sănătos.** Cu cât funcțiile organismului sunt mai eficiente, cu atât vei fi mai capabil, vei avea mai multe resurse pentru a ține stresul sub control. Cu alte cuvinte, o minte și un trup sănătos te vor ajuta să te adaptezi mai bine situațiilor cu care te confrunți. Aici sunt incluse: *alimentația sănătoasă,*

de preferat vegetariană, care păstrează mintea clară și oferă organismului elementele nutritive de cea mai bună calitate; *exercițiul fizic regulat* – o plimbare zilnică în ritm vioi, în aer curat, timp de 45 de minute, sau alergare, înot, ciclism, se dovedesc a fi foarte benefice pentru controlul stresului; *odihna* suficientă este, de asemenea, importantă; *temperanța*, precum și ceilalți factori ai unui stil de viață sănătos.

➤ **3. Dedică-te unei cauze onorabile prin a-i ajuta pe alții, în acord cu planul lui Dumnezeu.**

Isaia spune că sănătatea personală va fi îmbunătățită atunci când îi ajungi pe alții, când îi hrănești pe cei flămânzi și îi îmbraci pe cei goi. Ajutorarea semenilor conferă o însemnătate, un anumit scop vieții, acesta fiind de mare ajutor în confruntarea cu unii factori stresori. Este bine stabilit faptul că aceia care sunt preocupați în viață numai de împlinirea propriilor dorințe și nu dau atenție nevoilor altora, se privează pe ei înșiși de beneficiile aducătoare de viață și sănătate ale altruismului (Isaia 58)

➤ **4. Planuri eficiente.** Mulți oameni suferă din cauza problemelor legate de stres, pentru că nu își fac planuri concrete, eficiente. Viața lor este confuză și nesigură, fără o bună organizare. Trebuie deci să ne gândim la toate aspectele, cu grijă, înainte de a începe o anumită activitate, pentru a o finaliza în condiții bune. Isus a ilustrat aceasta în Luca 14,28.

➤ **5. Nu te îngrijora cu privire la viitor.** O dată ce ai făcut planuri înțelepte și ai trecut la punerea lor în aplicare, nu te îngrijora de ziua de mâine (Matei 6,34). Teama și îngrijorarea de lucrurile pe care nu le putem schimba sau controla sunt dăunătoare organismului. Nimeni nu poate ști astăzi cu ce se va confrunta mâine. Eliberarea de grija zilei de mâine va avea efecte benefice nu numai în controlul eficient al stresului, ci și în normalizarea funcțiilor organismului. Spre

exemplu, regresia spontană a cancerului poate avea loc datorită atitudinii mentale liniștite, lipsite de îngrijorare, care acceptă voia lui Dumnezeu, fără a pretinde în mod agresiv, în rugăciune, vindecarea.

Îngrijorarea mai privează organismul și de odihnă, acest proces de refacere care este esențial pentru a face față cu succes provocărilor stresului. Lipsa somnului creează mari dificultăți în adaptarea la factorii stresori. Totul se poate rezolva cu bine, însă doar atunci când îți dai seama că poți încredința fără nici o teamă viitorul tău în mâna lui Dumnezeu.

➤ 6. Gândește-te la lucruri înălțătoare: Filipeni 4,8.

Din nefericire, cei mai mulți dintre noi avem tendința de a ne gândi la lucrurile și situațiile negative și de a le uita pe cele bune, de care am avut sau avem chiar acum parte. Luăm seama la reclamele de la TV sau radio, care trezesc în noi dorința de a avea mai mult și tot mai mult. Dar, dacă vrem să menținem stresul în viața noastră la un nivel optim, trebuie să ne protejăm de cultura comercială a zilelor noastre. Să facem eforturi stăruitoare pentru a ne gândi la *ceea ce avem*, în locul a *ceea ce nu avem*. Să ne aducem mereu aminte de mulțimea binecuvântărilor primite, cu recunoștință și mulțumire. Această atitudine va întări sistemul imunitar și ne va da putere să depășim dificultățile.

„Nimic nu exercită o influență mai mare pentru favorizarea sănătății sufletului și a trupului, ca spiritul de recunoștință și laudă.” (Divina Vindecare, ed. 1997, p. 236)

➤ 7. Rugăciunea și meditația creștină. Cred că fiecare avem o mare nevoie de rugăciune și de meditație zilnică. Aceasta conferă o astfel de odihnă și înprospătare de care foarte puțini oameni își dau seama. Rugăciunea, privită din perspectiva biblică, este un proces activ. Fie că medităm la bunătatea lui Dumnezeu,

mulțumindu-l pentru ajutorul acordat în situații specifice, sau căutăm să înțelegem voia Lui în problemele cu care ne confruntăm, sau ne rugăm pentru semenii noștri aflați în nevoie, rugăciunea și meditația creștină presupun activitate intensă la nivel mintal. Aceasta este însă foarte *relaxantă*, fiind dovedită practic chiar cu ajutorul unui monitor bio-feedback.

Meditația creștină presupune comuniunea cu Dumnezeu, primind gândurile inspirate de El, simțind prezența Sa și ajungând să cunoști voia Sa. Pe lângă efectul benefic vizavi de stres, aceasta ne conduce la găsirea răspunsurilor și a soluțiilor practice pentru problemele zilnice.

➤ 8. Încrederea în Dumnezeu.

Îi este specific naturii umane să se frământă cu problemele vieții și să ignore ajutorul pe care Dumnezeu este gata să ni-l ofere. Dar *încrederea* înseamnă predare deplină în brațele Tatălui ceresc. Înseamnă să-L punem pe El și voia Sa pe primul plan în viața noastră. Apoi, credem că El va acționa în favoarea noastră la timpul și în modul potrivit, iar noi folosim energiile care ne-au fost dăruite de El, făcând tot ceea ce ne stă în putință. Isus Hristos este modelul care ne demonstrează puterea credinței în cele mai stresante împrejurări. În ciuda încercărilor teribile prin care a trecut, *încrederea Sa în Dumnezeu a fost neclintită*, iar iubirea față de oameni a rămas neschimbată. (Luca 23,34)

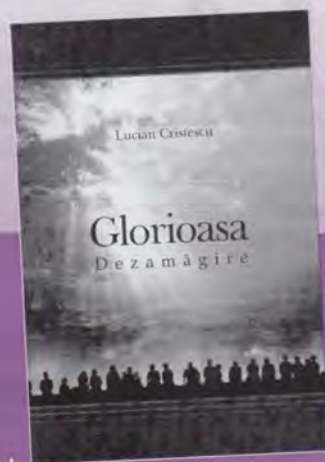
Toți cei care doresc să-și țină sub control cuvintele și faptele și să nu fie doborâți de stres ar trebui să studieze mereu și mereu viața lui Isus, aceasta fiind cea mai puternică și mai eficientă încurajare. (Romani 8,35.37; 2 Corinteni 4,8-9)

Traducere și adaptare realizată de Teodora Goran, după un capitol din cartea Proof positive de Neil Nedley, doctor în Medicină, SUA

Ești adventist?

Ce a fost la 22 octombrie 1844? Minciună sau adevăr? Dacă a fost minciună, noi, adventiștii de ziua a șaptea, avem ceva de-a face cu ea? Dacă a fost adevăr, ce explicație oferim noi lumii pentru uriașa Dezamăgire care a urmat?

Trebuie să cunoști răspunsul, pentru că el vizează identitatea și legitimitatea existenței tale și a bisericii cu care te-ai identificat!

„Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi.” (1 Petru 3,15)

2,5 RON

Casa de Editură *Viață și Sănătate*
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
www.viatasisanatate.ro,
tel. 021 323 0020

„VENIȚI LA MINE TOȚI CEI TRUDIȚI ȘI ÎMPOVĂRAȚI, ȘI EU VĂ VOI DA ODIHNĂ”

FELICIAN FARA

Marele Medic, Domnul Isus Hristos, ne-a lăsat o valoroasă învățătură: bolnavul are nevoie atât de vindecare trupească, cât și de vindecare spirituală.

Nu întâmplător, după ce-i vindeca pe orbi, paralitici sau leproși, Isus îi asigura că și păcatele le sunt iertate și-i îndemna să nu mai păcătuiască.

Creatorul omului știa că nu e suficientă îndepărtarea suferinței fizice, ci e nevoie și de îndepărtarea poverilor sufletești, care „usucă oasele” și aduce atâta nefericire. La ora actuală, cu toții cunoaștem că există o strânsă legătură între suferința psihică, spirituală și boală. O boală poate fi declanșată sau agravată de un stres emoțional sau de un conflict interior.

Ca și leproșii, paraliticii sau orbii de pe vremea când Marele Medic era pe pământ, și astăzi o mulțime de bolnavi Îl caută pe Învățătorul din Nazaret, își pun în El ultimele lor speranțe și, poate mai mult decât vindecarea, ei ar dori vindecarea păcatelor, împăcarea cu Dumnezeu.

Nu există fericire, liniște mai mare decât pacea pe care o dă Domnul Hristos.

Poate că și astăzi mulți bolnavi, ca și paralizatul de la Betesda, ar dori ca cineva să-i ajute să ajungă la „scăldătoare”, la cunoașterea și atingerea de Dumnezeu. Boala, mai mult ca orice altă stare, îl determină pe om la introspecție.

Acolo, pe patul de suferință, se nasc întrebări, precum: Ce este viața? Ce este dincolo de moarte? Sunt oare împăcat cu Dumnezeu și cu semenii? Va fi cumva o judecată, o condamnare? Ce ușurare, ce pace, ce bucurie să poți afla că Isus cel Înviat a plătit prețul pentru păcatele tuturor oamenilor, că oferă iertare deplină, iar celor ce vor să-L urmeze le oferă viața veșnică.

Mângâierea pe care o aduce Cuvântul lui Dumnezeu este deasupra oricărei încurajări omenești. Cuvântul dătător de viață este bine primit la spital, este ca un balsam pentru rană, ca o ușă care se deschide dinspre Paradis.

Cu siguranță că Domnul Isus ar fi fost așteptat la spital și aici el și-ar fi revărsat toată mila, compasiunea și dragostea pentru omul suferind.

Experiență personală

De 11 ani sunt medic specialist la Spitalul din Oravița. În această zonă (partea de sud a Banatului) a fost, până în 1995, o slabă prezență adventistă. Mulți bolnavi – unii cunoștințe, alții prieteni – au fost curioși să cunoască credința, dar mai ales să cunoască ce-i deosebește pe adventiști de ceilalți.

De-a lungul timpului, multe discuții au avut loc în saloane, unde se adunau în grupe 8-10 pacienți. La aceste întâlniri, ei manifestau un interes deosebit pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Unii erau surprinși că se dovedește cu Biblia crezul adventiștilor, iar mulți descopereau că au foarte puține cunoștințe din Biblie. Apoi, discutau între ei și a doua zi, iar cei interesați puneau și alte întrebări și, nu de puține ori, solicitau Biblii și literatură adventistă.

Am remarcat că oamenii au nevoie să-L cunoască pe Isus, să-L înțeleagă învățăturile și dragostea. Mulți bolnavi au nevoie de iertare din partea semenilor, dar și ei, la

rândul lor, trebuie să acorde iertare. Pentru a fi fericit, trebuie ca mai întâi să dai tu iubire și apoi să o aștepti din partea celorlalți. Dumnezeu a creat-o pe Eva, pentru ca Adam, iubind-o, să fie fericit.

Unii bolnavi, mai ales femeile, după ce își prezintă suferința, consideră că boala a apărut în urma unui necaz, a unui conflict în familie sau cu vecinii. Când li se vorbește despre învățătura Domnului Isus, despre chemarea lui de a-și ierta aproapele, despre îndelunga răbdare, despre importanța pe care o dă familiei, fiecărui membru în parte, fețele suferinde par curioase, apoi devin luminate de raza speranței, pe care Mântuitorul o răspândește prin Cuvântul Său.

Mulți bolnavi mai solicită întâlniri „pentru a vorbi din Biblie”. Uneori, ei cer lămuriri pentru pasajele pe care nu le-au înțeles. Pe lângă discuțiile în grupe, în spital se desfășoară săptămânal (sâmbăta) servicii divine. Spre deosebire de discuțiile libere

din salon, aici există o atmosferă solemnă, de respect, de vie emoție pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți participanți lăcrimează la rugăciune, la mesajele Domnului, prin care li se prezintă grija specială pe care a acordat-o Mântuitorul bolnavilor, doriința Lui de a le aduce pace în suflet, mângâiere, speranță, nădejde într-o viață mai bună.

Prezentarea vieții Mântuitorului și cu ajutorul cunoștințelor din Spiritul Profetic îi apropie mai mult de studiul Bibliei, le stârnește doriința de a-L cunoaște mai bine pe Marele Medic.

Întotdeauna muzica îi impresionează pozitiv. Linia melodică, versurile îi fac să simtă bucuria Sabatului, a întâlnirii cu Dumnezeu în ziua sfântă.

Pacienții care mai rămân în spital întreabă dacă va mai avea loc o astfel de întâlnire și sâmbăta viitoare. Cei care merg acasă povestesc vecinilor sau rudelor că la spital se ține sâmbăta „o slujbă frumoasă”. Aceștia din urmă, când devin pacienți, întreabă dacă se

mai ține „slujba de sâmbătă” și la ce oră.

Uneori, participă și aparținătorii care-și vizitează bolnavii. Unii își programează în mod intenționat vizita la ora 3 sau 4 după-amiază, sâmbăta, pentru a participa la „slujbă”.

Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, în Matei cap. 25, ne îndeamnă să-i vizităm pe bolnavi și să-L căutăm acolo unde este suferință. „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți...”

Să folosim dar și acest teren excepțional – spitalul – locul unde inima se deschide mult mai ușor și unde întrebările își găsesc un răspuns mai rapid. Și astfel vom dovedi că lucrarea medicală este cu adevărat brațul drept al soliei îngerului al treilea.

*Dr. Felician Fara, director,
Spitalul Orășenesc din Oravița*

Știați că...

Arterele se îmbolnăvesc încă din tinerețe

Studiul de sănătate a inimii, de la Bogalusa, a adus dovezi zdrobitoare în favoarea faptului că dezvoltarea aterosclerozei începe încă din copilărie.

Cercetătorii au efectuat autopsii asupra unui număr de 204 tineri decedați în

urma unor accidente. S-a constatat că arterele acestor tineri și copiii, prezentau **striuri grăsoase și plăci fibroase** pe peretele interior – indicii clare ale declanșării procesului de ateroscleroză. Unii dintre acești copii aveau doar doi ani. Factorii cei mai implicați în producerea leziunilor arteriale au fost colesterolul sangvin crescut, obezitatea și fumatul (la cei mai în vârstă).

Când este potrivit să se înceapă prevenirea bolilor de inimă și a accidentului vascular cerebral? Acest studiu arată că prima copilărie este timpul cel mai bun pentru formarea obiceiurilor sănătoase – alimentație sănătoasă, activitate, evitarea acumulării surplusului ponderal și, evident, evitarea fumatului.

Sursa: *New England Journal of Medicine* 1998;338:1650-6

Mersul pe jos în ritm alert, timp de 3-5 ore pe săptămână, poate reduce riscul de accident vascular cerebral cu 52%?

Prin consumul zilnic a cinci sau mai multe porții de fructe și legume, vă puteți reduce cu 30-50% riscul pentru majoritatea cancerelor?

Persoanele care consumă zilnic nuci se bucură de o reducere a riscului de infarct miocardic cu o treime până la o jumătate, comparativ cu cei care consumă rar nuci?

Pentru fiecare oră pe care o investiți în exercițiu fizic regulat, vă puteți aștepta să trăiți cu două ore mai mult?

Sursa: *Opt săptămâni pentru sănătatea ta*, Wellsource, 1999

Detectiv de sărbători

Toți îmi spun că sunt prea curioasă. Mama mi-a spus odată că cei curioși mor repede. Ei bine, încă nu am murit și niciodată nu m-am considerat prea curioasă până săptămâna trecută.

Mă numesc Clara și am șapte ani. Vreau să mă fac detectiv când voi fi mare. Vreau să rezolv mistere și să-i fac pe oameni fericți, oferindu-le răspunsuri. Nu contează că sunt doar un copil. Trebuie să începi de undeva, nu-i așa?

Prietena mea Rut crede că am o imaginație prea bogată. Ea îmi spune că ar trebui să mă fac profesoară sau asistentă medicală, pentru că astfel o să am mai puține necazuri. Poate că are dreptate. Se pare că mai tot timpul dau de bucluc.

Într-o zi, pe când visam la cariera mea de detectiv, mama m-a rugat să am grijă de surioara mea Ana. Ea dorea să o viziteze pe doamna Voinea, care închiriasse parterul casei.

Scara dintre cele două etaje are o balustradă, prin care se poate privi de sus exact în bucătăria de dedesubt, dacă ușa de la hol este deschisă. Când le-am auzit pe mama și pe doamna Voinea râzând dedesubt, nu am putut rezista. Trebuia să fiu un detectiv adevărat și să ghicesc ce se întâmplă.

Încetișor, am deschis ușa și am tras cu ochiul printre zăbrelele balustradei. Da, ușa de dedesubt era deschisă și am zărit silueta mamei în dreptul ușii.

Cele două râdeau și șușoteau de parcă savurau o glumă bună. Auzeam crâmpie din conversație. „Crăciun... o să-i placă la nebunie...”. Mai mult râs, mai multe șoapte. Cât îmi doream să știu despre ce vorbeau! Mi-am sprijinit chipul de zăbrele și m-am tot mișcat încoace și încolo până când mi-a intrat capul printre ele. Excelent. Acum puteam auzi și vedea mai bine.

– Am văzut una în magazinul din centru, spunea doamna Voinea.

– Atunci trebuie să mă duc să o văd, răspunde mama.

Ups, se părea că mama urma să urce pe scări. M-am gândit că ar fi bine să nu fiu prinsă trăgând cu urechea. Mama era foarte categorică în privința acestui subiect.

Cu grijă, am încercat să-mi retrag capul dintre zăbrele. Am tras și m-am sucit, dar nu reușeam să mă eliberez. Nu îndrăzneam să cer ajutorul, pentru că mama m-ar fi muștrat că am ascultat pe furiș. Mă întrebam dacă o să rămân așa pentru totdeauna. Mă durea gâtul, iar zăbrelele începuseră să îmi lase urme. Mi-am înghițit lacrimile.

– Clara, ce tot faci aici? m-a întrebat mama zărindu-mi fața roșie și umflată printre zăbrele.

A urcat repede scările și, văzând că eram blocată, a început să-mi vorbească încetișor.

– Stai liniștită, nu vei păți nimic.

Ușurel. Te scoate mama, m-a încurajat ea.

Doamna Voinea a venit până în dreptul scărilor și a tipat.

– Vai de mine! Sărăcuța de ea! Să sun la pompieri!

Pompieri? Ce să-mi facă pompierii? M-am îngrozit și am început să mă agită. Dar mama continua să mă liniștească, asigurându-mă că mă va scoate de acolo în scurt timp.

După un timp, care mi s-a părut o veșnicie, am reușit să mă relaxez suficient cât să mă pot lăsa pe mâna mamei. În cele din urmă, mișcându-mă încoace și încolo, a reușit să mă elibereze.

Acum, când mă gândesc, nu îmi dau seama ce plănuiseră mama și doamna Voinea. Este un mister pe care nu l-am elucidat încă. Știu însă că încă îmi doresc să fiu detectiv și încă exersiez pentru aceasta. Însă acum încerc să nu mai spionez discuțiile particulare și puteți fi siguri că nu îmi mai vâd capul printre zăbrele.

Traducere: Oana Ghiga

Adventist Review, decembrie 2004

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. Când vom ajunge în cer, Dumnezeu Se va bucura ca noi să explorăm Universul.

- Împarte coli de hârtie și creioane.
- Cere-i fiecărui membru al familie să deseneze ce dorește să vadă în cer sau să compună o scurtă descriere despre lucrurile pe care ar vrea să le afle.
- Cântați împreună un imn despre cer.

Căci Dumnezeu era cu ei!

GABRIEL VASILESCU

In ultimul Sabat al lunii august, în istoricul centru misionar adventist de la Stupini, are loc întâlnirea anuală a pastorilor pensionari adventiști din România și din Diaspora.

Anul acesta, la Stupini, ne-am bucurat de prezența fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii Române, și a unor frați președinți sau secretari de Conferințe. La eveniment au mai participat și unii membri ai corului *Sola Scriptura Muntenia*, precum și alți oaspeți dragi.

Un număr record de colegi pastori pensionari, cu soțiile, sau doar surori pensionare au contribuit la bucuria revederii în acest „templu” sfințit de prezența lui Dumnezeu.

Vineri, 26 august 2005, întâlnirea a început cu altarul de dimineață, apoi a urmat ora de rugăciune, continuând cu lucrările specifice întâlnirii. Seara, am participat cu emoție la serviciul divin al Sfintei Cine. Am trăit clipe memorabile, adeseori unice prin solemnitatea lor.

Dimineața Sabatului, de o rară frumusețe, a oferit posibilitatea participării entuziaste a unor frați veniți din Brașov, Râșnov, Bran, Codlea, Făgăraș și Diaspora la ora de rugăciune, apoi la serviciul divin al Școlii de Sabat. În cuvântul de introducere de la ora de predică, s-a spus printre altele: „Doresc ca primul gând să cuprindă exprimarea încărcăturii noastre sufletești de mulțumire, recunoștință și laudă la adresa Celui veșnic, precum și rugămintea respectuoasă de a fi călăuziți de Duhul Sfânt”.

Au fost adresate cuvinte de bun venit fraților pastori pensionari, apoi celorlalți reprezentanți ai Conferințelor iar, în final, fr. Emilian Niculescu a adus salutul din partea Comitetului Uniunii.

În continuare, au fost prezentate câteva dintre motivele acestei întâlniri:

1. Să aducem adorare și sinceră recunoștință Celui Atotputernic.

2. Să ne amintim cu pioșie de primii „făclieri”, pionierii lucrării, fideli urmași ai Domnului – evocând și câteva dintre cele mai cunoscute nume – dar să ne și exprimăm respectul față de cei care sunt încă printre noi, frați care „au dus zăduful zilei” și greutățile persecuțiilor.

3. Să ne exprimăm încă o dată atașamentul față de Dumnezeu și de biserica Sa, față de doctrina și organizația acesteia. Vrem să spunem încă o dată, ca să cunoască toți – cerul și pământul – că numai în unire și în dragoste, prin puterea harului Său, lumina slavei și a Cuvântului poate fi dusă până la marginile pământului.

4. Și ne-am mai adunat bătrâni și tineri să zicem ca Samuel: „Vorbește, Doamne, căci noi, robii Tăi, ascultăm”. Și cu adevărat Domnul ne-a vorbit prin trimisul Său lucruri minunate, insistând pe ideea frumuseții de a fi chemați la slujirea lui Dumnezeu și a semenului. Mesajul prezentat în cuvinte pline de conținut emoțional, chiar mișcătoare, a fost primit cu toată căldura sufletului de mulțimea participanților.

După-amiaza Sabatului ne-a oferit prilejul de a fi exprimate multe cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu, de a cânta din nou imnul întâlnirii, scris pe

versurile fr. Demetrescu (în 1949, la Stupini), de a recita poezia întâlnirii și de a cânta multe cântări.

Unii au spus experiențe personale cu Dumnezeu sau versuri scrise pentru acea ocazie. Momente emoționante au fost, de asemenea, când tinerii președinți de Conferințe, precum fr. Marius Munteanu, sau secretarii de Conferințe: Narcis Ardelean, Karoly Tamaș au rostit cuvinte pline de dragoste și prețuire pentru înaintașii lor, prezenți în sală, împreună cu salutul fiecărei Conferințe.

Într-o atmosferă caldă, am cântat dorul după Ierusalim – Orașul ceresc.

Folosesc acest prilej pentru a menționa contribuția substanțială adusă la această întâlnire de: fr. Gheorghe Panait, directorul Casei de Pensii, fr. Cornel Marian, cel care răspunde de Institutul de la Stupini, corul mixt și bărbătesc *Sola Scriptura Muntenia* și, nu în ultimul rând, de fr. Raicu și echipa de surori care ne-au asigurat mese gustoase și o găzduire impecabilă. Am fost, de asemenea, onorați de prezența directorului *Hope Media* și a tehnicienilor săi, care au filmat, astfel ca doritorii să poată face comenzi pentru a avea amintirea evenimentului.

Sabatul s-a încheiat cu încrederea re consolidată că, deși asistăm la schimbarea generațiilor, Dumnezeu a fost, este și va fi la conducerea bisericii Sale pe pământ, și pentru aceasta Îi aducem slavă în veci. Amin.

Gabriel Vasilescu, pastor, Comunitatea Maranatha, București, președintele Asociației pastorilor pensionari AZȘ din România

România reprezentată la Diviziunea Euro-Africa

În perioada 7-9 noiembrie 2005, s-au desfășurat lucrările Comitetului anual al Diviziunii Euro-Africa, la care președintele Teodor Huțanu, membru de drept în acest comitet, a fost însoțit de secretarul și de trezorerierul Uniunii, fr. Emilian Niculescu și fr. Ioan Câmpian, și de către directorul Institutului Teologic Adventist, fr. Barna Magyarosi.

Cu această ocazie, Comitetul l-a numit pe fr. Cristian Modan în funcția de asistent administrativ al președintelui Diviziunii Euro-Africa. „Această numire constituie o bună oportunitate pentru ca Uniunea Română să-și aducă contribuția la dezvoltarea Diviziunii”, a spus fr. Huțanu. În același timp, prin această numire, Diviziunea va putea fi mai bine informată cu privire la potențialul de slujire al românilor din țară și din străinătate.

Fratele Modan va continua să lucreze în funcția de director al Departamentului de Tineret al Uniunii Române, în timp ce o parte din timpul său îl va pune la dispoziție pentru îndeplinirea noilor responsabilități pe care le va avea în cadrul Diviziunii Euro-Africa.

(Viorel Dima / AARC)

Lansarea noilor studii biblice pentru copii

Începând cu 1 ianuarie 2006, cele patru studii biblice pentru copii se vor schimba după noua programă pregătită de Conferința Generală, cu sprijinul bisericii mondiale, conținând 624 de lecții pentru copiii de la 0 la 14 ani.

Pentru pregătirea trecerii la noile studii, Departamentul Copii și Departamentul Școlii de Sabat au organizat la Stupini, în perioada 11-13 noiembrie 2005, o prezentare a noilor studii biblice și a sistemului după care au fost concepute. Prezentarea a fost susținută de Elsa Cozzi, directorul Departamentului Copii, de la Diviziunea Euro-Africa. Cei 120 de participanți, instructori ai Școlii de Sabat pentru copii, din cele șase Conferințe, vor organiza, în cursul săptămânilor următoare, instruirii asemănătoare pentru a prezenta și implementa noile studii biblice tuturor instructorilor pentru copii. Aceste studii sunt semnificativ diferite de cele folosite până în prezent, bogat ilustrative și conține numeroase activități practice care trebuie desfășurate pe parcursul întregii săptămâni. La conceperea acestor studii au lucrat teologi și psihologi din toate diviziunile, în stilul sugerat de Spiritul Profetic, la baza lor aflându-se conceptul de GraceLink:

harul, închinarea, părtășia și slujirea.

„Când li se predau copiilor învățăturile Bibliei, se câștigă foarte mult, dacă se observă înclinația minții lor (care sunt lucrurile care îi interesează) și dacă se prezintă tocmai ce zice Biblia despre aceste lucruri. Din moment ce elevii văd că învățăturile Bibliei se aplică propriei lor vieți, ei învață să privească Sfânta Carte ca pe un sfătuitor al lor.” (Ellen White, *Educație*, p. 186).

(Cora Dumitru / AARC)

Modelând caractere pentru cer

Sâmbătă, 5 noiembrie 2005, elevii Liceului Teologic Adventist din Craiova au avut bucuria de a-l avea ca invitat pe fr. Laurențiu Ionescu, profesor la Institutul Teologic Adventist din Cernica. A fost un Sabat deosebit, cu multe învățături, cu multe întrebări care și-au găsit răspunsul și cu o atmosferă plină de spiritualitate. Tinerii liceeni au simțit solia adevărului prezent și au luat hotărârea de a-L sluji pe Dumnezeu cu mai multă dăruire, dar și de a tinde spre educația pe care o dorește El.

După-amiază, în comunitatea Craiova 1, a avut loc un program interactiv, moderat de fratele Constantin Popescu, pe teme de educație creștină și de alegere a sistemului de educație potrivit.

(Lucian Răcilă / AARC Oltenia)

Ș T I R I

Voluntari pentru proiectul „Un an pentru Hristos”

Proiectul „Un an pentru Hristos” se adresează tinerilor care simt chemarea de a-I oferi lui Dumnezeu un timp special pentru a se implica într-o lucrare specială. În cadrul acestui proiect, voluntarii vor fi împărțiți în echipe (7-8 tineri), în funcție de abilități și experiență (lucrul cu copii, muzică, limbi străine, medicină, calculator etc.). Iată câteva tipuri de activități și proiecte care ar putea fi realizate în perioada respectivă:

1. Meditații gratuite pentru copii și tineri
2. Cursuri de engleză, calculator, muzică pentru copii și tineri din localitate
3. Cursuri diverse la orele de dirigenție
4. Activități gen TinSerV
5. Activități recreative
6. Colinde și concerte
7. Miniexpoziții și seminarii de sănătate
8. Școala Biblică de Vacanță, Clubul Licuricilor/Exploratorilor

9. Biblioteca mobilă și colportaj

10. Studii biblice în familii

11. Conferințe biblice etc.

Pentru început, ne-am propus ca proiectele pilot să se desfășoare pe o perioadă mai scurtă (decembrie 2005-iunie 2006). Proiectele-pilot se vor desfășura în zone fără prezență adventistă sau cu o reprezentare mică, zone în care avem spații de cazare (centrele de tineret, biserici construite în zone albe etc.).

Cei interesați sunt invitați să consulte adresele de internet tineret@azs.ro și duvicora@yahoo.com.

(Cristian Modan / AARC)

Acreditare

Departamentul Educație al Conferinței Moldova a încheiat protocoale cu toate cele opt inspectorate școlare județene de pe teritoriul Conferinței, în baza cărora toți pastorii și membrii laici, care și-au depus dosarele în vederea acreditării ca personal didactic de predare a religiei adventiste, au obținut avizul favorabil. (Remus Soare / AARC Moldova)

O nouă televiziune – încă o ocazie de a transmite solia din cer

Marți, 8 noiembrie 2005, Consiliul Național al Audiovizualului a acordat licența pentru difuzarea de programe de televiziune prin satelit de către Televiziunea Speranța TV. Licența este valabilă nouă ani, cu posibilitatea prelungirii, și va fi administrată de către SC Dinamic Audio Serv SRL al Bisericii Adventiste. „Se întrevede o perspectivă luminoasă a lucrării prin media, o lucrare pe care Dumnezeu a proiectat-o pentru timpul sfârșitului”, a declarat pastorul Nelu Burcea, directorul general al Centrului Media Adventist.

Într-adevăr, așa cum declara pastorul Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste din România, „această licență este încă o dovadă că Dumnezeu răspunde la rugăciuni”. În același timp, „acest răspuns pe care Dumnezeu ni l-a dat la rugăciunile noastre este și un mesaj cu privire la responsabilitatea pe care El o pune asupra noastră. Iată de ce, a declarat pastorul Huțanu, trebuie să ne întoarcem tot la rugăciune – pentru ca această lucrare să rămână lucrarea Lui și nu a oamenilor”.

Așa cum se exprima Cristian Panaitescu, regizorul de la Hope Media, „suntem bucuroși să ne aliniem televiziunilor cu acoperire națională (Realitatea TV, Antena 3, TVR 1) cu ajutorul tehnicii noi digitale de transmisie (DIGI-TV), care nu este mai

veche de cinci ani”. Într-adevăr „visul a devenit realitate”. „Mesajul adventului”, declara pastorul Liviu Dumitrașcu, directorul de programe video, „va intra de acum în fiecare casă”.

(Viorel Dima / AARC)

Congresul cadrelor didactice adventiste

În perioada 13-16 octombrie, la Stupini, s-a desfășurat Congresul cadrelor didactice adventiste din România. Au fost prezente peste 200 de persoane: educatori, învățători, profesori de diferite specialități și cadre didactice universitare. Tema congresului a fost „Filozofia creștină a educației”. Congresul a beneficiat de prezența dr. Rene Rogelio Smith, profesor de filozofia educației adventiste la Universitatea Adventistă „La Plata”, Argentina, care este considerat cel mai bun specialist adventist în domeniu. Prezentările au avut un înalt conținut spiritual și un nivel academic excepțional.

Cu această ocazie, a fost lansată cartea profesorului Smith, *Procesul pedagogic – agonie sau renaștere*, care reunește cercetările aprofundate ale dr. Rene Smith în domeniul influenței filozofiei grecești asupra sistemului educațional contemporan și prezintă viziunea biblică asupra educației, viziune susținută de Biserica Adventistă.

Cursul a fost omologat de Casa Corpului Didactic București, care a fost reprezentată de patru profesori metodiști. Participații au primit certificate de participare din partea Departamentului Educație al Uniunii și adevăruri din partea Casei Corpului

Didactic, care le vor fi considerate credite pentru educația continuă.

Congresul a hotărât să propună Uniunii organizarea regulată a unor astfel de manifestări, dezvoltarea și extinderea sistemului de educație adventistă din România și înființarea unei asociații profesionale nesindicale a cadrelor didactice adventiste.

Deși programul a fost dens, percepția participanților a fost pozitivă, considerând că tematica aleasă este de o importanță capitală pentru educația adventistă din România.

(Valeriu Petrescu / AARC)

„Cărările iubirii”

Peste 300 de tineri au participat sâmbătă, 15 octombrie, la Festivalul tinerilor adventiști din județul Teleorman. Intitulat sugestiv „Cărările iubirii”, festivalul a fost găzduit de biserica din Crângeni.

Programul s-a deschis cu recitarea mai multor psalmi și înălțarea de imnuri, apoi a continuat cu un moment de studiu inedit, prin care tinerii au descoperit în Scripturi noi perspective ale iubirii lui Dumnezeu.

După-amiază, prin poezie sau prin cântec (amintim aici prezența corului de tineret din Alexandria și formațiile de fanfară-copii, fanfară-tineri și de viori din Peretu), tinerii au vorbit despre „cărările iubirii” lui Dumnezeu.

Mai mult decât o sărbătoare, momentul i-a ajutat pe tineri să vadă că uniți pot fi o putere spre bine în lume și, de asemenea, să înțeleagă mai bine cum doar iubirea lui Dumnezeu poate vindeca rănilor provocate de păcat.

(George Șchiopu / ARRC Oltenia)

Ș T I R I

Programul-pilot „Școala de Sabat reformulată” în Conferința Transilvania de Sud

În data de 9 octombrie 2005, la Sighișoara, a avut loc întâlnirea liderilor din patru biserici de pe teritoriul Conferinței Transilvania de Sud, unde se promovează programul-pilot „Școala de Sabat reformulată”. Întâlnirea a fost marcată de prezența fr. George Uba, directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrare personală de la Uniunea Română.

Ziua de 24 octombrie 2005 a fost semnificativă pentru comunitățile Sfântu Gheorghe, Ojdula, Lemnia, Târnăveni și Târlungeni din Conferința Transilvania de Sud, în vederea promovării programului pilot al Școlii de Sabat. Au fost prezenți pastorii comunităților sus-amintite, diriginții Școlii de Sabat și instructorii. Împreună cu directorul Școlii de Sabat de la Conferință, fr. Portik Herbert Zoltan, a fost dezbătut programul Școlii de Sabat reformulate, s-au căutat soluții pentru implementarea programului în comunitățile

mai sensibile la modificări și au fost parcurse câteva cursuri referitoare la ora instructorilor, rolul instructorului și importanța restructurării grupelor Școlii de Sabat. În final, participanții și-au împărtășit experiențele la o masă de părtășie.

(Portik Herbert Zoltan / AARC Transilvania de Sud)

Ocazie de reconsacrare în județul Sălaj

În ziua de duminică, 13 noiembrie a.c., Biserica Adventistă din Crasna a fost gazda unei întâlniri speciale pentru toate bisericile din județul Sălaj. Au fost vizati atât slujbașii, cât și toți cei dornici să lucreze în via Domnului. Au participat, cu o singură excepție, toți membrii comitetului actual al Conferinței Transilvania de Nord și pastorii locali. După momentele de instruire pentru slujbași, a urmat un program de prezentare a priorităților Conferinței și a proiectelor departamentelor. La final, a avut loc o discuție deschisă, în care intervențiile participanților au accentuat nevoia de reconsacrare și de implicare în slujirea tinerilor.

(Beniamin Anca / AARC Transilvania de Nord)

Triplă sărbătoare la Buzău

Sabatul din 8 octombrie 2005 a însemnat pentru credincioșii adventiști din municipiul Buzău și din împrejurimi un triplul prilej de sărbătoare și de bucurie. S-au aniversat 135 de ani de prezență adventistă în România, un secol de prezență adventistă pe meleagurile județului Buzău, precum și 10 ani de la dedicarea bisericii locale „Betel” din Municipiul Buzău, gazda acestei sărbători.

Printre oaspeții acestui eveniment, s-au aflat juristul Dumitra Drăghici, secretar general al Consiliului județean Buzău, prof. Gheorghe Bodea, inspector general al Inspectoratului Școlar Județean Buzău, comisarul șef Ion Marin, comandantul Poliției Municipiului Buzău, preot Pavel Butnariu, parohul Bisericii Romano-Catolice din Buzău, Daniel Cocos, pastorul Bisericii Baptiste din Buzău și alții care, prin alocuțiunile prezentate, și-au manifestat aprecierea pentru ceea ce Dumnezeu a realizat prin credincioșii adventiști.

După-amiaza a fost rezervată sărbătoririi unui secol de prezență adventistă pe teritoriul județului Buzău. Au rememorat experiențe de credință și greutăți ale trecutului pastorii pensionari care au slujit în zona județului Buzău: Mișu Sofronie, Ștefan Ionescu, Constantin Vasile, și pastorul Paulin Micu. În încheiere, prin cuvântul adresat celor prezenți, pastorii Teofil Petre și Viorel Dima au evocat spiritul pionierilor bisericii, al căror exemplu de jertfă și de luptă spirituală trebuie continuat.

Tripla sărbătoare a fost o ocazie deosebită de a ne reaminti drumul pe care Dumnezeu ne-a condus până aici și dorința noastră de reînviare a flăcării credinței și speranței advente care i-a animat pe pionierii bisericii.

(Cezar Spătăreanu / AARC Muntenia)

Schimbări administrative

Comitetul Uniunii de Conferințe a decis încetarea activității fr. Paul Csavdari din poziția de director al Casei de Editură. La începutul lunii octombrie, fr. Paul Csavdari a anunțat, pentru prima dată, că nu mai împărtășește aceleași convingeri cu privire la doctrina trinitariană. După ce au fost efectuate pașii premergători, marți, 11 octombrie a.c., Comitetul Uniunii de Conferințe a avut o discuție oficială cu fr. Paul Csavdari cu privire la această convingere, în urma căreia a hotărât încetarea activității dănsului din funcția de director al Casei de Editură „Viață și Sănătate”. Un grup de frați pastori și profesori vor continua discuțiile cu dumealui, cu intenția de a aduce lumină asupra acestui punct de vedere.

Urmare a încetării activității fratelui Paul Csavdari, Comitetul Uniunii de Conferințe a decis luni, 17 octombrie a.c., numirea în funcția de director al Casei de Editură „Viață și Sănătate” a fr. Iacob Pop. Acesta a slujit ca pastor și secretar al Conferinței Transilvania de Sud, în prezent fiind secretarul Asociației Pastorale, în cadrul aceleiași Conferințe.

În aceeași ședință, Comitetul Uniunii de Conferințe a decis organizarea

Centrului Media al Bisericii Adventiste, care include atât Radio Vocea Speranței, cât și Studioul Video. Director al Centrului Media a fost numit pastorul Nelu Burcea, care va continua să asigure și conducerea Radio Vocea Speranței, iar pastorul Liviu Dumitrașcu va coordona activitățile Studioului Video, în calitate de director de programe.

Sediul Centrului Media a fost inaugurat joi, 24 noiembrie a.c., în prezența unor invitați de seamă de la Conferința Generală și de la Diviziunea Euro-Africa, precum și din partea autorităților române. Sediul Centrului Media se găsește la aceeași adresă cu sediul Uniunii de Conferințe, într-o clădire nou construită, modernă, adaptată nevoilor de funcționare a studiourilor de radio și televiziune.

(Viorel Dima / AARC)

Întâlnirea prezbiterilor și a pastorilor din Conferința Banat

Duminică, 9 octombrie 2005, în capela Bisericii Adventiste „Salem” din Arad, s-au întâlnit 175 de prezbiteri și pastori de pe întregul teritoriu al Conferinței Banat, într-un program special de instruire, motivare și viziune. Timp de cinci ore, într-o atmosferă solemnă și înălțătoare, întregul corp al slujbașilor a avut ocazia să descopere pe larg frumusețea închinării din zorii creștinismului și în același timp să înțeleagă nevoia urgentă a unei îmbunătățiri în ceea ce privește liturgica în Biserica Adventistă.

(Mihai Maur / AARC Banat)

Ș T I R I

Un vis împlinit: Grădinița adventistă Moisei Centru, județul Maramureș

Un vis care părea irealizabil cu câteva luni în urmă a devenit realitate. În data de 7 noiembrie a.c., la Moisei, a fost inaugurată grădinița adventistă David. Obstacolele care păreau de nedepășit au rămas în urmă. Entuziasmul și perseverența factorilor implicați în organizare au făcut diferența. S-a remarcat buna mobilizare a frățietății și dispoziția de a sacrifica pe măsura valorii idealului propus. Grădinița își desfășoară activitatea în incinta Bisericii Adventiste Moisei Centru și are momentan 13 copii înscriși. Programul beneficiază de sprijinul unui educator specializat și de 3 voluntari care largesc domeniul de specialitate al grădiniței cu disciplinele: engleză, muzică și arte plastice. La deschiderea oficială, au participat viceprimarul, pastorul local și directorul Departamentului Educație al Conferinței.

(Beniamin Anca / AARC Transilvania de Nord)

Festivalul tinerilor romi

„Festivalul romilor” – o idee lansată de un festival al strugurilor. Pe atunci, a stârnit sentimente contradictorii, însă ideea a rămas. Iar pe 22 octombrie 2005, s-a împlinit. Festivalul tinerilor romi s-a desfășurat sub motoul „Uniți în Hristos”.

Evenimentul a avut loc în capela Bisericii Adventiste din Mărginenii de Jos, Prahova, unde s-au adunat tineri din multe zone ale Conferinței Muntenia: Ploiești, Buzău, București, Niculești. Cei peste 200 de tineri romi și-au unit inimile și glasurile în această zi plină de semnificație în istoria adventă pentru a-și reînnoi angajamentul față de Cel a cărui năzuință fierbinte a fost: „Mă rog ca toți să fie una” (Ioan 17,21). Prezența președintelui Conferinței Muntenia, fr. Teofil Petre, i-a făcut pe cei tineri să guste câteva frânturi de înțelepciune, iar fr. Cătălin Bărbulescu i-a determinat pe cei mai în vârstă să-și reamintească bucuriile tinereții.

Putem spune că a fost un Eben-Ezer – până aici Dumnezeu ne-a ajutat. (Vali Bădescu / AARC Muntenia)

MARIA BUBURUZAN

În prima zi a anului 1923, a venit pe lume primul născut al familiei Petru și Ecaterina Brechler: Maria. Studiind cu pasiune Cartea Sfântă, a hotărât să primească botezul în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în anul 1937, la vârsta de 14 ani. În 1941, pe 7 septembrie, se căsătorește cu Gheorghe Buburuzan, fiind binecuvântați cu doi copii: Domnica și Gheorghe.

Au parcurs împreună timpuri grele, dar toate adversitățile și greutatea nu au putut să stingă dragostea lor, care i-a legat timp de 64 de ani.

Ultimii 20 de ani au fost încărcăți de boală și suferință, dar Dumnezeu a făcut minuni după minuni pentru ea. În ultimii șase ani, după accidentul vascular cerebral, n-a mai putut spune multe celor din preajmă, dar a spus tot lui Dumnezeu.

Și-a încheiat alergarea pe acest pământ pe 30 septembrie 2005, după aproape 83 de ani, cu speranța întâlnirii împreună cu soțul, copiii, nepoții și strănepoții în apropiata zi a revenirii Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos.

ADELA ȘTEFAN

Într-o frumoasă zi de 18 septembrie 1957, familia Ștefan o primește pe Adela ca pe un dar.

De mică este educată în spiritul credinței față de Dumnezeu, cu care încheie legământ pe data de 30 iulie 1971. Și-a consacrat cei mai frumoși ani slujirii bisericii Domnului, din orașul Călărași, fiind secretară și casieră.

După o scurtă și neîndurătoare suferință, încetează din viață pe data de 1 iunie 2005, la vârsta de numai 47 de ani.

Toți cei ce au iubit-o o vor păstra în suflet, așteptând cu dor dimineața învierii.

ȘTEFAN KOZMA

Era 19 octombrie 1949, când în „grădina” familiei Kozma din Cojocna Clujului, a înflorit primul mugur ce

încununa unirea a doi tineri căsătoriți. I-au zis Ștefan (cunună).

Cunoașterea lui Dumnezeu din Cuvânt și experiență personală, precum și puternica înrăurire pe care pastorul Wilhem Moldovan a avut-o asupra lui Ștefan l-au ajutat pe acesta să opteze pentru slujirea totală și fără rezerve a Domnului său.

Astfel, în 1967, la vârsta de 18 ani, a intrat în legământ sfânt cu Domnul, coborând în apa botezului. Apoi, în 1975, s-a înscris la Seminarul Teologic Adventist din București, pentru a-și perfecționa cunoștințele și metodele de slujire.

După absolvire (1979), și-a unit viața cu sora Filomica Ivancu, unire pe care Domnul a binecuvântat-o cu doi copii: Lorant și Elisabeth. A slujit ca pastor în trei Conferințe: Moldova, Transilvania de Nord și Transilvania de Sud, unde a păstorit districtele: Bârlad (5 ani), Vaslui (5 ani), Reghin (7 ani), Tg. Mureș II (4 ani), Sovata (4 ani). Urma să ia în primire un nou district – Voivodeni –, dar glasul Stăpânului a spus: „Destul! Bine rob bun și credincios...”.

În 21 iunie 2005, fiul vieții fratelui Ștefan s-a rupt, lăsând în urmă nu

doar suferință și durere, ci și multe „de ce-uri”. S-a stins din viață pe neașteptate. Biblia a rămas deschisă pe birou, alături de schița ultimei predici neterminate și nerostite.

În ziua de 24 iulie 2005, fr. Kozma a fost însoțit pe ultimul drum pământesc către locul de odihnă, de Filomica (soția), Lórant (fiu), Elisabet (fiică), mama, frații Jócó și Annuska, rude și prieteni, delegați ai Uniunii de Conferințe, personalul de conducere al Conferinței Transilvania de Sud, colegii de seminar, colegii pastori, frați și surori, pe care i-a slujit cu drag, din cele trei Conferințe.

Cuvântul de mângâiere și speranță a fost rostit de frații Teodor Hușanu și Ioan Cămpian-Tătar, care au subliniat gândul: „Nu putem spune de ce, dar știm că suntem în mâna Lui”.

NECULAI IFTIMIA

Pe data de 22.09.2005, s-a stins din viață fr. Neculai Iftimia, în vârstă de 85 de ani, lăsând în urmă copii, nepoți și strănepoți. A cunoscut credința adventă în anul 1943, fiind membru al comunității Bodești, județul Piatra Neamț. A slujit până în ultima clipă cauzei lui Dumnezeu, fiind zeci de ani prezbiter al comunității.

Pentru frați și familie a fost un exemplu demn de urmat, un bun consilier familial și un om de o mare valoare spirituală.

A fost condus la locul de odihnă de către familie, prieteni și o mulțime de credincioși, având speranța că Domnul îl va chema la viață în ziua învierii celor dreți.

Ș T I R I

Vizita fr. David Gates la sediul Uniunii

Pe data de 17 oct. 2005, Comitetul Uniunii a primit vizita fr. David Gates, a soției sale și a organizatorilor turneului său, frații Cornel Moiseanu și Dan Țecu din Spania.

Într-o atmosferă de încredere și deschidere frățească, timp de aproape două ore, dialogul a cuprins: impresii culese din România de către familia Gates, diverse aspecte ale lucrării fr. Gates pentru promovarea mesajului advent în lume, pe calea undelor, inițiativele Diasporei române din SUA și Spania pentru realizarea unui program de transmisiuni prin satelit pentru românii de pretutindeni, și altele.

Președintele Uniunii a apreciat efortul depus și inițiativele îndrăznețe ale fr. Gates și s-a exprimat în favoarea unei comunicări bazate pe încredere, de natură să întărească unitatea bisericii, cât și implicarea mai amplă a laicilor în promovarea întregii solii pe mapamond. La rândul său, fr. Gates și-a manifestat bucuria pentru privilegiul pe care l-a avut să cunoască biserica din România și

optimismul pentru traducerea în fapt a însărcinării divine: „Mergeți în toată lumea”.

(Lucian Cristescu / Asociația Pastorală)

„Secretele longevității” prezentate de revista National Geographic

În ediția în limba română a lunii noiembrie a revistei National Geographic, Dan Buerner prezintă „Secretele longevității”, comparând trei grupuri de populație din întreaga lume: locuitorii insulei Sardinia, Italia, unde „un procent uimitor de bărbați ating vârsta de 100 de ani”; populația din insula Okinawa, Japonia, una dintre cele mai longevive populații din lume, cu „o speranță de viață medie de 78 de ani la bărbați și 86 de ani la femei”; și adventiștii de ziua a șaptea din Loma Linda, California, care „evită mâncarea nesănătoasă și cofeina și tind să trăiască cu patru până la zece ani mai mult decât californianul mediu”.

http://www7.nationalgeographic.com/ngm/0511sights_nsounds/index.html
(AARC)

Teologia oamenilor de afaceri

GEORGE IACOB

In perioada 11-12 noiembrie a.c., la Institutul Teologic

Adventist de la Cernica, a avut loc a XVII-a sesiune a SCOAR (Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri din România). Au fost prezenți peste 50 de persoane, membri SCOAR și simpatizanți.

Din partea Uniunii

Adventiste au fost prezenți fr. Teodor Huțanu, președintele și fr. Ioan Câmpian, trezorerierul Uniunii.

În cuvântul de deschidere, fr. Remus Bența, președintele SCOAR a spus un bun venit tuturor celor prezenți, spunând: „*Suntem aici pentru o cauză, și această cauză este să-L slujim pe Hristos, să slujim unii altora și să slujim pentru alții, căci la aceasta am fost chemați!*”

SCOAR a apărut prin harul lui Dumnezeu, datorită schimbărilor economice și politice din România și a unor frați devotați ajutării lucrării misionare din țară.

Când discuți despre afaceri și mai ales despre oamenii de afaceri, observi că imediat ești catalogat ca necinstit, necurat, nedrept. Oare se mai pot face afaceri cinstite astăzi? Oare în România de astăzi se fac doar afaceri ilicite, necurate și necinstite? Așa cum s-a putut și pe vremea lui Iosif sau a lui Daniel se poate și astăzi! Totul depinde de relația personală pe care o am cu Acela de la care vin toate.

Au fost prezentate mai multe subiecte cu încălcătură morală și spirituală, dintre care: *Creștinul în afaceri* (Lazăr Bența), *Munca în Sabat* (Ioan Mohora) și *Sabatul și oamenii de afaceri* (Remus Bența).

Temele care au fost prezentate au arătat că, atunci când este prezent Domnul și când omul de afaceri este convertit, el este un copil al Său. Atunci se pot face afaceri cinstite și tot atunci și inima față de nevoile altora este mult mai deschisă. Președintele SCOAR spunea că: „*Dumnezeu are nevoie de oameni integri, iar noi, cei care astăzi administrăm anumite bunuri, fie valori mici, fie valori mari, suntem chemați de Dumnezeu la credincioșie.*”

În raportul privind activitatea SCOAR a ultimilor 4 ani, președintele său a trecut în revistă activitatea care a avut loc în această perioadă, arătând dezvoltarea organizației pe

toate planurile, din 27 octombrie 2001 până în 11 noiembrie 2005. În cei 4 ani, s-au făcut noi înscrieri de membri, iar suma totală alocată pentru finanțarea proiectelor a crescut de la 1.119.000.000 lei ROL la 7.229.180.000 lei ROL, 64.020 EU. și 1.120 \$. Domeniile în care SCOAR este implicat sunt diverse: evanghelizare, educație, sănătate, asistență socială, toate

acestea fiind folosite pentru misiune în cadrul Bisericii Adventiste. La această sesiune fr. Remus Bența a fost astfel reales președintele SCOAR.

Unul dintre obiectivele principale ale SCOAR este acela de a atrage cât mai mulți membri activi. Poate deveni membru SCOAR orice membru adventist, fie că este persoană fizică, juridică, familiară. SCOAR are ca scop să-L prezinte pe Domnul Isus Hristos în mod practic înaintea oricărui om din lume.

Predica fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, a avut la bază paragraful din Marcu 3,13-19, alegerea celor doisprezece apostoli, prezentând chemarea lui Dumnezeu, adresată ucenicilor de atunci și celor de acum, oamenilor de afaceri de atunci și oamenilor de afaceri de azi. SCOAR este o binecuvântare pentru biserică și un ajutor real și practic pentru lucrarea misionară din cadrul ei. În programul de după-amiază, SCOAR a prezentat un program muzical special, o reuniune muzicală, invitând soliști și formații muzicale consacrate din toate colțurile țării.

Este un lucru extraordinar ca oamenii de afaceri, cu o mare influență, cu mulți angajați, cu posibilități materiale mari, să poată spune că, fără Isus ca Domn și Mântuitor personal în viața lor, nu sunt nimic. Este mare lucru să-ți dai seama că Proprietarul de drept este Dumnezeu și că tot ce ți-a pus în palmă, mai mult sau mai puțin, nu este al tău, ci al Lui. Nu ești decât un ispravnic. Așadar, ferece de toți ispravnicii credincioși, căroră Domnul le va spune atunci: „*Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.*” Amin!

George Iacob, director de Marketing, Editura „Viață și Sănătate”

Casa credinței

TEODOR HUȚANU

„Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exod 25,8)

A fost necesar să treacă un anumit timp până să înțeleg că rearanjarea lucrurilor din casă într-un mod diferit poate aduce un plus de noutate și de atractivitate locului menit să îndeplinească una dintre nevoile umane de bază – aceea de a avea un adăpost. Traiul în casa noastră cea de toate zilele poate trece peste hotarele rutinei, prin simpla schimbare a unui element decorativ sau de mobilier. Însă, oricât de dezvăluită ar fi pornirea de a alunga plictiseala, decizia radicală de a-ți năruși casa nu este justificată decât atunci când ai în vedere un alt domiciliu. Cei rămași pe neașteptate fără casă primesc nume pline de necaz și amarăciune: victime, afectați sau sinistrați!

Gândul divin, de a oferi pământenilor companie cerească, depășește dezideratul unei organizări cultice, atunci când cere poporului ales să construiască o casă pentru Dumnezeu. Casele noastre de rugăciune exprimă mai mult decât o apartenență denominațională: ele aparțin ființei noastre spirituale și fac parte din substanța credinței noastre. Într-o lume nesigură și bântuită de relativism, într-o viață de credință nescutită de rătăcirii nedorite, trăim cu intensitate dorul regăsirii drumului spre casă. Odată ajunși acasă, sorbim cu nesaț din pacea launtrică, disponibilă doar în casa lui Dumnezeu: iertare, vindecare, învățătură sănătoasă, orientare, perspectivă, așteptare, statornicie.

Pentru tine și pentru mine, pentru noi, cei care trăim într-o generație numită postmodernă, posibilitatea ca Dumnezeu să locuiască în mijlocul nostru este mai mult decât o opțiune: este un imperativ. Una dintre înclinațiile aparent irezistibile ale acestui veac este aceea de a o lua cu toate de la capăt, ca și cum nu ar fi existat un capăt. Este o sete după noutate și schimbare, provocată de zvonul că nimic nu e sigur sub soare. Astfel, în timp ce copiii își fac temele, pare foarte normal să îi comunicăm soției tale că ai serioase îndoieli cu privire la înțelepciunea deciziei de a te căsători cu ea.

Această invitație la mobilitate intelectuală și deschidere culturală mă duce cu gândul la anonimul care a spus că e bine să avem mintea deschisă, însă nu atât de mult, încât să ne cadă creierul pe jos. De ce nu am discuta în adunările noastre despre varianta ca zilele creației să fi fost ere de milioane de ani? De ce să nu dăruim Sanctuarul, laolaltă cu Ellen White și toate măturile „ei”? De ce să ținem atât de mult la „deosebiri”, când regula zilei este să fim o apă și un pământ? Când mă întreb dacă Tatăl îmi este cu adevărat

Tată, când am loc și pentru un alt drum și o altă destinație, atunci să nu mă mir că am ajuns în altă casă.

Desigur, dorința după noutate poate fi și sfântă: o viață nouă, o pocăință nouă, o consacrare nouă, o decizie nouă pentru misiune și loialitate – sună atât de biblic (cf. Rom. 12,2). Dar căutarea prezentă privește spre altfel de noutate. Trăim vremea când audiența vrea spectacol, iar doctrina sănătoasă nu gădă urechile (2 Tim. 4,3). Din ce cauză lucrurile cele mai palpitate și cu adevărat autentice sunt presupuse a fi dincolo de gard, în afara perimetrului temeliei credinței date sfinților o dată pentru totdeauna? Leacul pentru plictiseală nu este distracția, ci statornicia. Episoadele cele mai grandioase sunt trăite de cei care au răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (Apoc. 12,11.17). Iată ceva cu adevărat provocator pentru relativismul plat al contemporaneității noastre.

Rețeta apostolului Pavel pentru virusul noutății nesănătoase este formulată în termeni foarte clari: „Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat” (2 Tim. 3,14). Mai departe, vă invit acasă – adică acolo unde ați învățat abecedarul dreptarului credinței, în clasa de pregătire pentru botez, după care ați pășit în apa legământului pecetluit cu întreitul Nume al Dumnezeului nostru veșnic.

Moise a făcut așa cum i s-a poruncit: a construit o casă pentru Dumnezeu. Și Solomon a făcut la fel. Isaia ne aduce aminte că Dumnezeu are o casă de rugăciune, unde ne așteaptă pe toți. Acolo încetăm să fim străini și neroditori (Isaia 56,4-8). Acolo nu mai suntem purtați încoace și încolo de orice vânt de noutate (Ef. 4,14). Acolo adevărul este pasiunea sufletului, iar Cel ce este Capul – Domnul Hristos – face mai mult decât eroii și vedetele zilei, pentru că, ori de câte ori ne îndreptăm privirea spre El, tânjim să creștem în toate privințele, ca să ajungem asemenea Lui (Ef. 4,15).

S-a dus încă un an, și acum ne întorcem mai mult ca altădată cu inima spre casă. Mântuitorul nostru așteptat este mai aproape ca oricând să vină pentru același scop: să ne ia acasă! Merită să rămânem neclintii în această nădejde care nu înșală! Până la moarte! Până la împlinirea ei în Împărăția tuturor lucrurilor noi! Până vom trăi noi înșine suprema noutate făgăduită de Mântuitorul nostru în noaptea Cinei de pe urmă: „Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26,29).

Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române

Devoțional zilnic pentru femei, realizat de femei

FRUMOASĂ ÎN OCHI LUI DUMNEZEU

*T*e simți provocată de subiectul acestei cărți?

Cu siguranță că prezența ei în viața ta va aduce un plus de binecuvântare și te va ajuta să te vezi așa cum te vede Dumnezeu. Pentru ca apoi, mai încrezătoare în puterea și în dragostea Lui, să împărtășești această dovadă de har celor dragi și semenilor.

La prețul de 10 RON poți comanda Devoționalul pentru anul 2006, la sediul Conferinței sau la telefonul 0744/633.638.

Departamentul Misiunea Femeii

